

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 243
29 de febrer de 2012

Comissió d'Afers Institucionals

Presidència de l'H. Sra. Marina Geli i Fàbrega

Sessió núm. 19

SUMARI

Proposta de resolució

sobre el rebuig de la decisió del Govern de l'Estat de recórrer la Llei 35/2010, de l'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran (tram. 250-00643/09) (retirada) p. 4

Proposta de resolució

sobre el manteniment del català com a única llengua vehicular de l'ensenyament (tram. 250-00614/09) (decaiguda) p. 4

Proposta de resolució

sobre el compliment de les sentències del Tribunal Suprem relatives a la llengua vehicular en el sistema educatiu català (tram. 250-00615/09) p. 4

Proposta de resolució

sobre la publicació del text legal vigent de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 250-00616/09) p. 13

Proposta de resolució

sobre el suport a les tasques de recuperació de la Maternitat d'Elna (Rosselló) (tram. 250-00618/09) p. 17

Proposta de resolució

sobre la conservació de la villa romana de la Sagrera, a Barcelona (tram. 250-00627/09) p. 19

Proposta de resolució

sobre les mesures per a garantir la continuïtat del Memorial Democràtic de Catalunya (tram. 250-00655/09) p. 21

Proposta de resolució

sobre l'adopció de mesures per a definir les funcions dels llocs de treball de base de l'escala de suport del Cos de Mossos d'Esquadra i l'establiment de sistemes de promoció (tram. 250-00707/09) p. 25

Proposta de resolució

sobre l'ingrés de les recaptacions tributàries a l'Agència Tributària de Catalunya i sobre la defensa dels insubmisos fiscals (tram. 250-00747/09) p. 28

Proposta de resolució

sobre la posició dels estats espanyol i francès pel que fa a la constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer (tram. 250-00755/09) p. 32

→

Proposta de resolució

sobre el reconeixement de la tasca dels mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre el manteniment del seu pressupost del 2011 per al 2012 (tram. 250-00760/09) p. 35

Proposta de resolució

sobre la construcció del Centre de Tecnificació de Piragüisme, a Lleida, i les mesures per a garantir la pràctica del rem i el piragüisme en aquesta ciutat (tram. 250-00769/09) p. 39

Proposta de resolució

sobre l'estudi de mesures d'ajut per als municipis de menys de cinc-cents habitants (tram. 250-00772/09) p. 40

Proposta de resolució

sobre la reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat per a exigir al Govern de l'Estat el compliment dels seus compromisos amb relació al fons de competitivitat i la disposició addicional tercera de l'Estatut (tram. 250-00796/09) p. 44

Proposta de resolució

sobre les accions per a assegurar l'exercici del dret a emprar el català en les institucions judicials espanyoles (tram. 250-00802/09) p. 48

Sol·licitud de sessió informativa

amb la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals sobre la reducció del 3% del sou dels funcionaris i sobre les conseqüències en la funció pública de la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 i la Llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 354-00152/09) p. 53

Sol·licitud de compareixença

de la delegada del Govern de l'Estat a Catalunya perquè expliqui els diversos incidents en què alguns ciutadans no han pogut exercir el dret d'ús de la llengua catalana en relacionar-se amb el personal de les forces de seguretat de l'Estat (tram. 356-00339/09) p. 54

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 19

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix Marina Geli i Fàbrega, acompanyada del vicepresident, Pere Regull i Riba, i de la secretària, M. Mercè Jou i Torras. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Antoni Balasch i Parisi, Dolors Batalla i Nogués, Albert Batalla i Sicart, David Bonvehí i Torras, Lluís M. Corominas i Díaz, Ramon Espadaler i Parcerisas, Jordi Turull i Negre i Santi Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Laia Bonet Rull, Joan Ferran i Serafini, Daniel Font i Cardona, Miquel Iceta i Llorens, Ernest Maragall i Mira i Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialista; Pere Calbó i Roca, Maria José García Cuevas i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Violant Mascaró i López i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Uriel Bertran Arrué, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre la modificació dels tractaments protocol·laris de les autoritats de la Generalitat i de revisió de les precedències protocol·làries de les autoritats de l'Estat (tram. 250-00569/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 114, 29).
2. Proposta de resolució sobre el manteniment del català com a única llengua vehicular de l'ensenyament (tram. 250-00614/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 140, 40; esmenes: BOPC 171, 26).
3. Proposta de resolució sobre el compliment de les sentències del Tribunal Suprem relatives a la llengua vehicular en el sistema educatiu català (tram. 250-00615/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 135, 22).
4. Proposta de resolució sobre la publicació del text legal vigent de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 250-00616/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 143, 50).
5. Proposta de resolució sobre el suport a les tasques de recuperació de la Maternitat d'Elna (Rosselló) (tram. 250-00618/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 143, 52; esmenes: BOPC 187, 11).
6. Proposta de resolució sobre la conservació de la vila romana de la Sagrera, a Barcelona (tram. 250-00627/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 143, 58; esmenes: BOPC 187, 11).
7. Proposta de resolució sobre el rebuig de la decisió del Govern de l'Estat de recórrer la Llei 35/2010, de l'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran (tram. 250-00643/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Es-

querra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 152, 20; esmenes: BOPC 187, 12).

8. Proposta de resolució sobre les mesures per a garantir la continuïtat del Memorial Democràtic de Catalunya (tram. 250-00655/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 152, 27; esmenes: BOPC 187, 14).

9. Proposta de resolució sobre l'adopció de mesures per a definir les funcions dels llocs de treball de base de l'escala de suport del Cos de Mossos d'Esquadra i l'establiment de sistemes de promoció (tram. 250-00707/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 182, 35; esmenes: BOPC 214, 19; esmenes: BOPC 223, 16).

10. Proposta de resolució sobre l'ingrés de les recaptacions tributàries a l'Agència Tributària de Catalunya i sobre la defensa dels insubmisos fiscals (tram. 250-00747/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació (text presentat: BOPC 196, 41).

11. Proposta de resolució sobre la posició dels estats espanyol i francès pel que fa a la constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer (tram. 250-00755/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 207, 20; esmenes: BOPC 254, 24).

12. Proposta de resolució sobre el reconeixement de la tasca dels mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre el manteniment del seu pressupost del 2011 per al 2012 (tram. 250-00760/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació (text presentat: BOPC 207, 23).

13. Proposta de resolució sobre la construcció del Centre de Tecnificació de Piragüisme, a Lleida, i les mesures per a garantir la pràctica del rem i el piragüisme en aquesta ciutat (tram. 250-00769/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 207, 29).

14. Proposta de resolució sobre l'estudi de mesures d'ajut per als municipis de menys de cinc-cents habitants (tram. 250-00772/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 207, 30; esmenes: BOPC 254, 27).

15. Proposta de resolució sobre la reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat per a exigir al Govern de l'Estat el compliment dels seus compromisos amb relació al fons de competitivitat i la disposició addicional tercera de l'Estatut (tram. 250-00796/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 214, 28).

16. Proposta de resolució sobre les accions per a assegurar l'exercici del dret a emprar el català en les institucions judicials espanyoles (tram. 250-00802/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la proposta de resolució i

de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 220, 40; esmenes: BOPC 254, 33).

17. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals sobre la reducció del 3% del sou dels funcionaris i sobre les conseqüències en la funció pública de la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 i la Llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 354-00152/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

18. Sol·licitud de compareixença de la delegada del Govern de l'Estat a Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè expliqui els diversos incidents en què alguns ciutadans no han pogut exercir el dret d'ús de la llengua catalana en relacionar-se amb el personal de les forces de seguretat de l'Estat (tram. 356-00339/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Donaríem inici a la Comissió d'Afers Institucionals.

Saludar les persones que ens acompanyen entre el públic. Avui ens ha tocat aquesta comissió perquè és avui un dia molt farcit de diferents comissions i estem, diríem, en unes condicions una mica d'espai pitjors que ordinàriament, però em sembla que suficients, eh?, suficients.

Abans els volíem fer notar en nom de la Mesa un canvi de l'ordre del dia. El senyor Jaume Bosch, el portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds, vol demanar –ara intervindrà un moment per dir les iniciatives que ells tenien– que hi ha una iniciativa –la primera– que es posposarà, i una altra que ha estat retirada.

Senyor Jaume Bosch, vostè té la paraula.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Ja n'he informat els portaveus.

El tema és que posposem el punt primer, perquè tenim entrada també una proposició de llei sobre la mateixa qüestió i volem examinar quin grau de consens pot haver-hi.

Proposta de resolució

sobre el rebuig de la decisió del Govern de l'Estat de recórrer la Llei 35/2010, de l'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran (tram. 250-00643/09) (retirada)

I retirem el punt setè, que afecta el tema de la protecció de l'occità, perquè suposo que recordaran que simultàniament a la presentació de la proposta de resolució es va produir el debat de política general, i vàrem aprovar una moció en el mateix sentit que anava

la proposta de resolució. Per tant, la retirem perquè ja està aprovada pel Ple del Parlament.

La presidenta

Molt bé.

Proposta de resolució

sobre el manteniment del català com a única llengua vehicular de l'ensenyament (tram. 250-00614/09) (decaïda)

Per tant, posposat el primer punt, passariem a la proposta de resolució número 2. Aquesta és una proposta presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat. Ara no veig el portaveu... (*Veus de fons.*) Algú demana votació o...? (*Pausa.*)

Decau. Per tant, decau aquest segon punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució

sobre el compliment de les sentències del Tribunal Suprem relatives a la llengua vehicular en el sistema educatiu català (tram. 250-00615/09)

El tercer punt de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre el compliment de les sentències del Tribunal Suprem relatives a la llengua vehicular en el sistema educatiu català. És una iniciativa parlamentària presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora diputada María Jesús García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. María José, María José García Cuevas. (*Pausa.*) Gracias.

«La Generalitat solo debe y puede actuar conforme a los intereses generales, con pleno sometimiento a la ley, con lealtad institucional y sometida a los fallos judiciales.» Esta es la conclusión de los artículos del Estatuto de autonomía 3.1, 71.2, 2.4 y los artículos 103.1 y 106.1 de la Constitución.

La lealtad institucional y la ley obligan a las instituciones autonómicas a acatar y cumplir todas las leyes estatales autonómicas, así como todas las sentencias judiciales, de buena fe, respetando el espíritu y la letra de las leyes y sentencias, a pesar de que los intereses políticos coyunturales del partido en el Gobierno puedan verse limitados por estas leyes o sentencias. La ley y su interpretación por los tribunales a través de las sentencias judiciales están por encima de cualquier objetivo político y limitan la acción de cualquier gobierno. Esto es algo, evidentemente, obvio, pero que podemos recordar leyendo el artículo 118 de la Constitución.

Finalmente, cualquier ciudadano sabe que las sentencias de los tribunales no se interpretan, se cumplen. Ningún ciudadano pretende plantear a ningún tribunal

cómo interpreta él una sentencia firme, cómo piensa o propone cumplirla. Todo el mundo sabe que las sentencias, sencillamente, se cumplen en su literalidad. Todo el mundo lo sabe menos, aparentemente, el Gobierno de la Generalitat y determinados grupos de presión.

Durante el final del año 2010 y los primeros meses del 2011 se conocieron cinco sentencias del Tribunal Supremo correspondientes a los recursos presentados por ciudadanos catalanes que solicitaban amparo legal frente al sistema educativo de inmersión lingüística vigente en Cataluña. Estos ciudadanos solicitaban del superior criterio jurídico del Tribunal Supremo la casación frente a las correspondientes sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, contrarias a su petición de que el castellano fuera reintroducido como lengua vehicular en el sistema educativo catalán junto con el catalán, esto es, como lengua de uso normal en el aprendizaje y la comunicación, derecho que entendían que les asistía en base a la legislación vigente.

Sin entrar a juzgar –y esto es importante– la bondad, o no, pedagógica, los resultados académicos o el reconocimiento internacional del sistema de inmersión lingüística o de otros sistemas, ya que nada de esto era el objetivo de los recursos ni la competencia del tribunal, el Tribunal Supremo falló en todos los casos, literalmente, que «la Generalitat debe adoptar cuantas medidas sean precisas para adaptar su sistema de enseñanza a la nueva situación creada por la declaración de la Sentencia 31/2010 del Tribunal Constitucional, que considera también al castellano como lengua vehicular de la enseñanza en Cataluña junto con el catalán». Esto es literal, de la página 37 de la Sentencia 793/2009. Estas palabras se repiten literalmente en las otras cuatro sentencias.

Hay que hacer notar que en ningún caso el Tribunal Supremo se refiere a la resolución concreta y exclusiva de los casos planteados por los ciudadanos. Las sentencias hablan con claridad de un cambio de modelo educativo que afectaría a todos los escolares catalanes para ajustar este modelo catalán a la legalidad vigente. Las sentencias también aclaran que la atención personalizada no es válida para garantizar la presencia vehicular del castellano –página 28 de la Sentencia del Tribunal Supremo 793/2009–, y que enseñar castellano como materia curricular no es estudiar en castellano –página 31 de la misma sentencia. Las sentencias especifican que la inmersión lingüística es un sistema, repito literalmente, «contrario al espíritu y la letra de la Constitución» –página 28 de la Sentencia 793/09–, y que por tanto, de no modificarse la Ley de Educación de Cataluña en cuanto a lenguas vehiculares, esta sería una norma inconstitucional –página 29 de la misma sentencia.

Hay que aclarar que la LEC no ha pasado el filtro del Tribunal Constitucional, por lo que, siendo una norma legal vigente, no se puede asegurar que no infrinja preceptos constitucionales, como de hecho el Tribunal Supremo parece apreciar en las sentencias que nos ocupan. Y si bien el Tribunal Supremo no es el Tribunal Constitucional, su posición de órgano jurisdic-

cional superior en toda España proporciona una gran solvencia a su criterio jurídico.

Vemos que las sentencias indican muy claramente a la Generalitat lo que tiene que hacer, sin dudas, matices ni interpretaciones. Sin embargo, desde el primer momento el Govern mantuvo una actitud pública y manifiesta contraria al cumplimiento estricto de estas sentencias, por lo que los ciudadanos recurrentes pidieron al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña la ejecución de las mismas.

A primeros de septiembre conocimos un auto del Tribunal Superior de Justicia, de fecha 28 de julio, en el que se acuerda establecer un plazo máximo de dos meses para que «el Departament d'Ensenyament adopte cuantas medidas estime precisas para adaptar el sistema de enseñanza» –literal–, dando cumplimiento a la sentencia del Tribunal Supremo. También advierte el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña a la *consellera* de Ensenyament de las consecuencias legales que el incumplimiento de este mandato judicial podría suponer. Sabemos que la *conselleria* contestó este auto de ejecución alegando que la atención personalizada que ofrecía a los padres que solicitaran era suficiente cumplimiento, a su juicio, de las sentencias del Tribunal Supremo. Pero es evidente que esto no es así, según las propias sentencias explicaban –antes lo mencioné, página 28 de la Sentencia 793/2009–, así como es evidente que estamos ante una escandalosa maniobra de dilación por parte de la Generalitat para evitar cumplir unas sentencias judiciales que contrarían su proyecto identitario. Entendemos que el incumplimiento de leyes y sentencias judiciales por parte del Govern de la Generalitat es algo inadmisibles desde el punto de vista legal e institucional. Una muestra de insumisión y deslealtad institucional tan patente entendemos que es un desprestigio para Cataluña que ni este Parlamento ni la Generalitat pueden consentir.

Por estos motivos, mi grupo presentó hace más de cinco meses la presente propuesta, que pretende asegurar el cumplimiento por parte de la Generalitat, con lealtad institucional, de sus obligaciones legales, y garantizar de manera urgente e inmediata el cumplimiento de las cinco sentencias del Tribunal Supremo relativas a la reintroducción del castellano como lengua vehicular o docente en el sistema educativo catalán junto con la lengua catalana, y modificar dicho sistema.

También pedimos al Govern, en línea con el fallo judicial, que realice cuantas modificaciones legislativas fueran necesarias, así como que facilite a los centros educativos la realización de los cambios necesarios para implantar el nuevo modelo, acorde con la legalidad vigente y por mandato judicial, de conjunción lingüística o bilingüismo integrador.

La propuesta pedía que los cambios se realizaran antes del día 2 de noviembre con el objetivo de que el primer curso lectivo después de conocerse la sentencia se adecuara ya a la legalidad y que se cumpliera el auto de ejecución del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Como decía, esta propuesta fue presentada el día 5 de septiembre. Han sido motivos ajenos a la

voluntad de este grupo los que han retrasado su tramitación, motivos que tampoco acabamos de entender, por lo que técnicamente creemos que la fecha límite de la propuesta –2 de noviembre– debe entenderse como la fecha límite que determine ahora el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña para la ejecución de estas sentencias, una vez resuelva el escrito presentado por la *conselleria* de Ensenyament, y en este sentido hemos presentado a la Mesa una enmienda técnica correspondiente a este punto.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies per la seva defensa. Tal com ha dit la senyora portaveu del Grup Popular, nosaltres, des de la Mesa, com que feia referència a una data que ja no existeix, els proposàvem una esmena tècnica que si m'ho permeten llegiré –en el punt de la temporalitat, eh?, em refereixo estrictament al punt de la temporalitat–, que seria la següent, abans d'entrar a donar la paraula als senyors portaveus perquè es puguin definir sobre la mateixa iniciativa.

El primer punt, eh?, quedaria redactat, per tant: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a complir amb lleialtat institucional les seves obligacions legals i garantir de manera urgent i immediata el compliment de les cinc sentències del Tribunal Suprem relatives a la reintroducció del castellà com a llengua vehicular docent en el sistema educatiu català, modificant tal sistema abans del dia que termini el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a data límit d'execució d'aquestes sentències per al primer curs, següent i successius en tot el territori de Catalunya.»

En el segon punt, la temporalitat també quedaria substituïda per aquest mateix comentari, d'acord?, per aquest mateix redactat.

Per tant, ara passaríem el torn als diferents portaveus per al seu posicionament. El senyor Dani Font, en nom del Grup Parlamentari Socialista. (*Veus de fons.*) Senyor Uriel Bertran, demana la paraula?

Uriel Bertran Arrué

Senyora presidenta, per la manifestació d'estudiants a la ronda jo m'he endarrerit uns minuts i hem fet avisar el nostre secretari del grup d'aquesta situació. Vostè ha dit que començàvem a i quart, a i quinze minuts. Jo he entrat en aquesta sala a i catorze minuts, i s'ha dit que la proposta de resolució havia decaïgut, cosa que considero totalment inadmissible, en la mesura que hem avisat. Vostè ha dit que començàvem a i quinze, jo he entrat a i catorze, i quan m'he anat a queixar davant de vostè, vostè ha mirat el seu telèfon mòbil i hi deia 10.15 minuts.

Per tant, jo el que demano és que no es pugui donar per decaïgut això, més quan hi havia un primer punt de l'ordre del dia abans que aquest. O sigui, era el segon punt de l'ordre del dia.

La presidenta

Senyor Uriel Bertran, de cap manera volem fer que vostès no puguin presentar aquesta iniciativa –que l'haurà de tornar a presentar. El que vull dir-li és que no hem rebut cap comunicació que vostès es retardessin –de la Mesa, parlo. Nosaltres no hem rebut cap comunicació. I per altre costat, com que a vegades vostès no vénen a aquestes comissions, per això hem pensat que vostès la posposaven o que no vindrien. Per tant, no hi ha cap mala intencionalitat, simplement un tema d'ordre, senyor Uriel Bertran. I per tant, nosaltres hem començat, no sé si a i catorze o i quinze, però en tot cas un temps suficient, no?, perquè vostès ens ho haguessin dit. Hi insisteixo, la Mesa no ho ha rebut, i ara ho hem comprovat. Vostès van enviar un correu, però no dient que es retardaven, sinó...

Uriel Bertran Arrué

Nosaltres hem enviat el nostre secretari de grup, que ara pujarà, si vol, i li ho pot comentar i ho pot...

La presidenta

La Mesa no ha rebut cap comunicació. Per tant, vostè sap que la Mesa no té..., vull dir, sempre ho faríem i es podria haver proposat un canvi d'ordre en l'ordre del dia. Que, simplement, no ho hem fet perquè com que a vegades vostès no vénen a aquesta comissió hem pensat, m'entén?, que vostès no venien a defensar-la. (*Veus de fons.*) Jo mateixa, senyor Uriel Bertran, he demanat si algú n'estava informat i volia fer algun comentari. Ho he demanat explícitament a la resta de grups parlamentaris: ningú ha fet cap manifestació de coneixement d'una altra informació. Per això li demano que la tornin a entrar i la propera comissió, doncs, nosaltres...

Uriel Bertran Arrué

Senyora presidenta, jo li he enviat un missatge a la senyora Laia Bonet dient-li: «Ha començat ja la comissió?», en el sentit que nosaltres havíem avisat que estava a punt d'arribar. No és (*veus de fons*) perquè em fes cap feina la senyora Laia Bonet, però vostè ha dit..., nosaltres hem estat informant.

La presidenta

No, perdoni, ara parlo de la Mesa. Jo hi torno a insistir: vostès l'hauran de tornar a entrar i serà prioritària a la propera comissió, senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Però per què no es pot reconsiderar, això? No es pot votar per part dels grups que es mantingui això, atès que hi ha hagut un problema en cap cas de voluntat política? Aquí només demanem que es pugui llegir una proposta de resolució. (*Veus de fons.*) Entenc que no hi ha d'haver cap problema perquè ara ho puguem llegir. Hi ha unes esmenes presentades, es debat en un moment i ho deixem estar.

La presidenta

Senyors portaveus, volen que fem una reunió per parlar-ne? O li demanem al grup que ho entri de nou, o de fet ja ho tenim aquí, i que continuï el proper dia i per tant no ho entrem?

Uriel Bertran Arrué

Jo entenc que això li pot passar a qualsevol un altre dia, senyora presidenta.

La presidenta

Ara parlo, senyor Uriel Bertran, amb els senyors portaveus dels diferents grups parlamentaris, a veure si cal tornar a debatre reincorporar aquest punt de l'ordre del dia. Senyors portaveus? Sí, senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Primer, per una qüestió d'ordre. Havíem encetat el debat d'una proposta de resolució que està a mitges, i s'ha interromput el debat per una qüestió de forma. Nosaltres el que demanàriem és que continués el debat d'aquesta proposta de resolució, i en tot cas que la presidenta o la Mesa decideixin a continuació què és el que cal fer. Però ens sembla que, com a mínim, és imprescindible que acabi el debat de la proposta que s'ha iniciat.

La presidenta

Estic totalment d'acord amb això. Farem això, el que passa, que com que el tema era substantivament del mateix tema, per això..., i en aquest punt, que era l'anterior a aquest. Ara continuem amb el debat de torn, i la Mesa i els senyors portaveus que vinguin un moment a veure si té sentit, doncs, tornar a reconsiderar el que el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup de Solidaritat, vol plantejar.

Senyor Dani Font, té vostè la paraula.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Per prosseguir amb el debat de la proposta de resolució presentada pel Grup Popular, sobre la política lingüística, volem fixar la posició del Grup Socialista sobre aquesta qüestió, que com saben és una qüestió complicada i és una qüestió políticament que té arestes, que és difícil.

I voldríem fer una intervenció amb un clarobscur, diguem-ne: fent unes afirmacions de tipus positiu per explicar el punt on estem i què creiem ara en matèria de política lingüística a l'escola de Catalunya, i després fer-li la crítica, perquè creiem que les afirmacions que ha fet no es corresponen amb la realitat. I, per tant, anunciar també que votarem contra la proposta de resolució, per les raons positives i per les raons negatives que els dic.

Les afirmacions passo a dir-les ràpidament, perquè ens situa en el marc. Tenim també persones invitades,

que es facin una idea de en quin punt està la política lingüística a les escoles de Catalunya.

Primer: l'àmbit de la política lingüística és un àmbit polític que de vegades pot generar conflicte. És una situació complicada. Fa poc va estar en aquest Parlament una delegació de Flandes, com recordaran alguns, que ens van explicar la situació de Flandes. No estan millor que nosaltres, tot el contrari, i vàrem poder constatar que l'ús de llengües pot ser conflictiu fins i tot a països amb un ampli desenvolupament i amb un ampli protagonisme en el marc de la Comissió Europea i en el món, diguem-ne. Estem millor que aquests països. Per tant, en aquests països subsisteix un conflicte obert de dimensions polítiques siderals. A Catalunya no hi és, aquest conflicte. Hi ha una situació de pau i de normalitat sobre aquesta qüestió. Qui digui el contrari s'ho inventa, senyora diputada. No és veritat, això. Hi ha un ampli consens sobre el sistema lingüístic escolar a Catalunya, i hi ha pau i tranquil·litat socialment parlant.

Segon: nosaltres, a Catalunya, hem aconseguit un model lingüístic d'èxit –d'èxit– que ha estat reconegut internacionalment i oficialment per la Unió Europea, per l'OCDE. Hi ha unes publicacions fetes, unes resolucions aprovades que són consultables per a tothom que ho vulgui –nosaltres les tenim totes en una carpeta–, i que, per tant, avalen totalment la política lingüística generada pel Govern de Catalunya i el mètode seguit, no?, i que serveix també en l'actualitat i que compta amb un suport d'un arc parlamentari total, excepció feta del Partit Popular, en aquesta cambra.

Tercer: l'objectiu que es persegueix –i aquí ve la qüestió– passa bàsicament per assegurar el coneixement de les dues llengües oficials. Aquesta és la intenció. Volem que tothom conegui les dues llengües oficials, és a dir, assegurar que tota la població domina perfectament la llengua catalana –que és la pròpia, la que neix en el propi territori, és la de Catalunya– i també la castellana i espanyola, que també és oficial en territori de Catalunya. D'aquesta manera, tant les persones que tenen la llengua materna en català, com que parlen la llengua materna en castellà o espanyol, estan en situació de poder expressar-se en la llengua que escullen, en el benentès que l'altre l'entendrà. No val, dir: «No l'entenc, parli l'altra llengua»; «No le entiendo, hábleme en castellano»; «No l'entenc, parli'm en català». No es pot fer, això, a Catalunya. Hi ha l'obligatorietat moral de saber les dues llengües, perquè el sistema escolar ho ha garantit, i de fer-se escoltar en la llengua que sigui, expressant-se un en la que escull, sabent que l'altre, esculli la que esculli, l'entendrà amb tota seguretat. Aquesta és la qüestió, i es tracta de fer-ho tot perquè això pugui ser real i pugui ser una realitat a Catalunya.

Quart: en el sistema escolar, en què conviuen més de dues-centes llengües –al sistema escolar de Catalunya, senyores i senyors diputats, hi conviuen més de dues-centes llengües–, aquest coneixement lingüístic s'assigura mitjançant un sistema que en diem d'immersió lingüística en català, que es produeix sobretot en l'educació primària i que compensa l'ús social i massiu del castellà en els mitjans i en la societat, i que

assegura el coneixement real, la immersió d'ambdues llengües a l'acabar l'educació bàsica. Per tant, és una progressió que a l'acabar l'educació bàsica assegura el coneixement de les dues llengües. Ja hi ha diverses generacions que n'han sortit amb èxit, des d'aquest punt de vista, no?

Cinquè: aquest mètode escolar no ha de ser considerat com un mètode transcendent, com de vegades es fa des d'uns i altres grups –per exemple, des del Grup Popular–, o fer-ne una mística o una religió a favor o en contra, sinó que és solament un mètode pedagògic. Res més que això. És una tècnica pedagògica d'èxit que s'ha revelat útil i exitosa a Catalunya. És a dir, una manera de fer efectius uns objectius, i, per tant, susceptible de ser millorat, de ser variat si els objectius s'assoleixen o canvien les circumstàncies. És solament això: un mètode que pot ser variat si les circumstàncies canvien.

I per últim, la legislació vigent estableix amb precisió i abast les característiques d'aquest mètode d'una manera eficient, validada també per les diferents sentències i organismes judicials espanyols i també per la interpretació d'aquestes sentències que fan els mateixos tribunals i àmbits judicials, contràriament al que de vegades es diu. Això és així: la jurisprudència existent avala a bastament el model lingüístic de Catalunya –a bastament, l'aval–, i el sistema escolar, el sistema de llengües, d'ensenyament de llengües, que tenim en el sistema escolar.

La senyora diputada ens presenta un mapa cataclísmic –no és el primer dia que ho fa, ja ho ha fet altres dies– sobre el mètode d'ensenyament i llengües en el sistema educatiu. Però nosaltres li volem dir que aquesta situació cataclísmica existeix només en la seva intervenció, que el país va per un altre cantó, va per un altre camí. En el país hi ha tranquil·litat, tothom s'entén. Vostè pot parlar amb un taxista i després oblidar-se immediatament de quina llengua ha parlat; i potser han parlat en les dues llengües, perquè hi ha normalitat. Només hi ha cataclisme en les intervencions de vostès, però no en el país.

Amb un llenguatge, a més, senyora diputada, que de vegades ens recorda llenguatges sortosament oblidats, més propis d'altres règims ja superats que no pas de l'actualitat. Res del que la diputada imputa a les lleis i que ha intentat explicar en el sentit contradictori que les lleis diuen una cosa i el Govern de la Generalitat en fa una altra és veritat. Més aviat, hauríem de dir que és mentida, és una *patraña*, no?, que obeeix bàsicament a un desig propi de vostès, però no a la realitat –ni a la realitat legislativa, ni tampoc a cap realitat judicial–, malgrat que s'entesti a dir el contrari i malgrat el que s'ha intentat propagar des del seu partit polític.

Mirin, les sentències –vaig acabant, senyora presidenta– del Tribunal Suprem, la del Constitucional i les interpretacions sobre aquestes sentències que fa el Superior de Catalunya no tenen res a veure amb el que vostès diuen. Vostès vénen a dir que calen canvis legislatius arran d'aquestes sentències, mentre que els tribunals diuen que el sistema educatiu de Catalunya disposa d'un règim d'ensenyament de llengües que casa i es correspon

plenament amb la legislació vigent. I aquesta és la realitat, dita i rubricada, i la que consta en els papers.

Vostès diuen que la sentència del Constitucional ordena que «el castellano se utilice como lengua vehicular de la enseñanza». Diuen això, no? Ho acabem de tornar a repetir, ara. Vostès diuen això. Doncs miri, no és veritat –no és veritat. El que diuen literalment els materials judicials és el que ara els llegiré, que parla per si sol i que ni tan sols cal comentar. Vostès llegeixen solament una línia de la sentència judicial a la qual fan referència, i dels textos i interpretació de les sentències, però hi ha més línies: hi ha més línies que vostès no llegeixen ni volen llegir. Quines són, aquestes línies? Doncs, les següents, llegeixo textualment per acabar, i perquè consti el text en el diari de sessions: «Que el castellano se utilice como lengua vehicular en el sistema educativo» –és el que vostè diu–, «en la proporción que proceda, dado el estado de normalización de la lengua propia en la sociedad catalana. La determinación de la proporción corresponde a la Generalitat.» No al PP ni a la senyora diputada: correspon a la Generalitat, sigui el 100 per cent, el 200 per cent, el 50 per cent o el 0 per cent. Ni al poder judicial, tampoc li correspon. Ni a vostès, ni al poder judicial: correspon al Govern de la Generalitat. I això, vostès, no ho han assumit mai, perquè no creuen ni en l'autogovern, ni en la llengua –ni en l'autogovern–, però això és el que diuen les lleis, i això és el que diuen les sentències. Diuen: «En la proporción que proceda, dado el estado de normalización de la lengua propia en la sociedad catalana.»

I segueix: «La determinación de la proporción corresponde a la Generalitat. Si el Govern creyese que la normalización está conseguida, ambas lenguas cooficiales deberían ser vehiculares en la misma proporción. Si, por el contrario, el Govern estimase la existencia de déficit en este proceso de normalización en detrimento de la lengua propia de Cataluña» –que és el català– «se deberá otorgar un trato diferenciado sobre el castellano, trato a favor que debería ser transitorio hasta tanto se obtenga el objetivo de la normalización. La Generalitat deberá adoptar cuantas medidas...» I aquí sí, torna al que diu vostè. Fixi's vostè si n'ha obviat, de textos, eh? N'ha obviat molts, de textos, vostè.

Per tant, senyora diputada, a vostès no els guia el bé comú ni els guia una proposta imaginativa i positiva entorn de la llengua, a vostès no els guia el bé col·lectiu. És, per tant, una apreciació nostra que considerem que motiva també el nostre vot. No és per les propostes –que tampoc les votaríem–, sinó perquè hi ha una intenció que no es correspon amb la voluntat d'avenç, i sí amb la falsedat i amb l'interès tergiversat de les coses, i a buscar l'agitació sobre aquest tema, que nosaltres rebutgem i abominem. Qui es llença a l'agitació lingüística sobre la base d'una falsedat, buscant que no hi hagi pau allà on hi ha pau, s'equivoca plenament. I el mateix electorat serà qui anorrearà aquestes persones, perquè a Catalunya volem tranquil·litat en aquests temes, no volem ningú que incideixi negativament ni de la manera que vostès fan, ni promogui agitació de cap mena, ni a les escoles ni en la societat en general.

Per tant, considerant que la seva proposta és absurda, perquè obeeix a una apreciació que només comparteixen vostès mateixos en els seus textos i les seves intervencions –cap altre grup comparteix les seves posicions–, votarem contra la seva proposta.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor portaveu. Té la paraula el senyor Jaume Bosch en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot del meu grup negatiu a la proposta de resolució del PP. I faig una breu explicació, un primer element. És evident que en l'estat de dret qualsevol ciutadà o ciutadana té dret a recórrer als tribunals si sent d'alguna manera vulnerats els seus drets. Però, que ho faci un ciutadà, o tres, o cinc, no vol dir que hi hagi un conflicte social en el país, sinó que en aquest cas respon a determinades sensibilitats de sectors molt minoritaris que han volgut judicialitzar aquest tema.

En el país no hi ha conflicte. Jo sóc d'una comarca com el Baix Llobregat i certifico que no hi ha conflicte lingüístic. I en tot cas, el que tampoc s'hi val és fer interpretacions, podem dir-ne partidistes, de determinades sentències, entre altres coses quan aquestes sentències el que certifiquen és la capacitat del Govern de la Generalitat per fer l'aplicació de la política lingüística en el país.

Segon element: és un model que funciona, és un model d'èxit, que ha estat valorat positivament per les institucions europees, i que a més a més és un model que contribueix a la cohesió social del país, una qüestió essencial, una qüestió que per nosaltres és sagrada. I, per tant, ens sembla un gravíssim error que ningú vulgui posar en perill la cohesió social del país a través del tema de la llengua.

I finalment, el que es fa és aplicar la voluntat majoritària del poble de Catalunya. Que hi pot haver ciutadans que no hi estan d'acord? Això és la democràcia. Però la voluntat majoritària del poble de Catalunya es va manifestar en un referèndum quan vam votar l'Estatut, que regulava perfectament el tema de la llengua.

La presidenta

Gràcies, senyor portaveu. Ara té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Nosaltres, el nostre grup, votarem en contra d'aquesta proposta de resolució.

A banda de sumar-nos a les reflexions que s'han fet per part dels portaveus anteriors, tant sobre el model lingüístic com sobre el contingut íntegre de les sentències,

nosaltres volíem fer un parell de reflexions relacionades precisament amb la jurisprudència, amb les sentències, i com veiem aquestes sentències.

En primer lloc, des d'Esquerra Republicana pensem que el Suprem interpreta d'una manera molt restrictiva la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, perquè la sentència del Tribunal Constitucional diu que si es manté el dèficit en el procés de normalització lingüística cal mantenir el tractament diferenciat del català respecte del castellà en proporció raonable. I fins i tot, tot i que no tenim per què compartir la terminologia utilitzada pel Constitucional, parla de tracte de favor transitori envers el català en aquesta situació de no-normalització.

El Suprem què fa? S'extralimita, i a més a més contravé la Llei d'educació de Catalunya, que vull recordar que ara per ara, tot i estar recorreguda al Tribunal Constitucional, és una llei vigent, és una llei aprovada pel legislatiu català. Per tant, sobre la sobirania del poble de Catalunya. Nosaltres defensem que existeix en aquest Parlament, i el que no pot ser és que un suprem impedeixi l'aplicació d'una llei que és vigent i aprovada per un parlament sobirà. Això no li pertoca fer-ho al Tribunal Suprem, perquè la LEC no ha estat declarada encara –i esperem que no ho sigui– inconstitucional.

A més a més, voldria aprofundir en el que abans ha dit el portaveu Daniel Font sobre què és el que diu el Tribunal Constitucional, que parla, per exemple, en la seva Sentència 337 de l'any 94, en el fonament jurídic 10, que resulta perfectament legítim que el català, en atenció a l'objectiu de normalització lingüística a Catalunya, sigui el centre de gravetat d'aquest model –que ell en diu «de bilingüisme»–, encara que sempre amb el límit que això no determina l'exclusió del castellà com a llengua docent, de manera que quedi garantit el seu coneixement i ús en el territori de la comunitat autònoma, diu. El que hem de recordar és que aquest paper de centre de gravetat, o com se'n vulgui dir, mentre el català no sigui una llengua normalitzada a Catalunya, que no ho és –que no ho és–, si això no tirés endavant tal com està previst en l'Estatut, la Llei de política lingüística i més recentment en la Llei d'educació de Catalunya..., la llengua catalana quedaria reduïda al no-res si es canviés l'actual model lingüístic d'ensenyament que està vigent de fa més de dues dècades. I, a més a més, es podria donar la situació prèvia a la immersió lingüística, de manera que una llengua minoritària i minoritzada com el català inevitablement quedaria arraconada i en perill de desaparició, tal com passa en altres territoris de parla catalana en benefici de la llengua castellana –com saben vostès molt bé perquè governen en aquests territoris. Nosaltres el que diem és que aquest model d'immersió que s'aplica, s'ha d'aplicar encara molt millor –i li ho diu algú que viu a l'Hospitalet de Llobregat–, i, a més a més, estendre's a la secundària.

I una última reflexió, perquè òbviament hi ha hagut una interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i hi haurà una votació el dia 7 de març en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I sobre aquesta interlocutòria, nosaltres el que hem de dir és que s'extralimita absolutament, com ho fa el Tribunal

Suprem, perquè va més enllà dels casos individuals i concrets que són subjectes del recurs. Perquè no es pot modificar un model lingüístic que fixa la Llei d'educació de Catalunya perquè ho digui el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

I per acabar, hi ha molta jurisprudència. Vostès van entrar aquesta proposta de resolució –han dit– al mes d'octubre. Doncs, hi ha jurisprudència de la mateixa sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del mes de juliol, que s'ha pronunciat en sentit favorable al règim lingüístic vigent, concretament la Sentència desestimatòria 603/2011, de 20 de juliol del 2011, declarada ferma l'1 de setembre de 2011, en resposta a un recurs de Convivència Cívica Catalana. I també ha considerat ajustat a dret el model lingüístic que regula el Decret 2008 d'ensenyament del segon cicle d'educació infantil, també recorregut, per la seva Sentència 526/2011, de 18 de juliol del 2011. Per tant, agafem totes les interlocutòries, agafem totes les sentències, agafem tots els textos que es diguin, intentem no tergiversar la realitat.

I, en tot cas, en aquest sentit que deia, reitero el vot en contra per part d'Esquerra Republicana.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara té la paraula el senyor Uriel Bertran en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, nosaltres no volem entrar massa en el que són els arguments jurídics, en la mesura que evidentment l'Estat espanyol farà tantes sentències com consideri oportunes si políticament ha decidit que s'ha d'acabar amb el sistema d'immersió lingüística a l'escola. Si la decisió política de l'Estat espanyol –del Partit Popular i de tots els nomenaments que fan el Partit Popular i PSOE al Tribunal Constitucional, i aquesta croada que ha iniciat, com veiem en el ministre Wert, contra la immersió lingüística– és acabar amb el català com a única llengua vehicular a l'escola, jurídicament ho aconseguiran. Aquest no és el problema ni en tenim cap dubte. Ja hi ha cinc sentències del Tribunal Suprem que ordenen que es reintrodueixi el castellà com a llengua vehicular a l'escola, hi ha una executòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que referma que, efectivament, s'ha de reintroduir el castellà a l'escola, i ara només s'està pendent del recurs que va interposar la Generalitat de Catalunya davant d'aquesta executòria, i veurem què és el que acaba resolent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Aquí la decisió política que han de prendre el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat és si quan s'exerceixi la imposició judicial per reintroduir el castellà com a llengua vehicular a l'escola, el Govern, el Parlament i la ciutadania de Catalunya acataren una decisió que va en contra de la voluntat àmpliament majoritària del poble de Catalunya de mantenir

un sistema d'immersió lingüística en l'escola catalana, és a dir, un sistema d'immersió lingüística d'èxit que ha assegurat un rendiment escolar òptim, que ha permès prestigiar de nou la llengua catalana i afavorir l'extensió del seu ús social. I, per tant, si el poble català decideix no acatar unes sentències que, si no és ara en el futur, poden arribar, si hi ha una decisió política a l'Estat espanyol, com així nosaltres ho fem veure i creiem que s'està en aquests moments esdevenint.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta de resolució en la mesura que considerem que no s'han d'acatar aquestes sentències, que no es poden imposar aquestes sentències a la voluntat majoritària del poble de Catalunya, i que hi ha molts precedents de quan hi ha sentències injustes que van en contra de la voluntat majoritària d'un poble: al final, el que s'imposa és la voluntat majoritària d'un poble. Només cal que atenguem al que va passar al servei militar obligatori, per exemple. Durant molts anys es van estar jutjant insubmisos que no anaven al servei militar obligatori i se'ls condemnava a penes de presó, i finalment el senyor Aznar va haver de posar el genoll a terra i va haver d'assumir la liquidació del servei militar obligatori perquè no podia anar contra el que era la voluntat majoritària d'un poble.

En aquest sentit, Catalunya ha d'aixecar el cap, ha d'amarar-se d'autoestima, de dignitat i no acatar les sentències judicials que vulguin imposar la reintroducció, com es feia a l'època franquista, del castellà com a única llengua vehicular a l'escola.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara donarem la paraula al portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. *(Pausa.)* Senyora Dolors Batalla? Senyora Dolors Batalla, té vostè la paraula.

Dolors Batalla i Nogués

Sí, moltes gràcies, presidenta. Bé, s'han dit ja moltes coses, algunes de les quals, o bona part, compartim el Grup de Convergència i Unió.

Breument, per situar-nos davant de tot el que s'ha dit, nosaltres també votarem en contra d'aquesta proposta de resolució presentada pel Partit Popular de Catalunya per diverses raons, que ja dic que s'han esmentat, però que breument m'agradaria tornar a col·locar, posar, damunt la taula. Per una banda, perquè no compartim l'esperit de la intenció de la proposta de resolució. És a dir, el que s'hi fa és instar el Govern de la Generalitat a acatar unes decisions –que després m'hi referiré; que encara, de moment, estem pendents d'una resolució que pot tenir lloc la propera setmana– en el sentit de tornar a introduir o que el castellà sigui introduït també com a llengua vehicular a l'escola a Catalunya.

Com bé saben, el model lingüístic, el model d'immersió lingüística a l'escola a Catalunya, és un model construït ja des de fa molts anys, del qual ens sentim no diria pares, perquè l'hem construït entre tots, però el qual

hem impulsat des dels diversos governs de Convergència i Unió. Com ja s'ha dit anteriorment, és un model d'èxit, és un model que a més del reconeixement a instàncies internacionals ha donat els bons fruits que nosaltres podem palpar cada dia. És a dir, no tenim cap conflicte social, ha garantit que els alumnes de l'escola a Catalunya puguin sortir amb el coneixement de les dues llengües, ha ajudat a millorar la convivència. És, per tant, un model que cal mantenir, i que, a més a més, cal protegir, i fins i tot protegir dels atacs que de vegades legítimament poden venir d'alguns sectors minoritaris, com ja s'ha dit, perquè poden no compartir aquest model lingüístic majoritari i recolzat per la majoria de la societat catalana.

Bé, arran de totes les sentències que hi ha hagut del Tribunal Superior de Justícia respecte als recursos que particulars diferents van interposar..., és evident que ha donat lloc a una sèrie de resolucions judicials que han instat el Govern de la Generalitat a emprendre determinades mesures. Això, com se sap: davant de l'executòria que hi havia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Govern de la Generalitat va interposar un recurs. I el resultat d'aquest recurs, de la sentència, encara no el tenim, avui. I, per tant, nosaltres creiem que és prematur també prendre decisions pel que fa a la proposta que fa la proposta de resolució, perquè tenim dubtes sobre quin serà el resultat final d'aquest recurs. Com s'ha dit aquí, si bé és cert que per una banda, doncs, s'insta el Govern de la Generalitat a acatar en un determinat moment i que es reintrodueixi el castellà, també és cert que deixa a les seves mans –com s'ha dit abans i, per tant, no m'hi tornaré a referir perquè ja constarà en acta–, a les mans del Govern de la Generalitat, la potestat i la discrecionalitat per poder decidir en quina mesura i en quina proporció, i, per tant, com s'ha d'implementar això, atenent i tenint en compte que la situació encara del dèficit que hi ha respecte a la llengua catalana és una cosa que continua, existent.

Per tant, nosaltres no compartim la intenció, com deia, d'aquesta proposta de resolució, i tampoc la forma, perquè entenem que ens anticipem també a uns determinats esdeveniments. Per tant, per tots aquests motius, nosaltres hi votarem en contra.

A més, també destacar que el règim lingüístic del sistema educatiu de Catalunya està expressament regulat en el títol 2 de la Llei del Parlament de Catalunya 12 de 2009, de juliol, la LEC que l'anomenem, en els preceptes més significatius en matèria de llengua de l'ensenyament. Són els articles 10.1, l'11, el 13, el 15, així com l'article 57.4 del títol V en matèria curricular, els quals no han estat impugnats davant el Tribunal Constitucional, com ja s'ha dit. I si bé la persona, la portaveu que ha parlat en nom del Partit Popular, deia que alguns articles no hagin estat impugnats al Tribunal Constitucional no vol dir que no siguin inconstitucionals, home, també li hem de dir que tampoc cal pensar que perquè no han estat impugnats poden ser inconstitucionals. Per tant, això podia anar en el doble sentit, no?

Per tant, aquest règim lingüístic és plenament respectuós amb el règim de cooficialitat que persegueix l'as-

soliment de les plenes competències lingüístiques de l'alumnat a Catalunya en ambdues llengües, en els termes de l'article 10.1 de la LEC, quan diu que els currículums han de garantir el ple domini de les llengües oficials catalana i castellana en finalitzar l'ensenyament obligatori. I, a més a més, compleix les sentències del Tribunal Constitucional números 337/94 i 31/2010, segons les quals és legítim que el català, per tal d'assolir l'objectiu de la normalització lingüística –com ja han dit abans molts–, sigui el centre de gravetat del model, sempre que no s'exclougui el castellà com a llengua docent, cosa que no es fa.

Per tant, per tots aquests motius, nosaltres no donem recolzament a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Demana la paraula la senyora María José Garcia Cuevas, per?

María José Garcia Cuevas

Gracias. Pues por alusiones personales y por contradicciones.

La presidenta

Tres minutos –tres minutos. Perquè no hi han esmenes; per tant, tres minuts, si us plau. Endavant, endavant.

María José Garcia Cuevas

Pero ha habido muchas alusiones que tengo que aclarar. Bueno, lo primero que quiero que conste en acta es que la intervención del portavoz del PSC me ha parecido absolutamente incorrecta, creo que ha tenido un tono muy maleducado, muy agresivo, no creo que sea el estilo que hay que tener en el debate parlamentario ni el que yo he utilizado, yo creo que hay que atenerse a los hechos y a los argumentos –en este caso jurídicos– con la mayor corrección y el mayor respeto a los demás. Quiero que esto conste en acta.

Lo segundo que quiero decir, aludiendo a las contradicciones, es que bueno, más o menos la mitad de los grupos se han enterado de lo que iba la propuesta y la otra mitad creo que no. El título de la propuesta es muy claro, es: «Cumplimiento de sentencias del Tribunal Supremo.» Lo he dicho en la intervención: estamos hablando de inmersión lingüística, no estamos hablando de política lingüística, no estamos hablando de lengua.

La presidenta

No, no, no repeteixi els arguments, era per al·lusions.

María José Garcia Cuevas

Pero es para dejar claro lo que se está votando. Lo que vamos a votar hoy aquí es si vamos a instar al Gobierno de la Generalitat a que cumpla, y ahí ha venido la

enmienda técnica. Le tengo que decir al portavoz de Convergencia: una vez se sepa qué resuelve el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, en caso que resuelva que tiene que cambiar el modelo, vamos a votar que la Generalitat acate estas sentencias.

Tengo que decir que este modelo...

La presidenta

S'ha acabat el temps, senyora María José...

María José Garcia Cuevas

Sí, perdón, presidenta, ha habido...

La presidenta

No, però és que no..., ha tingut generositat en el temps per explicar la seva proposta, perquè si no la resta de portaveus podrien fer un altre torn. Acabi, si us plau, l'última idea.

María José Garcia Cuevas

Bueno, pues la última idea es que el Partido Popular no está aquí haciendo ningún planteamiento político ni en contra de nada. Lo que estamos aquí diciendo es que se cumplan las sentencias judiciales, porque ni la voluntad popular, ni ningún responsable público, ni ningún partido político, están por encima de la ley. Y podemos citar muchas leyes y mucha jurisprudencia, pero hay un sistema de jerarquía normativa que es lo que nos da la seguridad jurídica, y el Tribunal Supremo...

La presidenta

S'ha acabat el temps, senyora Cuevas.

María José Garcia Cuevas

... Y el Tribunal Constitucional están por encima de los tribunales.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Passaríem a...

Daniel Font i Cardona

Per al·lusions personals...

La presidenta

Simplement, perquè ha fet una al·lusió personal. Però no hi ha, de fet, torn. No hi havia torn perquè no hi han esmenes. Per tant, el tema d'al·lusions, és a dir, és un tema..., tot són al·lusions, ni personals, ni polítiques, etcètera, perquè... Per tant, simplement per una al·lusió en relació al seu to, eh?, senyor Daniel Font, li dono la paraula. No tornem a iniciar un altre debat, si us plau...

Daniel Font i Cardona

Brevíssimament.

La presidenta

...perquè qui considera –perdona–, qui considera si és apropiat o no també serà la Mesa. Per tant, tothom pot emprar el to, evidentment entre l'educació i els continguts que vulguin, en ares de la llibertat d'expressió, i evidentment, de responsabilitat amb les seves paraules. Senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Brevíssimament, senyora presidenta. Dir que les apreciacions de la senyora diputada respecte al to de la meva intervenció i la qualificació que ha fet..., doncs, en prenc bona nota.

Dir-li també que malgrat tot crec que té la pell molt fina en relació amb això per una raó, que és que l'escàndol no és la meva intervenció ni el meu to, l'escàndol és la posició de vostès, que militantment, provocant l'agitació i una actitud militant del seu partit, intenten boicotejar i tergiversar el que és un model lingüístic a Catalunya que la plena majoria de la població ha assumit des de fa molts anys. L'escàndol és aquest, no la meva intervenció, senyora diputada.

La presidenta

Passaríem, doncs, a la votació.

Vots a favor de la iniciativa?

Vots en contra de la iniciativa?

Ha quedat rebutjada per 14 vots en contra i 2 a favor.

Vinguin, si us plau, un moment. Suspenem un moment la sessió i vinguin els portaveus, si us plau, un moment.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i cinc minuts i es reprèn a tres quarts d'onze i nou minuts.

La presidenta

Molt bé, reprenem l'ordre del dia.

Escollats els portaveus, ratifiquem que decau el punt per absència i per no-comunicació del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència de la proposta de resolució número 2. I, com hem dit abans, vostès la tornin a entrar i serà tinguda en compte al més ràpidament possible a la propera Comissió d'Affers Institucionals.

Passaríem a... (*Uriel Bertran Arrué demana per parlar.*) Senyor Uriel Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Sí, jo vull que consti en acta que hem comunicat a la sala de grups, a la comissió de la sala de grups, el fet que hi havia un tall a les rondes i que aquesta proposta

de resolució si es podia discutir o més tard, o passar a un altre moment. I això m'agradaria que constés en acta, perquè trobo que aquí s'ha aprofitat aquesta eventualitat per part dels grups hostils al fet que el català sigui l'única llengua vehicular, que es pugui avui discutir això, cosa que...

La presidenta

Senyor Uriel Bertran, no faci interpretacions d'un tema estrictament d'ordre...

Uriel Bertran Arrué

Home, les mateixes interpretacions que han fet els altres grups parlamentaris.

La presidenta

No, no faci interpretacions, perquè ningú..., estem estrictament amb un tema d'ordre...

Uriel Bertran Arrué

Perquè en la dinàmica parlamentària això era perfectament possible que es pogués discutir avui.

La presidenta

Escolti, no. Vostè tindrà...

Uriel Bertran Arrué

Perquè li pot passar a qualsevol grup, en qualsevol moment, aquesta circumstància.

La presidenta

No pateixi, que vostè tindrà el torn el dia que tornin a la comissió per poder defensar la seva iniciativa. I no hi ha cap constància que hagi estat avisat abans de iatorze, en aquesta Mesa, i, per tant, això ho ratifiquem.

Proposta de resolució

sobre la publicació del text legal vigent de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 250-00616/09)

Continuem amb l'ordre del dia. Passaríem al punt quart, Proposta de resolució sobre la publicació del text legal vigent de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. És una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la senyora portaveu María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, esta propuesta enlaza con la anterior y me va a permitir dejar claros y que consten en acta argumentos que antes no he tenido tiempo.

Todos los ciudadanos saben que la norma jurídica suprema en nuestro sistema es la Constitución española

que fue aprobada por las Cortes Generales en octubre del 78 y ratificada en referéndum en diciembre del 78, en Cataluña con el 90,4 por ciento de los votos emitidos.

Es evidente que para asegurar la coherencia del cuerpo legislativo en su conjunto, las distintas leyes vigentes han de ser compatibles entre sí. El criterio de compatibilidad inicial lo marca la Constitución, por ser esta, como hemos dicho, la norma jurídica suprema. Es decir, para que el sistema jurídico sea coherente, todas las leyes deben adecuarse a los principios contenidos en la Constitución. Esta es la jerarquía normativa que garantiza la seguridad jurídica en nuestro país.

Es cierto que las leyes no siempre son nítidamente claras en su redacción, y puede surgir la duda de qué principio se enuncia exactamente en un artículo dado o hasta dónde se puede llegar desarrollando un determinado artículo sin vulnerar el espíritu de la ley. Por tanto, las leyes son interpretables, y la Constitución española también. (*Remor de veus.*)

Sin embargo, y también para salvaguardar la seguridad jurídica, una única interpretación de la Constitución es válida... (*Pausa.*) Presidenta, por favor, es que no me puedo concentrar.

La presidenta

Sí, si us plau. Endavant, endavant, senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias. Sin embargo, y también para salvaguardar la seguridad jurídica, una única interpretación de la Constitución es válida en nuestro sistema legal y jurídico, el sistema que nos rige desde el 78 y que compartimos con los países de nuestro entorno, como Alemania, Francia, Reino Unido o Estados Unidos. Todos estos sistemas basan la seguridad jurídica en la existencia de un único tribunal legal y jurídicamente capacitado para interpretar la Constitución. Este tribunal, en nuestro caso, es el Tribunal Constitucional. Por tanto, quiero que quede bien claro que cualquier interpretación de la Constitución o de la coherencia constitucional de cualquier norma que no sea la del Tribunal Constitucional no será más que una opinión sin valor legal alguno, la emita quien la emita. Por tanto, no hay distintas formas de interpretar la Constitución. Puede haber distintas opiniones, pero una única interpretación válida legal y jurídicamente: la del Tribunal Constitucional.

Por todo lo dicho, ninguna norma es válida si, sometida a control constitucional por el tribunal competente, este determina que dicha norma ha de ser modificada o interpretada en un sentido determinado. El texto escrito de dicha norma modificada por el Tribunal Constitucional deja de estar vigente, no tiene ya validez jurídica ni legal. Las sentencias del Tribunal Constitucional sobre la constitucionalidad de determinada norma modifican y anulan la redacción inicial de esta norma en aquellos aspectos en que se incurria en infracción constitucional, a juicio del tribunal. El poder legislativo en ocasiones aprueba leyes que infringen la Constitución, a veces por desconocimiento, y a

veces por forzar demasiado la interpretación de la norma suprema al servicio de intereses particulares, partidistas o políticos.

En nuestro sistema de garantías jurídicas, ni el poder legislativo ni la voluntad popular están por encima de la ley. Tanto el poder legislativo como las voluntades populares pueden cambiar la ley, siguiendo el procedimiento establecido. Pero, en tanto la ley no se cambia, están obligados todos a respetar esta ley, aunque contraríe su voluntad. Esta es la base de los estados modernos, lo que protege a los ciudadanos de la arbitrariedad y de la subjetividad. Los intereses particulares se han de demostrar mayoritarios para cambiar las normas que nos afectan a todos –se han de demostrar mayoritarios.

En Cataluña hemos vivido, lamentablemente, una traumática experiencia colectiva en este sentido. Los poderes legislativos autonómico y estatal aprobaron un nuevo texto estatutario que resultó altamente polémico por las dudas de constitucionalidad que presentaba a juicio de algunos. Este texto se sometió a referéndum popular en Cataluña antes de conocer su validez constitucional, en contra del criterio expresado entonces por el Partido Popular, que veía más conveniente someter a referéndum un texto con plenas garantías de constitucionalidad. Pero no se hizo así. Sin esperar a la sentencia del Tribunal Constitucional, el texto recurrido se sometió a referéndum y se refrendó. Hay que decir que con poco interés por parte de los ciudadanos catalanes: algo más de un tercio apoyó la propuesta, pero los dos tercios restantes la rechazaron o ni tan siquiera acudieron a la convocatoria.

El texto original aprobado y refrendado sin embargo se vio modificado por la ya famosa Sentencia 31/2010 del Tribunal Constitucional. Dicho tribunal no hizo sino cumplir con su responsabilidad constitucional, según leemos en el artículo 153 de la Constitución. En consecuencia, desde ese momento el texto original, el que se había sometido a referéndum, dejó de tener validez legal y pasó a estar modificado por correcciones e interpretaciones que el tribunal introdujo para solventar las infracciones constitucionales que el texto original contenía, a juicio del órgano competente.

Por estos motivos, resulta incomprensible que las instituciones públicas catalanas tengan interés en mantener vivo un texto que no tiene ninguna validez jurídica, si no es por afán de tergiversar la realidad y confundir al ciudadano. Por ello, es incomprensible que la Generalitat mantenga en sus publicaciones y en su página web el texto inconstitucional del Estatut, bajo además la denominación que es incorrecta de «Estatut d'autonomia de Catalunya 2006». Ya hemos visto que ese texto no es el Estatuto legal.

Es incomprensible que en dichas publicaciones aparezcan la Sentencia 31/2010 del Tribunal Constitucional, el dictamen del Consell Consultiu y un informe llamado de un grupo de expertos sobre la sentencia del Tribunal Constitucional como «documentos relacionados», como si estos tres documentos tuvieran el mismo rango, la misma validez jurídica, y obviando un detalle, y es que la Sentencia 31/2010 no es un documento rela-

cionado con el Estatut, sino que es parte fundamental del propio Estatut en su única versión legal, que es la constitucional.

Por tanto, y dado que la Generalitat está obligada a actuar con pleno sometimiento a la ley y al derecho, así como a acatar las decisiones de los tribunales con lealtad institucional hacia los demás poderes del Estado –como ya hemos dicho antes–, y puesto que consideramos que esta actitud perjudica gravemente al prestigio de las instituciones catalanas, presentamos esta propuesta que insta a la Generalitat a ofrecer y publicar el único texto del Estatut d'autonomia de 2006 legal y vigente, con todas las garantías de constitucionalidad, salvaguardando los principios de seguridad jurídica y jerarquía normativa, y eliminar de sus publicaciones oficiales la versión inconstitucional, por obligación legal y moral respecto de los ciudadanos, que merecen recibir de su Administración la información correcta, ajustada a la legalidad y a la realidad.

Tengo que decir que el manual de trabajo que se nos da a los diputados –un libro publicado por el Parlamento de Cataluña que contiene la Constitución española, el Estatuto de autonomía y el Reglamento del Parlamento– incluye la versión inconstitucional del Estatuto. Esto nos parece que es, bueno, un comportamiento impropio de una institución que también instamos a corregir por parte del Parlamento.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Com que no hi han esmenes, ara pasariem al posicionament dels diferents grups parlamentaris. Té la paraula la senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Per un moment he pensat que estàvem, que ens havíem remuntat ja a una classe de dret constitucional, la que es denominava classe de «dret polític» d'altres èpoques. Perdoni'm, senyora diputada, no vull donar més volada a una intervenció que em sembla que es qualifica per ella mateixa.

Només em faig una pregunta, sentint-la a vostè: què és el que pretén aquesta moció, aquesta proposta de resolució? Què és el que pretén, realment? (*Pausa.*) Ens hem de llegir dues coses: el que diu la resolució, la proposta de resolució al final, i tot allò que l'acompanya en l'exposició de motius. Doncs, bé, si llegim l'exposició de motius –que no ens sorprendrà perquè és en bona part el que vostè mateixa ara ha llegit – descobrim afirmacions tan curioses com la següent: «Després de quatre anys de deliberacions» –tradueixo, evidentment, perquè està escrit en castellà– «i sota una pública i forta pressió política perquè el Tribunal Constitucional no variés aspectes fonamentals del text...» En quin país va viure, vostè? Perquè jo crec que la pressió es pot descriure en aquests termes o en els justament oposats. Crec que si alguna cosa vam observar tots és que hi havien pressions més aviat en un altre sentit –més aviat en un altre sentit.

Segon: «La Generalitat, segons aquests mateix Estatut, articles 3 i 71, ha d'actuar amb ple sotmetiment a les lleis i al dret, amb lleialtat institucional, inclús quan les lleis o altres sentències judicials limiten el projecte polític del partit en el Govern.» Vostè sap què són les institucions i els partits polítics? *(Pausa.)* L'Estatut era un projecte d'un partit polític en el Govern? *(Veus de fons.)* Però se n'adona, del que està dient? Un estatut referendat pel poble de Catalunya és un projecte del partit polític en el Govern? Em sembla que no mereix resposta, és evident.

I continua –i continua–, a més a més. Diu: «Malgrat tot, la Generalitat manté en les seves publicacions oficials la versió inconstitucional de l'Estatut.» Només una pregunta: vostè sap què és la Generalitat? Perquè potser sí que carrega aquest llibre que diu que és inconstitucional i que manté el Parlament amb tanta irresponsabilitat sobre la taula de tots els diputats, com a document de treball. I potser no l'ha obert mai, perquè, si s'hi fixa, l'apartat segon de l'article 2 d'aquest Estatut que vostè qualifica d'inconstitucional i que no ha estat titllat ni conclòs en la seva inconstitucionalitat pel Tribunal Constitucional, diu: «La Generalitat és integrada pel Parlament, la presidència de la Generalitat, el Govern i les altres institucions que estableix el capítol V del títol segon.» I continua: «I els municipis, les vegueries, etcètera, també formen part d'aquest sistema institucional de la Generalitat.» La Generalitat són totes les institucions del país.

Molt bé. Perquè potser a vegades, amb tanta obcecació, acabem per desconèixer el que tenim més a la vora. Sap vostè què és, aquest document que li mostro? Estatut d'autonomia de Catalunya. I a sota hi diu: «Text consolidat.» Sap què és, un text consolidat? El Parlament de Catalunya, que és d'on va sortir l'Estatut, té publicat aquest text consolidat des de fa bastant de temps. Per tant, el que li demano és una mica de serietat. I el que vostè demana –el que vostè demana– està més que publicat –està més que publicat. I en tot cas, crec que el que vostè desconeix –el que vostè desconeix– és el que hi ha en realitat en una funció com la de publicar els textos legals vigents.

Tots sabem, ningú ho nega, quin és l'impacte de la sentència. En som ben conscients, de quin és l'impacte de la sentència en l'Estatut; crec que ningú en aquesta sala ho ignora. I els principals responsables que això sigui així són els que van exercir aquella pressió que vostè no cita en l'exposició de motius de la proposta de resolució: la contrària, aquella que va conduir a la sentència que va conduir.

En tot cas, res més que contestar-li que, evidentment, tenint en compte que el que demana és que el Govern que forma part del sistema institucional de la Generalitat publiqui una cosa que ja ha estat publicada en la pàgina web del Parlament, i per tant, que tothom –tothom– té ben present i tothom hi pot accedir, el que no negarem –el que no negarem– és la possibilitat d'accedir a totes, a la màxima informació possible.

Per tant, a nosaltres no ens espanta la transparència, no ens preocupa que també hi hagi penjat l'informe dels experts, no ens preocupa que hi hagi penjat també

l'informe del Consell Consultiu, el dictamen del Consell Consultiu –no ens preocupa, això–, ni tampoc el text consolidat. Perquè, efectivament, aquest és el text consolidat. Malauradament, aquest és el text consolidat i ningú l'està negant –i ningú l'està negant. Ara, vostès demanen al Govern que faci una cosa que el Parlament ja ha fet, que és qui ho havia de fer –que és qui ho havia de fer.

I –deixi'm que acabi–, per tant, evidentment votarem en contra d'una proposta de resolució que entenem inútil en el seu objectiu i clarament, clarament esbiaixada a mantenir un discurs que els ha portat on els ha portat i que ha pretès –ha pretès–, sí, sí, efectivament, encendre –encendre–, i ho vèiem igual com la proposta de resolució que hem tractat en el punt anterior, una societat que no feia altra cosa que demanar majoritàriament una millora de l'autogovern i un projecte que no era d'un partit polític sinó que era del país.

I només una última crida, evidentment, perquè aquesta actitud, aquesta actitud que veiem reflectida en aquesta proposta de resolució, la defensa aquell que ara és el soci estable –o «responsable», segons les versions, segons a qui escoltem– del primer grup de la cambra. Per tant, també que serveixi això com una crida d'alerta a qui es busquen com a parella de ball. I no és una altra cosa que una alerta al fet que aquest soci responsable no sé si sempre és responsable o a vegades s'hi afegeix una i al davant.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, estem davant d'una nova moda per part de les explicacions del PP, que és que ara el PP no fa política. Abans, en l'anterior tema, era un tema estrictament jurídic; ara és un tema tècnic, cal canviar uns llibres i tal. No fa política el PP, no. No hi ha contingut polític, en les seves propostes.

En tot cas, hi ha contingut polític, i bastant. Fins i tot en la contradicció dels arguments que vostè ha utilitzat, senyora diputada. Perquè fixi's, vostè s'ha referit al referèndum de la Constitució espanyola dient que va ser votat a Catalunya pel voltant del 90 per cent, i quan s'ha referit al referèndum de l'Estatut, reproduint literalment el que diu la seva proposta de resolució, diu: «Más de un tercio, algo más de un tercio apoyó la reforma, y los dos tercios restantes no acudieron a la convocatoria o rechazaron la reforma.» Curiosa manera de comparar un referèndum amb un altre, no? En un, el 90 per cent dóna el sí; en l'altre, que el va donar més del 70 per cent, aquí no es diu això: només va resultar que una tercera part, perquè cal descomptar abstencions i nos. I quin tant per cent del cens va representar el no del PP en aquella votació? Mínim –mínim. Per tant, una mica de respecte a la voluntat popular.

En tot cas, a veure, no ens enganyem, vostès el que volen és una cosa molt clara. És a dir, la senyora Laia Bonet li ho ha explicat. Escolti, la web del Parlament està correcta. És igual, vostès el que volen és que s'agafin aquests llibres, tots els milers d'estatuts que hi ha editats per la Generalitat, i es retirin. Això és el que vostès volen. I que se'n faci una edició nova corregida. Tampoc fan política, no. Perquè això, quin cost té? Vostès demanen que no es paguin subvencions a Òmnium Cultural, que no es paguin subvencions a les entitats que defensen la llengua i la cultura catalana, i l'argument és: «Perquè en aquests moments no podem fer despesa.» Però ara sí que podem fer despesa, canviar tots els llibres, tots els «estatuts», quan a les webs estan correctes i n'hi ha prou amb una senzilla anotació per poder nosaltres, com a diputats, treballar amb aquest text.

Per tant, senyora diputada, vostès el que volen és provocar una humiliació al Parlament i a la Generalitat perquè hagi de retirar aquests llibres, i per aquí sí que veuen que hi ha diners. Doncs, miri, haver-ho presentat amb el pressupost, a veure què passa.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la senyora honorable Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. El nostre Grup Parlamentari votarà de manera contrària a aquesta proposta de resolució, perquè a banda de no estar d'acord amb el text de la proposta de resolució en si, considerem insidiosa i tergiversadora tota l'exposició de motius, com s'ha dit anteriorment.

I a mi el que m'agradaria afegir-hi és que va ser el seu partit polític el que va fer una campanya de recollida de firmes contra l'Estatut per tot l'Estat, fent bullir l'olla, provocant una pressió brutal contra el Parlament de Catalunya, promovent o diguem-ne que impulsant des de mitjans afins un boicot als productes catalans. Amb una pressió, ho repeteixo, brutal contra el treball que s'estava fent lliurement i intensament aquí, al Parlament de Catalunya. I que considero insultant que es parli de versió inconstitucional de l'Estatut i de text de l'Estatut que no és legal, com es diu en aquesta exposició de motius.

El que no es pot afirmar tampoc amb rigor, senyora diputada, és que va faltar consens polític, que va faltar interès general en la ciutadania quan es va treballar i debatre tot l'Estatut, i que es posin en valor els nombrosos dubtes de diferents instàncies autonòmiques i estatals respecte a la constitucionalitat del text aprovat, primer al Parlament i després a les Corts espanyoles. I en tot cas, nosaltres volem denunciar que amb la seva intervenció i amb la intervenció també del Partit Socialista Obrer Espanyol, el Tribunal Constitucional s'ha convertit ja en una tercera cambra legislativa, amb funcions i competències que no li pertoqueu, i superiors en tot cas a la voluntat de la ciutadania

de Catalunya en referèndum. I m'agradaria fer constar que aquesta voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya en referèndum no coincidia precisament amb el vot que vam defensar a Esquerra Republicana en aquell referèndum, que coincidia amb el vot que el Partit Popular defensava, però que no tenien res a veure les motivacions del nostre «no» a aquell Estatut amb el seu. Però la diferència entre vostès i nosaltres és que nosaltres ens creiem les institucions catalanes i ens creiem el poder que ha de tenir el poble de Catalunya per decidir el seu futur.

Hi votarem contràriament, per insidiosa i per tergiversadora, a aquesta proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, jo el que li diria a la representant del Partit Popular, a la portaveu, és que, bé, si hem d'estalviar i hem de fer mesures d'austeritat i hem de fer retallades, doncs, escolti, comencem per estalviar amb l'edició en paper d'aquest nyap que va ser l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que va acabar de fer encara més nyap el Tribunal Constitucional amb la seva sentència sobre l'Estatut.

Qui estigui interessat a conèixer les retallades i els canvis que va promoure el Tribunal Constitucional respecte a l'Estatut d'autonomia de Catalunya ho pot consultar al web, ho pot consultar a nivell digital, i no cal que destinem recursos públics que ara són necessaris, per exemple, per garantir la immersió lingüística en català a l'escola; per exemple, per organitzar les mobilitzacions quan no s'acati la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; per respondre a les agressions del Partit Popular o al transvasament de l'Ebre que en el seu moment vostès voldran promoure; o per treballar perquè no puguin fer el corredor central que volen fer en detriment del corredor mediterrani ferroviari. És a dir, destinem els recursos a allò que realment serveixi per salvaguardar els pilars del nostre país, i no a aquestes qüestions que segur que a vostè, doncs, li fan molta il·lusió, però que cap ciutadà de Catalunya troba del més mínim interès.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara el senyor portaveu, senyor David Bonvehí, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Diputada, li anuncio que no donarem suport a aquesta proposta de resolució, bàsicament

per tots els motius que han estat exposats pels anteriors portaveus.

I jo també encara hi afegiria altres motius. Un, que a través del web institucional del Govern de la Generalitat, a part de l'Estatut d'autonomia, hi consta clarament una frase que diu que «com a conseqüència del Recurs d'inconstitucionalitat número 8045/2006, presentat per diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés el 28 de juny de 2010, el tribunal va emetre la Sentència 31/2010». Això hi consta, en la mateixa pàgina web del Govern de la Generalitat. En aquesta mateixa pàgina web es dona accés, mitjançant un enllaç, a la sentència del Tribunal Constitucional i a altres documents relacionats.

Un altre motiu és que, segons la proposta de resolució que presenten, sembla que vostès intenten dir-nos que la sentència i diferents informes i dictàmens són presentats com si fossin d'un mateix rang i vàlidesa. I jo crec que això..., tothom, la major part de gent que consulta un text legal, té més que clar què significa una sentència d'un tribunal constitucional o un simple informe, un simple dictamen. Per tant, no creiem que existeixi aquesta confusió que vostès sembla que diuen en la seva proposta de resolució.

Finalment, de la proposta de resolució presentada pel vostre grup es dedueix que l'esmentat grup entén que l'obligació de difondre informació sobre la normativa en vigor implica l'obligació de publicar textos consolidats de les lleis i disposicions vigents. Cal advertir que els textos consolidats o versions actualitzades de les normes no tenen caràcter oficial ni substitueixen la informació publicada en els diaris i butlletins oficials, que són els únics instruments que donen fe de la seva oficialitat i autenticitat.

Per tant, al marge de la utilitat pràctica que puguin tenir els textos consolidats, és una potestat discrecional de l'Administració de la Generalitat decidir la forma en què vol difondre la informació, cosa a què està legalment obligada. I és més, la Generalitat en aquest sentit, a través de la seva web del Parlament de Catalunya, ha publicat aquest text, diguéssim, ja retocat, a tenor de la sentència del Tribunal Constitucional.

Per tant, entenem que no hi ha confusió, no hi ha marge per a la confusió de tothom que vulgui consultar l'Estatut, que és el del 2006 –en contra també del que vostè ha dit, continua sent l'Estatut del 2006.

I, per tant, doncs, aquesta proposta de resolució mai pot ser acceptada ni votada a favor pel nostre grup parlamentari de Convergència i Unió.

La presidenta

Molt bé, passaríem a votació. Per què em demana la paraula, senyora María José?

María José García Cuevas

Por contradicciones.

La presidenta

No, no hay. Escoltin, ja els he tornat a dir que ara no hi han hagut al·lusions personals. No confonguin, si us plau, les rèpliques, els arguments i les contrarèpliques amb al·lusions i contradiccions, perquè sempre hauríem de donar un torn a l'acabar si no hi ha esmenes. Per tant, no té vostè el torn perquè interpretem que no n'hi han hagut.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha quedat rebutjada per 14 vots en contra i 2 a favor.

Proposta de resolució

sobre el suport a les tasques de recuperació de la Maternitat d'Elna (Rosselló) (tram. 250-00618/09)

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia. El cinquè punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre el suport a les tasques de recuperació de la Maternitat d'Elna, al Rosselló, que és una iniciativa parlamentària presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per a la seva defensa el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Em sembla que de tots els diputats i diputades són coneguts la història i el paper que va jugar la Maternitat d'Elna a la Catalunya Nord, quan als camps de concentració d'Argelers o de Sant Cebrià hi havia milers i milers de catalans i de republicans espanyols, i que la Maternitat d'Elna va jugar un paper decisiu perquè molts nens i nenes poguessin néixer amb unes mínimes condicions. La Maternitat d'Elna, encapçalada per la cooperant de la Creu Roja suïssa, la senyora Elisabeth Eidenbenz, que va morir no fa pas gaire, l'any passat, i que ha estat reconeguda, a més a més, per la Generalitat i per diverses institucions.

Ens sembla que aquest element de la Maternitat d'Elna és un element clau en la memòria democràtica del nostre país, i, per tant, el que ens sembla és que cal instar el Govern a col·laborar amb la Maternitat d'Elna perquè la gent hi pugui anar, la pugui visitar i pugui conèixer la seva història.

La veritat és que el motiu immediat de presentar-ho és que com que darrerament les propostes i esmenes que presenta el meu grup sobre el Memorial Democràtic no tenen gaire fortuna a l'hora de ser votades per Convergència i Unió, com que vam veure que això ho havia demanat l'Ajuntament d'Olot, vam pensar que això era una certa garantia que Convergència i Unió hi votaria a favor. Convergència i Unió ha presentat una esmena que acceptem, ja els l'hem fet arribar perquè no creiem, encara que li treu potser concreció..., però no elimina l'objectiu fonamental. Hi ha un primer punt de reconeixement a la gent que va partir l'exili, hi ha aquest segon punt de col·laboració amb

la Maternitat d'Elna, que nosaltres proposem que el Govern, a través del Memorial Democràtic, faci.

I en tot cas, explicar simplement una anècdota, que és que per pura casualitat jo aquest dissabte seré a la Maternitat d'Elna, on tenim una entrevista amb alguns dels supervivents, de persones que van néixer allà, i espero portar-los com a mínim aquesta petita alegria, que el Parlament de Catalunya dóna suport a aquesta proposta de col·laboració amb la Maternitat d'Elna com un punt essencial de la memòria democràtica del nostre país.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor diputat Santi Vila.

Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc manifestar que, efectivament, es va presentar una esmena que venia a confirmar que en l'opinió del Grup de Convergència i Unió compartíem absolutament l'esperit de la iniciativa i de la proposta de resolució presentada pel senyor Bosch.

No només això, sinó que de fet, més enllà de l'esperit, també consideràvem que era de justícia precisar que el Govern de Catalunya, l'anterior i l'actual, de fet mantienien una excel·lent relació de treball amb el municipi d'Elna i amb la mateixa iniciativa memorial que es du a terme a l'entorn de la Maternitat d'Elna. Ho va acreditar en el seu moment l'atorgament de la Creu de Sant Jordi a Elisabeth Eidenbenz, i també moltíssimes iniciatives en el marc dels espais de memòria que impulsa el Memorial Democràtic, que es duen a terme.

Per tant, compartim l'esperit, agraïm moltíssim al senyor Bosch que s'hagi avingut a acceptar la nostra esmena, que en definitiva ve a dir que és important que el Govern de Catalunya mantingui la seva col·laboració estreta amb el municipi d'Elna i en concret amb la Maternitat, però que també vol deixar molt evident i molt clar que ja s'hi està treballant. En aquest sentit, vull destacar que a data d'avui existeix ja un conveni entre el Govern de Catalunya i el municipi d'Elna que incorpora la Maternitat d'Elna en la Xarxa d'Espais de Memòria, i que, per tant, jo crec que ens indica que aquesta feina no només el Govern de Catalunya la farà, instat pel Parlament, sinó que també la farà de grat.

Deixi'm acabar, de totes maneres, fent-li una consideració, i és que com vostè coneix perfectament, perquè vostè és una persona i un diputat que ha treballat moltíssim en aquesta qüestió i l'hem treballat sovint junts, hi ha molta feina per fer encara en el marc del Principat. I, per tant, resultaria segurament molt i molt raonable que en l'agenda de treball i en la política de prioritats i d'inversions del Govern, doncs, es prioritzi sobretot actuar a l'entorn del Museu de l'Exili a la Jonquera, a l'entorn del Memorial Benjamin a Portbou o a l'entorn de les rutes de l'exili, que com sap són treballs i iniciatives començades, però ni molt menys consolidades del tot.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Ara passaríem el torn als grups que no han estat esmenants, amb el benentès, com ja ha dit el portaveu proposant, que ha acceptat ja l'esmena.

Té la paraula el senyor Ernest Maragall, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Ernest Maragall i Mira

Sí, gràcies, presidenta. Molt breument, per recolzar aquesta proposta de resolució, també en la forma que finalment resulta de l'acceptació de l'esmena.

En tot cas, un brevíssim comentari. Jo crec que val la pena posar de manifest que darrere la simplicitat i l'especificitat d'aquesta proposta, tan concreta i tan adreçada a un objectiu prou conegut –el de la institució, el concepte de la Maternitat d'Elna i l'homenatge de la memòria de la senyora Eidenbenz, que en va ser la causa i l'origen–, jo crec que fem també un exercici –com dir-ho–, defensem alguna cosa més que una partida pressupostària, que un import, que una assignació de recursos; i quasi els diria que també és més enllà de la legítima controvèrsia que després tindrem amb una altra proposta de resolució presentada per Esquerra Republicana, per cert, sobre què vol dir memòria democràtica i la seva plasmació, en fi, en decisions de govern, etcètera. El que fem és exercir la nostra responsabilitat col·lectiva –la del país–, però ho fem començant per on toca, és a dir, per les mateixes institucions del Govern i de representació catalanes, com ha fet l'Ajuntament d'Olot, com avui espero que farem, aquest cop sí, per unanimitat –espero. I, en fi, parlant per aquesta comissió del Parlament, i també com s'acaba de manifestar, apellant a la responsabilitat que li pertoca en aquesta qüestió, tan senzilla, d'altra banda, al Govern de Catalunya.

Tinguem-ho clar: l'únic que fem aquí –com dir-ho– és respectar-nos a nosaltres mateixos en les persones d'aquelles mares i d'aquells infants. I si m'ho permeten, en fi, és difícil..., ho fem recordant la senyora Eidenbenz. I em sembla que, com ens deia el senyor Bosch, estaria bé ser més conscients de qui són concretament aquelles mares i aquells infants que avui són ciutadans que segur que tenen –ells sí– clar què vol dir memòria democràtica.

Es fa difícil resistir la temptació de contrastar aquest debat i aquesta decisió simple amb els dos que acabem de sostenir. I jo els dic que el que aquelles mares i aquells infants representen és el mateix que el pretenen representar els 14 vots que han votat a favor del model educatiu d'aquest país i d'un determinat concepte d'autogovern representat per l'Estatut d'autonomia del 2006. El mateix.

I espero que, ara sí, siguem 16 vots i no 14, almenys en aquest sentit d'entendre què vol dir memòria democràtica en aquest país, en la nostra història concreta.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Ara té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Començar fent una prèvia necessària per les al·lusions que sense citar-nos se'ns han fet, i se'ns han fet en relació amb altres propostes de resolució. Simplement diré una cosa: la memòria democràtica no és una única i només va en un sol sentit, de memòries democràtiques n'hi han moltes i que van en molts sentits. I que totes són absolutament igual de respectables. I per tant, des d'aquest punt de vista, ho expressem i ens manifestem.

Respecte de la proposta de resolució que se'ns proposa, té dos apartats. Un primer és continuar honorant les persones que van patir i que pateixen exili, i en aquest sentit el nostre grup no hi té absolutament cap inconvenient, a donar suport en aquest punt, i per tant hi votarem afirmativament. I l'altre és el que demana que hi hagi, un diu «col·laboració», l'altre, «suport». En definitiva, parlem d'aportar recursos i parlem de fer-ho a través del Memorial Democràtic.

Per tant, es donen dues circumstàncies que el nostre grup no comparteix. Una primera és la de continuar donant contingut al Memorial Democràtic. Entenem que ja és coneguda la nostra posició al respecte d'aquesta entitat, i per tant no la compartim. I, per tant, això sol ja motivaria el vot en contra del nostre grup. I la segona és la de donar suport de col·laboració econòmica. Creiem que en el moment en què ens trobem no és el moment adequat per afrontar projectes d'aquestes característiques.

Per tant, en aquest segon punt, el nostre grup s'hi posicionarà en contra.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la senyora honorable Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. El nostre grup parlamentari votarà a favor de la proposta de resolució en la seva integritat; en el primer punt, que considerem que és de calaix i que a més compleix el que diu un estatut que està referendat pel poble de Catalunya pel que fa al que representa la memòria històrica –perquè vull dir que l'Estatut és una llei vigent, que té, encara que a vegades no ho sembli, categoria de llei orgànica.

I, en segon lloc, absolutament a favor també de la col·laboració amb la Maternitat d'Elna.

Ens estimaríem més que el segon punt fos molt més concret, tal com era l'inicial que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, però entenem que si Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa accepten aquesta transacció més genèrica per part

de Convergència i Unió, doncs, nosaltres l'acceptem també.

La presidenta

Gràcies, senyora portaveu. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Només per donar suport a la proposta de resolució que s'ha presentat, i els arguments que podem esgrimir per donar-hi suport ja s'han fet de manifest.

Per tant, només anunciar el nostre vot afirmatiu.

La presidenta

Senyor Jaume Bosch, vol intervenir, vostè? (*Pausa.*)

Per tant, passariem a la votació. Vots a favor? (*Veus de fons.*) Ah, sí, perdó. Votació separada, perdó, sí, perdó. Votació separada. Estàvem..., per tant, ara procediríem a votar el primer punt.

Vots a favor del primer punt?

Vots a favor del segon punt?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, el primer punt ha quedat aprovat per unanimitat i el segon punt ha quedat aprovat per 15... (*veus de fons*), 15 vots a favor i 2 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre la conservació de la villa romana de la Sagrera, a Barcelona (tram. 250-00627/09)

Passariem al següent punt de l'ordre del dia... Passariem al sisè punt de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre la conservació de la villa romana de la Sagrera, a Barcelona. Aquesta és una iniciativa parlamentària presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria fer notar que aquesta és una proposta de resolució presentada el 20, o admesa a tràmit per la Mesa el 20 de setembre de l'any passat, de manera que han passat diverses coses des del setembre de l'any passat, en què la Mesa el va admetre a tràmit.

Però nosaltres continuem pensant que té una certa vigència, perquè insta també el Govern, en definitiva, a vetllar pel compliment d'una resolució que ja es va aprovar en el debat de política general –que s'ha iniciat el treball per complir-se, però que encara no s'ha complert– que és la Resolució número 241 del dar-

rer debat de política general. Que, al seu torn, instava a donar compliment a la resolució de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, aprovada també per unanimitat el 20 de setembre, relativa als terrenys on es fan les obres del corredor ferroviari del tren d'alta velocitat, en què s'instava la Direcció General de Patrimoni Cultural a impulsar, juntament amb l'Ajuntament de Barcelona, una segona fase d'excavació, més enllà de la zona afectada per les obres de l'estació de la Sagrera, sens perjudici de la finalització de les obres que es duen a terme a la zona; i que es pugui definir, si escau, amb l'ajuda d'un equip multidisciplinari, un projecte de museïtzació d'aquest patrimoni arqueològic català que permeti generar un punt emblemàtic i de referència, en estreta i compatible combinació amb la futura excavació de la Sagrera.

Certament, sabem que, un cop desmuntat el pont del Treball Digne, ara ja es pot entrar a començar aquesta segona fase d'excavació que dèiem; que s'ha recollit un munt de material, que a hores d'ara es troba en mans del Museu d'Història de Barcelona i que s'està estudiant. Sembla que les restes també es dirigeixen a sota del solar d'un privat. Per tant, queda pendent de fer aquest seguiment, perquè, si no, no es podrà forçar l'excavació.

De manera que, malgrat tot el que ha passat des del setembre fins ara, nosaltres instem que es doni compliment a aquesta resolució del Parlament.

I, en tot cas, se'ns ha plantejat una esmena per part de Convergència i Unió, que acceptem, perquè va molt en la línia que nosaltres plantejgem. I acceptem aquesta esmena i demanem a tots els grups que hi votin a favor.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara només hi ha una esmena presentada, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, passo la paraula al senyor Pere Regull. No canvia, per qüestions d'economia de temps, però sobretot per espai. Senyor Pere Regull, pot intervenir des d'aquí, la Mesa.

Pere Regull i Riba

Bé, moltes gràcies. D'entrada, agrair a Esquerra Republicana que hagi acceptat aquesta esmena.

En el mateix moment en què la defensava i anava seguint, jo era conscient que deia el que precisament jo anava a dir, no?, que de la manera que es plantejava aquesta resolució hi havia una contradicció amb el que és el procediment tradicional, clàssic i establert del control patrimonial de les troballes que es fa. És un procediment molt clar i molt estricte i que, a més, com experiència, us dic que els ajuntaments a vegades el patim inclús excessivament. En el moment en què es troben troballes arqueològiques, els procediments estan molt pautats i estan molt controlats, i ha de ser així, segurament.

Clar, de la manera que se'ns presentava aquesta proposta –en el sentit de crear una comissió de segui-

ment i de fer un estudi independent, de pagar un estudi independent i de fiar-se, després, d'aquest estudi independent i no del que la mateixa Generalitat a través dels seus departaments pogués dir–, era un tema realment delicat i que posava en qüestió no tan sols el tema de la Sagrera, sinó tot el control de les obres arqueològiques d'aquest país, no?

I, per tant, nosaltres havíem fet aquesta esmena, en el sentit que el que cal preservar és precisament la possibilitat que hi hagi una villa romana a preservar, en concret, a la zona de la Sagrera. I, per tant, la resolució del Parlament la trobàvem plenament apropiada, en el sentit que no es limités l'estudi a tot el que s'ha trobat a sota la Sagrera mateix, sinó que s'ampliesin aquestes obres a totes les zones del voltant i que, a més, es creés un equip multidisciplinari per tal que fes un projecte de museïtzació d'aquest patrimoni arqueològic emblemàtic i de referència i que, a més, fóra una cosa emblemàtica per a la mateixa zona, no?

Per això ens alegrem que Esquerra, doncs, ens hagi acceptat aquesta esmena. I, evidentment, esperem que això tiri endavant.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Atès que no hi han altres esmenes, ara ja s'han de posicionar els diferents grups, amb el benentès que la proponent ha acceptat l'esmena de Convergència i Unió. Té la paraula la senyora Laia Bonet, per part del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Sí, presidenta, tan sols per manifestar el nostre posicionament a favor d'aquesta proposta de resolució, també en el text transaccionat o acceptat, en l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

I per dir que, efectivament, no és una qüestió nova, que l'hem treballada ja en altres circumstàncies en aquesta casa i també l'Ajuntament de Barcelona. I, per tant, espero simplement, doncs, que el mateix consens que s'ha pogut produir en altres situacions es produeixi també aquí.

I demanar, en qualsevol cas, que, amb una redacció o amb una altra, tinguem clar que la recerca s'ha de poder fer, en aquest cas, amb la màxima transparència possible. I, per tant, crec que aquesta és la premissa amb la qual s'ha de treballar en una troballa com la que s'ha fet, de la importància que té.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També, per anunciar el nostre suport a aquesta proposta de resolució, sobretot un cop acceptada l'esmena, que el que demana, doncs, és el compliment d'una resolució del Ple del Parlament.

I, per tant, en aquest sentit, hi donarem suport.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per, també, manifestar el suport del meu grup tant a la proposta inicial d'Esquerra com a l'acord a què s'ha arribat, en la mateixa línia del que ha defensat el meu grup a l'Ajuntament de Barcelona.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Sí, per donar suport a la resolució.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyora Anna Simó, vol intervenir? *(Pausa.)* Senyora Anna Simó, per defensar..., vol intervenir? *(Pausa.)*

Molt bé, passariem, per tant, a la votació.

Vots a favor?

Aquesta iniciativa parlamentària s'ha aprovat per la unanimitat de tots els diputats presents en aquest moment.

Proposta de resolució

sobre les mesures per a garantir la continuïtat del Memorial Democràtic de Catalunya (tram. 250-00655/09)

La proposta de resolució setena s'ha retirat. I, per tant, passariem al posicionament del punt vuitè, la Proposta de resolució sobre les mesures per a garantir la continuïtat del Memorial Democràtic de Catalunya, una iniciativa presentada per Esquerra Republicana. Per tant, la senyora honorable Anna Simó té el torn per a la defensa de la proposta de resolució.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Aquesta proposta de resolució també és de principis d'octubre de l'any passat,

en què no hi havia ni tan sols nomenada una persona per dirigir el Memorial Democràtic.

Però nosaltres considerem que continua sent vigent, malgrat el nomenament ja d'una persona per conduir el Memorial Democràtic, pel contingut exacte de la resolució que proposem d'aprovar, és a dir, que el Govern de la Generalitat ha de fer tot allò que sigui necessari per garantir la continuïtat efectiva del Memorial Democràtic; que el Memorial Democràtic ha de ser un referent nacional en polítiques públiques de memòria democràtica, en aplicació de l'article 54 de l'Estatut d'autonomia –que estableix l'obligació de la Generalitat i dels altres poders públics de vetllar pel coneixement i pel manteniment de la memòria històrica de Catalunya com a patrimoni col·lectiu que és i que testimonia la resistència i la lluita pels drets i les llibertats democràtiques–; i que aquest referent nacional s'ha de dotar d'una direcció, s'ha de dotar d'una junta de govern regular i que es trobi de manera regular, i s'ha de dotar d'una seu estable.

Nosaltres, per tant, mantenim aquesta proposta de resolució, malgrat que una de les qüestions que demanàvem ja s'ha complert.

I també dir que hi ha –i així aprofito per posicionar-me sobre l'esmena– una esmena presentada per Convergència i Unió que insta, doncs, el Govern a mantenir i impulsar les activitats del Memorial Democràtic com a referent nacional en polítiques públiques de la memòria democràtica. Però no la podríem acceptar –malgrat agrair l'interès que apreciem en la presentació d'aquesta esmena per part de Convergència i Unió i del diputat Santi Vila–, perquè la nostra proposta és molt més concreta i volem destacar que cal que existeixi una junta de govern regular, que hi tingui un paper, que sigui escoltada, una seu estable, i òbviament no ho diem, però sí uns recursos suficients per fer aquest compliment del mandat estatutari.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la defensa..., hi ha una única esmena presentada, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Santi Vila.

Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, honorable presidenta. Bé, efectivament, el Grup de Convergència i Unió vam presentar una esmena que en definitiva el que volia era, doncs, posar al dia la proposta de resolució que es va presentar el 30 de setembre.

D'ençà del 30 de setembre fins a la data han passat coses; alguns dels aspectes que es proposen a la proposta de resolució el Govern, per iniciativa pròpia, ja els ha dut a terme. I, en conseqüència, compartíem i compartim la voluntat i el compromís per estimular, i impulsar, i donar continuïtat, a les polítiques que du a terme el Memorial Democràtic. Però ens semblava que podia ser, a data d'avui, redundant, doncs, insistir, per exemple, que es nomenés director del memorial quan des de fa mesos el senyor Jordi Palau ja és director del

Memorial Democràtic. No així, efectivament, doncs, altres aspectes que es plantegen en la proposta de resolució, que tenen a veure amb la definició de la junta de govern. Però, en canvi, sí que en aquests moments ja s'ha resolt el tema de la seu estable.

Convençuts que el tema de la memòria democràtica és un tema especialment sensible, que afecta l'ànima d'un país i que, en conseqüència, és important buscar el màxim de consens, ens sembla que, malgrat, doncs, que efectivament hi ha aquests aspectes que tenen un punt de redundant..., perquè no creiem que sigui del tot just que instem el Govern a garantir la continuïtat del memorial quan el Govern de Catalunya ja s'ha pronunciat i ha donat garanties de continuïtat al memorial.

Doncs bé, en ares del consens, el Grup de Convergència i Unió, lamentant que no s'accepti l'esmena, tot i així hi votarem a favor, eh?, perquè creiem que és important que s'envii un missatge a l'opinió pública que el Govern de Catalunya i el Parlament, doncs, concorren en la defensa de les polítiques de memòria democràtica en el nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Als grups no esmenants els donaríem el torn de paraula, amb el benentès, com ha dit ja la proposant, que no s'ha acceptat i, per tant, debatem el text íntegre de la proposta de resolució. Té la paraula el senyor Ernest Maragall, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, senyora presidenta. Òbviament, per explicar la nostra posició favorable a la proposta de resolució presentada per Esquerra Republicana, encara més en els termes en què finalment queda, a partir de l'explícita acceptació del text inicial per part també del Grup de Convergència i Unió.

A mi em sembla que en aquesta qüestió..., en fi, ara podem tornar a escoltar altres arguments. A vegades sembla com si juguéssim a veure si la distància ajuda a oblidar, més que a recordar. Perquè el fet que, més enllà de les declaracions, de les resolucions que aprovem aquí..., efectivament, ara ja hi ha un director, però cada pas sembla, en fi, una tasca de titans, no? Ara, a més a més, hem de reunir la junta de govern. I, a més a més, hem de saber què fem. I, a més a més, hem de tenir un programa d'actuació per a la institució. Bé, escolteu-me: doncs, a veure si és cert, que no només aprovem unes resolucions, sinó que, a més, les complim i les complim en el sentit del que ja hauria de fer-se sense cap proposta de resolució explícita que ho exigís.

És clar que aquí hi ha un altre element, que està per aquí, en fi, vagarejant i que em sembla que val la pena esmentar. Ja hi ha hagut una significativa reducció dels recursos assignats a aquesta institució i es pot dir que és lògic, que es fa en el marc general d'una limitació de recursos. I, per tant, podríem discutir si està

bé, més, menys, etcètera. Però no és aquesta, la qüestió, no? Em sembla, en canvi, que potser sí que, com hem dit, no fem la discussió quantitativa aquí, tampoc, igual que abans; aquí també veiem si aquest petit debat, formal, institucional i pressupostari amaga un no tan petit debat de fons. Especialment, quan tots sabem que aquesta és una de les qüestions en què el Govern està, en fi, no sé si sotmès, però en tot cas aparentment lligat a un tipus d'exigència, a un tipus de plantejaments que més aviat posa de manifest les vergonyes del Govern, o que poden acabar de posar de manifest les vergonyes del Govern si, a més de votar a favor d'aquesta proposta de resolució, no tira endavant, efectivament, una política decidida, normal, eh?, amb els límits pressupostaris decidits, però en tot cas certa, de defensa i de promoció de la memòria que tots compartim –o, almenys, els que hem votat aquest dematí en aquest sentit en diverses ocasions.

Si no, apareixerà que més aviat triomfa un altre concepte de memòria, que és més proper a l'oblit que no pas al respecte a nosaltres mateixos, també, quant a poble i, en fi, quant a aprendre de la nostra pròpia història i a saber que el futur només es construeix sobre la base del respecte a nosaltres mateixos.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora María José García Cuevas, en nom del Grup Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. En octubre del año 2007 se aprobó en este Parlamento la Ley del Memorial Democrático sin consenso, con el voto en contra del Partido Popular y Ciudadanos, y la abstención de Convergència i Unió. Al propio *expresident* Pujol esta ley le parece muy sectaria políticamente, una ley que criticó, según sus palabras, no por la memoria histórica, sino por cómo se hace.

Ciertamente, todas las víctimas deben ser reparadas, pero una ley que divide a los catalanes en buenos y malos según el bando es, además de simplista, profundamente injusta. Como Pujol ha recordado públicamente –el *expresident* Pujol–, muchos inocentes murieron en los dos bandos. Este es el hecho lamentable a reparar, este sí que es un hecho histórico contrastado e incuestionable.

La Ley del Memorial Democrático ya nació al servicio de la desmemoria histórica, de la confusión y la presentación parcial y tergiversada de los hechos históricos. Me explicaré. Los buenos y los malos no se pueden reconocer simplistamente por las ideas que defendieron; no se puede decir que no todas las víctimas son iguales, como públicamente manifestó el anterior director de esta institución. Las injusticias y las víctimas inocentes fueron lamentablemente una realidad transversal a los posicionamientos políticos. Según señala la exposición de motivos de esta ley, en Cataluña y en España –como si fueran cosas distintas– el

sistema democrático actual tiene su origen y se ha construido en el antifranquismo, pero la verdad histórica es que la democracia actual no arranca solo del antifranquismo, sino de una serie, de un conjunto de factores que desembocaron en la Ley de reforma política, aprobada por las Cortes franquistas en noviembre del 76, un año después de la muerte de Franco. Un conjunto de factores que llevó a este hecho histórico, cuando ya el rey Juan Carlos I era el jefe del Estado. Y fue esta Ley de reforma política, refrendada por el 94 por ciento de los españoles, la que dio paso a la disolución de las Cortes franquistas y a la convocatoria de las primeras elecciones democráticas en junio del 77.

Como resumió Fernández Miranda, el entonces presidente de las Cortes y del Consejo del Reino, y artífice de este hito de la Transición, el cambio de régimen se realizó de la ley a la ley, es decir, sin quiebra formal de legalidad. Esta es la historia.

El que literalmente, como cita la ley, «uno de los déficits de la transición a la democracia fue la institucionalización de la desmemoria», será una opinión respetable, pero que ciertamente es cuestionable, pues lo cierto es que la democracia estableció los mecanismos reparadores con los ciudadanos que vivieron en el bando republicano de la Guerra Civil. Y todos, en nuestras familias, tenemos ejemplos de esto.

Lo cierto es que la Transición –democrática, ejemplar y admirada– fue posible gracias al pacto de reconciliación nacional, que supuso renunciaciones por parte de todos. Es evidente que la Transición ni supuso ni podía suponer la revancha de aquellos que sufrieron –efectivamente, sufrieron– la represión de la dictadura, porque una transición democrática no es una dictadura de signo contrario a la que termina. Es evidente que la Transición quiso mirar hacia delante, quiso construir un futuro compartido, quiso superar las dos Españas. Y por esto se optó por la reparación de las víctimas olvidadas por la dictadura –víctimas olvidadas por la dictadura–, y es evidente que se renunció a pasar cuentas.

Por estos motivos, el Grupo Popular no apoyó la creación de una institución que claramente tomó un enfoque de recuperación de la memoria histórica parcial y opuesto al apoyado mayoritariamente por los españoles durante la Transición, como he explicado. No estamos a favor de destinar dinero público a un objetivo contrario al espíritu de la Transición y del pacto constitucional. Por supuesto, ninguna ley prohíbe que con recursos privados se realicen las acciones que cualquier ciudadano considere oportunas en este campo –con dinero privado.

Pero las mayorías parlamentarias mandan y el Memorial Democrático se puso en marcha; 17 millones y medio de euros de impuestos de los catalanes se dedicaron en un año a este proyecto prioritario para el entonces *conseller* Saura. Hace una semana revisábamos en la Comisión de Sindicatura de Cuentas la gestión que el Gobierno de PSC, Esquerra e Iniciativa realizó de este programa. No entro en detalle, pero, resumiendo, el informe repasa cómo se despilfarraron 17,5 millones de euros, dinero público gastado sin cumplir la ley,

favoreciendo empresas privadas, favoreciendo intereses particulares, creando una enorme e ineficiente estructura y sin garantizar el beneficio para los ciudadanos. Este es el dictamen del informe. Por tanto..., bueno, dice más. La puesta en marcha de este proyecto de recuperación de cierta memoria histórica en Cataluña ha sido un evidente y gran fracaso para sus impulsores. Un fracaso que incluso, y además, presenta indicios de responsabilidad penal para el órgano fiscalizador –la Sindicatura de Cuentas.

Esto es algo que también los ciudadanos –todos, los que apoyan el Memorial Democrático y los que no– deben saber, pues en momentos de graves dificultades económicas, en tiempo de recortes sociales básicos, estos gastos, esta mala gestión del dinero público, son todavía más incomprensibles y se deben frenar. Nosotros creemos que este dinero se debe emplear en sanidad, educación y servicios sociales; prioridades, estas sí, para la mayoría de los catalanes.

Y no ha habido un drástico recorte en el presupuesto del Memorial Democrático, porque si consideramos el conjunto del Programa 131, Memorial Democrático, Institut Català per la Pau, hemos pasado de un presupuesto global de 17,5 millones de euros a 15 millones de euros en este presupuesto. No es un recorte drástico –15 millones de euros.

Por los motivos expuestos, el Grupo Popular, y en coherencia con la posición que siempre hemos mantenido, votará en contra de la continuidad del Memorial Democrático que plantea la propuesta que nos ocupa.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. (*Pausa.*)

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. He comptat fins a deu abans de prendre la paraula perquè no vull apartar-me, una mica a causa de la intervenció de la portaveu del PP, del que jo volia dir, tot i que hi faré alguna referència.

Bé, jo crec que és important que avui el Parlament voti aquest acord i valoro positivament, sincerament, tant l'esmena que havia presentat Convergència i Unió com el fet que hi votí a favor. Perquè hem de saber què passa amb el Memorial, no? Jo, nosaltres, ens vam quedar molt decebuts a l'última comissió que vam celebrar, en la qual Convergència i Unió es va oposar que vingués a comparèixer el nou director del Memorial Democràtic. Ens sembla que seria lògic. Ha estat tot un temps sense director i seria bo que el Parlament conegués quines són les propostes del nou director. I, per tant, ens va estranyar que se'ns votés en contra.

Però jo crec que quan es parla del Memorial també hi ha un error de concepte, i apello una mica al paper també del diputat Santi Vila en l'elaboració de la Llei del Memorial una mica per donar-me la raó. És a dir, quan es diu –i a vegades ho diu la consellera– que s'ha

d'honorar totes les víctimes, és que, escolti, això està a la Llei del Memorial Democràtic. En les comparacions que hi va haver per al Memorial Democràtic, per a la llei, va comparèixer per exemple l'autor d'un treball documentat sobre les morts en l'etapa republicana, en la rereguarda republicana a Catalunya, que n'hi va haver moltes i es va reconèixer. I això està posat en la Llei del Memorial Democràtic. El que passa, que d'aquí a vegades es passa a una altra cosa que nosaltres no compartim, que és que la necessitat d'honorar totes les víctimes no ha de fer confondre'ns que hi va haver una guerra civil i una dictadura perquè un grup es va alçar en armes contra la legitimitat democràtica. I, per tant, no tots els valors ni les idees que es defensaven estan al mateix nivell, perquè n'hi havia uns que van defensar la democràcia i uns altres que es van aixecar i van muntar una dictadura. Les víctimes, i especialment les víctimes civils, totes són dignes d'honorar. I això ho diu, la Llei del Memorial Democràtic.

Però nosaltres estem preocupats per la paralització d'aquest any i tant de bo ara ho superem. En poso només un exemple: l'any 2011 es va complir l'aniversari de la fundació de l'Assemblea de Catalunya. Sort que el Parlament ho va celebrar, però era la típica cosa, la típica efemèride que el Memorial Democràtic havia de commemorar, perquè evidentment molts –i la majoria d'aquest Parlament, senyora diputada– ens sentim hereus de la lluita contra el franquisme, perquè gràcies a la lluita contra el franquisme aquest Parlament avui existeix, perquè va ser el franquisme qui el va tancar i va fer tapiar les portes de l'hemicicle –no sé si ho sap. Doncs, gràcies a la lluita contra el franquisme, avui disposem de Parlament.

I, clar, em sap greu que a vegades es confonguin determinats arguments que dona Convergència i Unió per justificar aquesta paral·lisi d'aquest any amb arguments que sé que Convergència i Unió no comparteix, com els que ha donat el Partit Popular. Perquè, miri, el Partit Popular es marca ja sol amb una cosa que ha passat aquesta setmana, que és que el Partit Popular ha presentat esmena a la totalitat a la proposició de llei que volem enviar al Congrés de Madrid perquè el general Franco sigui tret –les seves restes– d'una zona, que és el Valle de los Caídos, que és patrimoni de l'Estat. I l'únic grup d'aquesta cambra que ha presentat una esmena a la totalitat contra això –contra que Franco sigui tret del Valle de los Caídos perquè és patrimoni de l'Estat– ha estat el Grup Popular. Això sí que és memòria selectiva, segurament.

En tot cas, estem preocupats pel Memorial. Estem preocupats perquè se li ha reduït el pressupost, se li ha reduït l'activitat. Hi ha la polèmica –que crec que seria fàcil de resoldre, a més a més, amb bona voluntat– sobre la seu, el paper del castell de Montjuïc, la necessitat d'una seu a Barcelona.

I, miri, jo vull que..., avui es produirà una votació que jo crec que val la pena que en prenguem nota, per una raó. A vegades Convergència i Unió diu: «Oh, és que hem de pactar amb el PP perquè els altres grups no volen pactar amb nosaltres i només tenim l'oportunitat de pactar amb el PP, per exemple els pressupostos.» El

Partit Popular vol eliminar el Memorial Democràtic, vol tancar el Museu de l'Exili a la Jonquera, fent un menysteniment del que opinen fins i tot els alcaldes de la zona aquella de l'Alt Empordà. Jo li proposo a Convergència i Unió que, malgrat tot el que ha passat, refem una mica els ponts i que en el tema de la política de la memòria intentem arribar a acords –Convergència i Unió, el Partit Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa–, perquè ens sembla que hi ha possibilitats de posar-nos d'acord, superar una etapa de malentesos. I, en aquest punt, ho dic clarament, aïllar el PP, perquè el PP el que vol és negar la memòria democràtica d'aquest país.

La presidenta

Passaríem la paraula al senyor Uriel Bertran, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, és evident que la intervenció de la representant del Partit Popular, al nostre entendre, ha estat totalment desafortunada. És a dir, parlar que en aquests moments s'ha de fer una reparació a les víctimes oblidades però ens hem d'oblidar dels botxins, que són els que van provocar que hi hagués víctimes i que aquestes víctimes fossin oblidades, ens sembla un autèntic despropòsit.

El que hi hauria d'haver hagut a l'Estat espanyol és un Nuremberg, és un judici de Nuremberg, on senyors com el senyor Fraga Iribarne fossin condemnats a cadena perpètua a l'Estat espanyol; on molts dels franquistes que han pogut viure amb absoluta normalitat i fer activitat política, passar de la Transició del 78, fossin condemnats a cadena perpètua i no sortissin mai més de la garjola. I això no només no ha passat, sinó que, a sobre, vénen de forma descarada aquí, al Parlament de Catalunya, un Parlament clausurat precisament per les forces franquistes, a plantejar que no s'han d'establir organismes de record com el Memorial Democràtic.

Ha parlat de l'esperit de la Constitució. L'esperit de la Constitució van ser els sorolls de sabre amb els quals es va negociar entre l'exèrcit espanyol i les forces polítiques la Constitució espanyola. Hi ha articles de la Constitució espanyola literalment redactats per les forces armades i per l'exèrcit espanyol, i vostè ho sap perfectament. O sigui, que no ens vingui aquí a parlar de l'esperit de la Constitució, quan va ser una constitució que es va redactar vigilada per les forces armades, amb l'amenaça de les forces armades i per la qual, a més, en la mesura que es va desenvolupar amb alguns matisos que no convencien les forces armades, va haver-hi un intent de cop d'Estat l'any 1981. Intent de cop d'Estat, per cert, que després hem conegut que va comptar amb la simpatia i amb la complicitat del rei d'Espanya, és a dir, del cap de l'Estat espanyol i del cap de les forces armades. Són informacions que han anat apareixent.

Avui, el que hauríem de fer en aquest Parlament de Catalunya, i a proposta de Solidaritat Catalana per la Independència així ho vam enviar a la resta de grups parlamentaris, és una comissió d'investigació sobre el paper del cap d'Estat per clausurar aquest Parlament de Catalunya a través del cop d'Estat del 1981, les seves complicitats i les seves simpaties, i no intentar anorrear els tímids intents que han fet les institucions catalanes de record a les víctimes del franquisme, com és el Memorial Democràtic. I dic «tímids intents» perquè encara no s'ha desenvolupat com correspondria el mateix Memorial Democràtic i encara està a anys llum del que hauria de ser realment una reparació a les víctimes i la condemna als botxins que van comportar que hi hagués víctimes, i que aquestes víctimes finalment fossin oblidades.

La presidenta

Passaríem, per tant, a la votació. Em sembla, senyora Anna Simó (*veus de fons*)..., no vol intervenir. Ja s'ha manifestat el rebuig a l'esmena, eh? Per tant, passaríem...

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha quedat aprovada per 15 vots a favor i 2 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre l'adopció de mesures per a definir les funcions dels llocs de treball de base de l'escala de suport del Cos de Mossos d'Esquadra i l'establiment de sistemes de promoció (tram. 250-00707/09)

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia, el novè, Proposta de resolució sobre l'adopció de mesures per a definir les funcions dels llocs de treball de base de l'escala de suport del Cos de Mossos d'Esquadra i l'establiment de sistemes de promoció. Aquesta és una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Pere Calbó, veritat? (*Pausa.*) Molt bé.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Intentaré explicar-ho breument però de forma entenedora, atès que la proposta té un contingut bastant tècnic i, per tant, intentarem ser una mica didàctics.

Començarem per dir que el Cos de Mossos d'Esquadra compta amb una escala de suport integrada per les categories de facultatius i tècnics; la tasca essencial dels membres d'aquestes categories és el suport a la funció policial en les tasques pròpies de la professió per a l'exercici de la qual habilita la titulació que els hagi estat dirigida per ingressar al cos. Paral·lelament, l'Administració de la Generalitat compta amb els cossos Superior i de Gestió d'Administració, que els corresponen –molt breument– les funcions següents. Per una banda, als membres del Cos Superior d'Administració

els corresponen les funcions de caràcter administratiu de nivell superior, com les de direcció administrativa, la gestió d'estudis i propostes, de preparació de normativa, etcètera; i als membres del Cos de Gestió d'Administració els corresponen funcions de caràcter administratiu de col·laboració amb les del nivell superior, com poden ser, també, les funcions d'aplicació de normativa, les propostes de resolució d'expedients normalitzats, etcètera.

Els funcionaris que pertanyen a l'escala de suport del Cos dels Mossos d'Esquadra hi accedeixen amb uns temaris d'oposició adaptats a les funcions concretes que després desenvoluparan a l'Administració policial, mentre que els pertanyents als cossos Superior i de Gestió d'Administració, per la seva mateixa condició de cossos de naturalesa transversal a tota l'Administració de la Generalitat, hi accedeixen amb uns altres temaris, que també estan encarats a les funcions que hauran de dur a terme.

Cal remarcar que no és correcte que els membres de l'escala de suport del Cos dels Mossos d'Esquadra i els membres dels cossos de Gestió i Superior d'Administració tinguin assignades les mateixes funcions. La mala praxi de l'Administració ha comportat que durant molts anys –i avui mateix– s'hagin desvirtuat les figures dels facultatius i els tècnics del Cos dels Mossos d'Esquadra i s'hagi permès que alguns d'aquests funcionaris realitzin funcions que, per la seva naturalesa, haurien de ser exercides per funcionaris dels cossos de Gestió i Superior d'Administració, sense que hi hagi cap motiu que justifiqui aquesta qüestió.

Aquest encavalcament funcional també s'ha produït a la inversa; és a dir, també s'ha permès que alguns funcionaris dels cossos de Gestió i Superior adscrits al Departament d'Interior realitzin funcions que, per la seva naturalesa, haurien de ser exercides per funcionaris facultatius i tècnics.

Per tant, nosaltres considerem que aquesta és una situació anòmala i injusta i que, en ares de fomentar la mobilitat i la carrera professional dels funcionaris de la Generalitat, caldria establir sistemes de promoció interna, vertical i horitzontal, que, garantint els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, permetessin l'accés dels funcionaris dels cossos Superior i de Gestió a l'escala de suport, i l'accés dels membres d'aquesta escala als cossos Superior i de Gestió i especials, per aquest sistema.

Val a dir que hem lliurat a la presidència de la Mesa dues esmenes transaccionals, una d'acordada amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya referent al primer punt, i la segona, acordada amb el Grup de Convergència i Unió, referent al segon punt, i que els seus portaveus podran explicar amb més detall, i que hem repartit a tots els grups parlamentaris perquè puguin tindre coneixement directe de les propostes transaccionals que plantegem.

En definitiva, el que s'ha pretès és sumar al consens el màxim nombre de grups parlamentaris, sense desvirtuar el que era el moll de les dues propostes –tant pel que fa al punt 1, com pel que fa referència al punt segon–, i perquè no volíem desvirtuar aquest

contingut o aquest moll de l'os, perquè aquesta proposta –i aquí he de reconèixer que té molt poc mèrit el treball del nostre grup parlamentari– neix del treball conjunt que hem fet amb l'Associació Professional de Facultatius i Tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra. I, per tant, enteníem, i aquest era el nostre compromís, que hi havia una part substancial de la proposta que no es podia modificar. I aquestes propostes transaccionals milloren el text: permeten incorporar el consens de tots els grups parlamentaris, però mantenen l'esperit del que es proposava, tant en el punt primer i en el punt segon. I, per tant, hem acceptat el contingut d'aquestes propostes transaccionals.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara passaríem el torn als grups que han presentat esmenes. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyora Violant Mascaró, per a la seva defensa.

Violant Mascaró i López

Sí, gràcies, presidenta. Sí, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta.

Com comentava el diputat, hi ha hagut una transacció amb les esmenes que havia presentat Esquerra Republicana, en el sentit de retirar-les i suavitzar una mica el to d'alguna expressió que hi havia a la proposta, a la resolució concreta. De fet, aquesta proposta, com bé deia el senyor Calbó, respon a unes reivindicacions i a les peticions que ha anat formulant l'Associació de Facultatius i Tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra i posa en relleu una situació que, de fet, es dona en altres llocs de l'Administració, perquè la frontera entre funcions, tasques i cossos de l'Administració de vegades és difusa. En aquest cas, l'encavalcament és molt visible per les condicions de promoció, retributives o de jornada que tenen els diferents treballadors que fan les mateixes funcions. Com que no ha estat possible resoldre-la administrativament, la trobem aquí. I, en aquest sentit, per això té tot el suport del Grup d'Esquerra Republicana. I, en aquesta línia, totes aquelles propostes que arribin que vulguin solucionar qüestions pràctiques com aquestes, el tindran.

Aquesta proposta segurament no resoldrà el detall del fenomen d'aquestes duplicitats i d'aquests encavalcaments. Segur que el que cal és enfilarse més amunt i veure el fenomen des d'una perspectiva més alta, si el que volem i el que creiem és que cal reformar l'Administració. Perquè a vegades parlem de simplificació i d'agilitat, i no és només reduir, fusionar o suprimir ens i òrgans, sinó que moltes vegades l'Administració és més àgil i més eficaç estudiant-la, analitzant-la i endreçant-la. I per a això també comptem amb òrgans i personal molt qualificat a la Secretaria d'Administració i Funció Pública, al Departament de Governació, que poden encarar aquest tema i molts altres encavalcaments o situacions de conflicte entre cossos o d'injustícia entre cossos.

Per tant, en aquest punt 1, a part d'evitar aquestes duplicitats que el Decret legislatiu 97 intenta evitar, es vol aclarir i dignificar, ser justos, de fet, amb els drets i els deures d'aquest col·lectiu, que és de gairebé dos-cents treballadors, amb vint-i-tres especialitats diferents.

A part d'aquesta proposta, en surt una qüestió molt positiva, que és un pas endavant cap a la mobilitat administrativa. Són temps rancis per als treballadors públics, no hi ha gaires alegries en el col·lectiu de treballadors. I almenys que es pugui parlar de mobilitat administrativa o de promoció interna, horitzontal, entre cossos especials i cossos de gestió, de tècnics, de cossos generals, la veritat és que és un benefici, una mesura beneficiosa, no només per al treballador, sinó també per a l'Administració, perquè superem aquests espais estancs que de vegades es creen en alguns departaments de l'Administració, que sembla que no se'n pugui sortir. Per tant, és una mesura per potenciar en temps en què no hi ha concursos o oposicions. Per tant, que es pugui moure la gent entre els mateixos departaments. Però també creiem que hi guanya, i molt, a part del treballador, l'Administració, per la polivalència i els coneixements que van sumant tots aquests treballadors que es mouen entre diferents departaments.

Per tant, el nostre suport als dos punts d'aquesta proposta. I, en aquesta línia, anirem trobant els encontres que calgui per anar agilitant, modernitzant i fent més justa l'Administració als seus treballadors.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Té la paraula la senyora Marta Alòs, en defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, presidenta. Bé, ja ho ha dit, doncs, el representant del Partit Popular: és cert, és un contingut molt tècnic i, per tant, hi haurà feina després, eh? També ho ha dit la representant d'Esquerra Republicana. Hi haurà molta feina, després d'aquesta aprovació. Nosaltres també els hem fet arribar, doncs, el nostre sentiment de la feina que hi haurà després a l'Associació de Facultatius i Tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra.

Només deixin-me fer..., seré molt breu, però deixin-me fer un esment, perquè, clar, tota la llei i els articulats ho recullen, tot això, no?, la divisió de responsabilitats. Per tant, la feina que hi haurà al darrere és veure, doncs, en què es pot millorar tota aquesta qüestió, perquè hi ha un neguit en aquest sentit, no?

També voldria apuntar un tema que és: en una resposta que hi va haver en una proposta de resolució parlamentària, concretament la 617/09, la Secretaria d'Administració i Funció Pública ha iniciat unes actuacions per a corregir una tendència que hi ha hagut en els darrers anys en els criteris emprats per a determinar l'obertura dels llocs de treball a la mobilitat entre diferents cossos. I creuen, doncs, ells, des de l'Administració, que ha

estat excessivament flexible o permissiva, no? Per tant, tot això que parlava la representant d'Esquerra Republicana en aquest sentit també s'haurà de mirar d'esmenar.

Nosaltres havíem presentat dos esmenes, dos esmenes en un sentit que per nosaltres, doncs, ho milloraven. Després hi va haver una transacció. La veritat és que hi ha hagut moltes trucades telefòniques amb el proponent d'aquesta proposta de resolució. Vam presentar-li nosaltres una transaccional; ell en va presentar una altra. I pensem, doncs, que està bé i l'acceptarem, aquesta transaccional que ens presenta el Partit Popular. Perquè si haguéssim aprovat aquest segon punt de la proposta de resolució que el Partit Popular presentava hauríem pogut incórrer en una il·legalitat, perquè la normativa vigent de la funció pública..., no es pot fer tal com estava redactat. Per tant, hi haurà una revisió d'aquest tema, d'aquesta normativa. Sapiguen, doncs, que el departament hi està treballant.

I, per tant, acceptaríem aquesta transaccional, que ens sembla que millora el redactat i és molt més, diguem-ne, fidel al que passa actualment. I, per tant, doncs, si el Partit Popular també..., si Esquerra Republicana ja ens ha dit que accepta aquesta transaccional, nosaltres també hi donaríem el nostre vot a favor.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Té la paraula per al seu posicionament –ara iniciem el torn dels grups no esmenants– la senyora Laia Bonet, del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Sí, gràcies, presidenta. També, per expressar el posicionament favorable a aquesta proposta de resolució, també en el text resultant de l'acceptació, amb les dues transaccions. De fet, no coincidíem tant en el text original de l'esmena presentada, però en canvi sí en la transacció a la qual s'ha arribat.

En definitiva, el que és evident és que hi ha una manca de definició de les funcions concretes que ha de desenvolupar aquest personal, els facultatius i tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra, i això ve bàsicament per la indefinició o per no haver assumit la funció de definir quines són aquestes tasques concretes que engloba l'expressió «suport i cobertura a l'actuació policial», que és el que esmenta la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Per tant, a través d'això el que constatem és que sí que s'han desvirtuat d'alguna manera les figures de facultatius i tècnics en aquest cos i s'ha permès, d'alguna manera, també que entre les funcions que desenvolupin alguns facultatius i tècnics hi hagi sovint tasques que no serien pròpies d'aquest personal o que, en tot cas, són molt similars a les del Cos Superior i de Gestió, cosa que tampoc és assumible, i fins i tot a la inversa.

Per tant, bàsicament, del que es tracta, entenc, amb aquesta proposta de resolució –i per aquest motiu també hi

donem el nostre vot favorable– és de corregir aquestes situacions injustificables, que en una mateixa unitat orgànica trobem membres d'un cos de Gestió i Superior d'Administració i membres d'escala de suport del Cos de Mossos d'Esquadra realitzant les mateixes funcions però, en canvi, amb condicions de treball ben diferents, tant pel que fa a jornada, a retribucions o a incompatibilitats.

Per tant, amb aquesta voluntat i entenent aquest objectiu en la proposta de resolució, hi donarem el vot favorable.

La presidenta

Moltes gràcies. Per al seu posicionament té ara la paraula el senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable. Ens sentim representats en les transaccions a les quals s'ha arribat i, per tant, votarem favorablement a una proposta que pretén corregir un problema real. I en aquest sentit, doncs, hi donem suport.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Sí, senyora presidenta, donarem suport a les transaccions a les quals s'ha arribat.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Pere Calbó... (*Pausa.*) No cal. Em sembla que tots els grups han estat informats i tenen per escrit el text que ara procediríem a votar, incorporades les transaccions.

Per tant, vots a favor?

Aquesta proposta de resolució ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposta de resolució

sobre l'ingrés de les recaptacions tributàries a l'Agència Tributària de Catalunya i sobre la defensa dels insubmisos fiscals (tram. 250-00747/09)

Passaríem al desè punt de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre l'ingrés de les recaptacions tributàries a l'Agència Tributària de Catalunya i sobre la defensa dels insubmisos fiscals. És una proposta presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per

la Independència. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Uriel Bertran. (*Remor de veus.*)

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Demanaria si pogués haver-hi silenci a la comissió. (*Pausa.*)

La presidenta

Sí, sí, endavant, senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyora presidenta. Recentment hem conegut el gest valent, l'actitud decidida de n'Andreu Bartolomé i na Maria Casademunt, dos veïns de Siurana que han decidit, davant de l'asfíxia econòmica que suposa el robatori fiscal de l'Estat espanyol vers Catalunya, fer un pas endavant i deixar de pagar els impostos a l'Estat espanyol, a l'Agència Tributària espanyola, per procedir a ingressar-los a l'Agència Tributària catalana. I, d'aquesta manera, que aquests recursos econòmics, que fins ara l'Agència Tributària espanyola utilitzava per quedar-se'ls, invertir-los en altres zones de l'Estat i no retornar-los a Catalunya, puguin ingressar-se a l'Agència Tributària catalana i, per tant, que el Govern de la Generalitat en pugui fer ús per millorar en aquests moments la situació de despesa social, que en aquests moments Catalunya està patint unes fortes retallades, tant a l'educació, com a la sanitat, com a la inversió en infraestructures.

El que nosaltres volem és ajudar i contribuir que el màxim nombre de ciutadans i administracions públiques catalanes puguin deixar de col·laborar, de ser còmplices –encara que, evidentment, passius– del robatori fiscal que en aquests moments practica Espanya envers Catalunya. Un 40 per cent de tots els impostos que paguem els catalans i les catalanes se'n van a Madrid i no tornen més al nostre país; això significa que Catalunya pateix l'espoli fiscal més gran del món –és el territori del món que pateix un espoli fiscal més gran–, i, per tant, és absolutament insostenible aquesta situació.

Davant d'aquesta realitat hi ha ciutadans que han fet un pas endavant, que han fet un gest valent i el Parlament de Catalunya hi ha de donar suport; no només donar-hi un suport, sinó afegir-se a aquesta causa noble, afegir-se a aquesta causa justa, i que, per tant, deixi de pagar també les seves contribucions, els seus impostos a una hisenda espanyola, que després fa que no tornin aquests diners a Catalunya, i s'ingressin a l'Agència Tributària catalana, tant pel que fa al Parlament de Catalunya com al Govern de la Generalitat.

Recentment també hem conegut com el dèficit de la Generalitat per a l'any 2011 ha acabat sent del 3,7 per cent del producte interior brut, només tres dècimes menys que aquell dèficit que vam qualificar de tan desastrós i de gestió tan nefasta, del 4 per cent del producte interior brut de l'any 2010, el que va gestionar el senyor Antoni Castells. És a dir que finalment el senyor Mas-Colell ha acabat generant exactament,

si fa no fa, el mateix dèficit que el seu predecessor, el senyor Antoni Castells. Evidentment que la gestió econòmica d'una administració pública sempre es pot millorar, sempre es pot fer millor que no pas s'havia fet fins ara, però ja és hora que el Parlament de Catalunya reconegui que, més enllà d'aquests ajustos en la gestió econòmica, que evidentment s'han de fer, hi ha un problema estructural –hi ha un problema estructural– que es diu «robatori fiscal», que es diu «espoli fiscal», que es diu «20.000 milions d'euros que cada any paguem els catalans en impostos que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país», i que aquests 20.000 milions d'euros que marxen és el que ens impedeix avui quadrar els comptes de la Generalitat de Catalunya. Amb aquests 20.000 milions d'euros avui podríem tapar aquest dèficit de quasi 8.000 milions d'euros que pateix la comunitat autònoma de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, i incrementar en 12.000 milions d'euros la despesa per a qüestions socials, inversió en infraestructures. Poder, en definitiva, sortir de la crisi econòmica i no haver de recórrer a aquestes solucions, que volen ser màgiques però que al final són imaginàries, d'Eurolasvegas i d'uns models de creixement econòmic basats en el turisme, en el poc valor afegit, en negocis de dubtosa legalitat com pugui ser el joc i tot el que va vinculat a aquests assumptes.

I és per això que ens sembla que, d'una vegada per totes, cal aquest gest de valentia política, cal aquest fer un pas endavant. I esperem que avui el Parlament de Catalunya estigui a l'alçada del que els ciutadans del nostre país, els ciutadans més conscients del nostre país reclamen, i és que deixem de contribuir i de continuar participant, de continuar sent còmplices passius d'aquest espoli fiscal al qual ens sotmet Espanya, i passem a ingressar els nostres impostos a l'Agència Tributària de Catalunya per tal que aquesta Agència Tributària de Catalunya els pugui destinar a allò que realment necessita el país –a l'educació, a la sanitat, a la inversió en infraestructures– per esdevenir un país competitiu, un país industrial, amb capacitat exportadora, que no es vegi abocat al final a mans de mafiosos, al final a mans de negocis turbulents, al final a mans d'una economia que l'únic que fa és degradar un país que hauria d'estar liderant una economia industrial exportadora i no pas abocant-se a una situació tan dramàtica i d'empobriment progressiu com en aquests moments pateix.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-hi esmenes presentades..., per tant, ara iniciem el torn del posicionament dels diferents grups. La senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Sí, presidenta, per manifestar el nostre vot contrari a aquesta proposta de resolució, i ho és pels següents motius.

En primer lloc, no li negaré que és evident que quan diverses administracions en les seves relacions comparteixen àrees, competències, responsabilitats o tenen l'obligació o la necessitat de coordinar-se, és evident que aquí hi poden haver tensions. Ho sabem, això ningú ho nega i jo crec que en som tots conscients. També és cert que la deslleialtat institucional acaba resultant un recurs massa habitual en les relacions entre els diversos nivells d'administració, i que malauradament es dona en tots els sentits, d'una administració a una altra, de l'Administració de l'Estat cap a l'autònoma, però també des de l'Administració autònoma cap als municipis. I crec que en som tots conscients, perquè aquest debat l'hem tingut en les darreres setmanes de forma reiterada. Però creiem en la necessitat dels governs per pactar, per acordar i per respectar els criteris de lleialtat institucional dins d'un marc jurídic i econòmic estable i segur, sense necessitat d'arribar a determinats extrems com els que es proposen en la proposta de resolució.

Per tant, nosaltres no donem suport a iniciatives d'in-submissió fiscal, perquè les considerem, en primer lloc, inútils a l'objectiu que pretenen –que no aconseguen els objectius que pretenen, per tant. I que són impracticables, perquè cap administració té la capacitat, a més a més, real, de sostenir una acció il·legal o alegal de forma permanent com a mesura de pressió o una altra, en una societat democràtica com la que vivim.

I deia que són inútils a l'objectiu que pretenen per alguns elements que li subratllaré. Perquè demanar als ciutadans i a les institucions que perdin el seu temps en una acció reivindicativa sense efectes pràctics per desconeixement profund dels mecanismes amb els quals s'articula el sistema de finançament és al que porta la proposta de resolució que presenten avui. Perquè, a més a més, cal tenir en compte que el fet que la liquidació es faci a l'Agència Tributària de Catalunya en lloc de l'Agència Estatal d'Administració Tributària no modifica en cap cas els percentatges de participació de la Generalitat i l'Estat sobre els rendiments dels impostos cedits parcialment, ni els criteris d'anivellament, ni les garanties jurídiques de l'Administració central per reclamar davant els tribunals, si fos necessari, el compliment del marc jurídic vigent en matèria de finançament autòmic.

A més a més, si la liquidació i recaptació d'aquests impostos, com es proposa, es produeix en un compte corrent de la Generalitat en lloc de fer-se a través de l'agència estatal, l'única conseqüència per al nostre finançament serà que l'Administració central rebrà una transferència de la Generalitat pel valor que li correspongui d'aquesta liquidació, pel mateix principi de coordinació pel qual existeix la suposada bretxa legal que permet realitzar aquesta operació.

A més, cal tenir en compte també que les normes tributàries de l'Estat regulen com han d'efectuar-se els ingressos a compte de l'IRPF i de l'IVA. Els ingressos fora de termini d'aquests conceptes comporten, a més a més, la imposició de recàrrecs de demora, del 5, del 10, del 15 i fins i tot del 20 per cent, en funció del ter-

mini, i la imposició de sancions d'un mínim del 50 per cent de la quota a ingressar. Tot això no s'esmenta.

En el cas hipotètic i poc probable que la Generalitat optés per no realitzar la transferència per aquest concepte, com a mesura de pressió o d'in-submissió fiscal, a més a més l'Administració de l'Estat només hauria de compensar aquesta minva en els seus ingressos reduint l'import de les bestretes que envia a la Generalitat en concepte de la resta d'impostos cedits parcialment a Catalunya pel mateix valor.

I, a més a més, no es pot desconèixer que, en el cas dels dos grans impostos cedits parcialment, l'IRPF i l'IVA, que són els que no són recaptats per l'Agència Tributària, ja que estan cedits parcialment, tant els seus rendiments, el 50 per cent en el cas de l'IRPF, com vostè mateix sap, i el 58 en el cas de l'IVA..., com una part de la capacitat per modificar-los. En el cas de l'IRPF, a més a més, fa anys que l'Administració tributària estatal i l'Agència Tributària de Catalunya constitueixen de forma compartida una finestra única de gestió, liquidació i recaptació en la campanya de l'impost sobre la renda, que ha fet encara més fàcil i més àgil el pagament d'un impost que té un tram estatal i un altre d'autòmic.

Tot això no s'esmenta, en aquesta proposta de resolució. I vostè pretén exemplificar que és útil una actuació d'in-submissió fiscal que desconeix, en canvi, com funciona el nostre sistema de finançament autòmic. Jo crec que cal ser molt responsable –cal ser molt responsable– a l'hora d'aconsejar als ciutadans o de donar suport als ciutadans a mesures que porten clarament a un carreró sense sortida.

I això és, crec, motiu suficient perquè nosaltres votem en contra d'aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora portaveu. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Estic, allò, sobtat, no? –sobtat. En primer lloc, per la proposta de resolució que se sotmet a consideració d'aquesta comissió. Però, també, no puc negar una certa sorpresa per la crec que ingenuïtat que ha mostrat la portaveu del Grup Parlamentari Socialista en valorar amb l'exhaustivitat amb què ho ha fet aquesta proposta de resolució. I vostè deia: «Mostra aquesta un profund desconeixement del sistema de finançament.» I nosaltres creiem que no, que això no és cert, no és així. No mostra desconeixement respecte al sistema de finançament, sinó que el que mostra és una voluntat d'ignorar el sistema democràtic, més enllà del sistema de finançament.

Sense cap mena de dubte, nosaltres hem d'afirmar que aquesta proposta de resolució és un atemptat a l'ordre democràtic que representa aquest mateix Parlament. És una proposta de resolució que intenta fer veure...,

que es presenta en una cambra legislativa perquè s'ignori la mateixa funció legislativa d'aquesta cambra. I és una proposta de resolució que desqualifica qui la presenta i diu molt de l'escàs o nul esperit democràtic i de respecte a l'Estat de dret. Aquests sí que són comportaments que s'haurien d'aïllar democràticament, senyor Bosch, i no altres.

És per aquests motius que, sense entrar a valorar el contingut de la proposta, el nostre grup hi votarà en contra.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, al meu grup li sembla que aquesta proposta de resolució és un exemple que de vegades causes que molts poden considerar justes..., el fet que puguin ser justes no significa que s'encerti amb els mètodes de protesta. I, per tant, nosaltres no li podem donar suport, no la compartim.

Ens sembla que, a més a més de discussions tècniques, al que condemna és a una iniciativa fracassada, que l'únic que generaria és més frustració a molta gent. I ens sembla que, a més a més, cal recordar que aquest Parlament ha aprovat i ha fet funcionar una comissió sobre el pacte fiscal, que tenim un Ple pendent molt important sobre el tema del pacte fiscal i que tenim també aprovat en comissió la necessitat de celebrar una consulta popular sobre la proposta que pugui emanar del Parlament de Catalunya. Per tant, a nosaltres ens sembla que aquest és el camí i no uns altres.

Nosaltres manifestem el respecte a qualsevol ciutadà o ciutadana que engegui una determinada fórmula de protesta si creu que ho ha de fer, però no ens sembla que això es pugui traslladar d'una manera seriosa a les institucions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Aquesta és una proposta de resolució molt similar a una moció que es va presentar, subsegüent a una interpellació –en el mateix Ple del Parlament, no fa pas gaires plens– que Esquerra va esmenar amb aportacions que van ser acceptades, però que finalment no va prosperar, doncs, perquè no va tenir els vots suficients perquè prosperés. Similar, no idèntica: entra en bastants més detalls tècnics que la moció. I, en tot cas, nosaltres voldríem desgranar allò que compartim i allò que no compartim i per què. I després, doncs, vindrà per això motivada una petició

de votacions separades, que intentaré expressar de la manera més clara i nítida possible, presidenta.

Pel que fa al tancament de caixes, per dir-ho d'alguna manera, tant del Govern de la Generalitat com del Parlament de Catalunya, nosaltres el que compartim és el tempo que s'ha plantejat des de diverses entitats serioses i rigoroses de la societat civil catalana –que ho van fer en un acte precisament en què se celebrava una xifra rodona d'anys de creació d'aquesta entitat de la societat civil–, en funció de la negociació i dels resultats de tot el treball per al concert econòmic. És a dir, el tempo, el temps per estudiar com fer-ho, que ja es du a terme, nosaltres el compartim, que és: hi ha una comissió de conclusions per al concert econòmic; s'ha de posar a votació ja, sense més dilació, en el Ple del Parlament. Nosaltres som participants que s'hagi de referendar per la ciutadania, consultar a la ciutadania aquest model aprovat pel Parlament abans de dur-lo a negociar, sense més demora, i negociar-lo. I si les coses no van bé, aleshores atendre i escoltar aquesta proposta, que nosaltres entenem que és una proposta que s'ha d'estudiar seriosament, d'aquest tancament de caixes. Nosaltres, ara com ara, per tant, no en som partidaris. Creiem que el tempo no és ara.

I, a més a més, no podem deixar de pagar, per exemple, les cotitzacions socials, la seguretat social, tal com es diu en el punt 1 de l'apartat que insta el Govern de la Generalitat, i del punt 1 del que acorda el Parlament de Catalunya. I, a més a més, no podem deixar d'ingressar. En tot cas, el que s'hauria pogut dir és que s'ingressen a l'Agència Tributària de Catalunya tot allò que siguin impostos, cosa que no es diu. És a dir, aquí s'està dient que no es paguin impostos i des d'aquest Parlament no podem dir que no es paguin impostos. Però, ho reitero, és absolutament illegal deixar de pagar cotitzacions socials de tots els funcionaris i treballadors del Parlament de Catalunya, fins i tot dels diputats –que no dic que no siguin treballadors, dic que tenim un model contractual diferent del que tenen els treballadors del Parlament de Catalunya–, i tampoc dels treballadors públics de la Generalitat.

Per això, demanarem votació separada dels punts 1 de les dues parts –la part d'instar el Govern i d'instar el Parlament.

I una altra valoració. Els punts 3, pel que fa a instar el Govern de la Generalitat, i 2, pel que fa a acords del Parlament de Catalunya..., que diu: «Ingressar els susdits diners a l'Agència Tributària de Catalunya» –correcte. Però diu: «Amb l'objectiu de destinar-los íntegrament a incrementar els pressupostos dels departaments de Salut, Ensenyament i Ocupació.» Que em sembla molt lloable, però que els pressupostos ja estan aprovats i les coses no funcionen així. Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquest punt.

Pel que fa a la resta, doncs, hi estem absolutament d'acord i, per tant, votarem favorablement als punts 2 i 4 del primer apartat i al punt tercer de la segona part.

Espero haver-me fet entendre i, si no, em poso a disposició per tornar a explicitar les votacions separades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Bé, el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta proposta de resolució i ho farem pels següents motius.

Per nosaltres, en aquests moments un dels objectius més importants de la legislatura és obtenir el pacte fiscal. I pensem que, en aquests moments, no seria gens convenient introduir condicionants previs a la negociació política d'aquest pacte, que, a més a més, ens agradaria, volem –i hi estem treballant– que sigui el més ampli possible. Actualment, a més a més, els ingressos que provenen de la recaptació tributària de Catalunya no s'integren en un compte de la titularitat de l'Agència Tributària de Catalunya, sinó en el Tresor de la Generalitat. A més, aquests ingressos als quals fa referència la proposta no poden ser finalistes. És a dir, no podrien anar a Salut, a Ensenyament i a Ocupació, perquè tenen el concepte o el criteri de caixa única.

Això sí, volem expressar el nostre respecte pel sentiment que impulsa aquesta proposta, que no és altre –pensem– que el d'aprofundir en el desenvolupament del nostre Estatut i aconseguir el pacte fiscal per a Catalunya. Des de la responsabilitat, però, no podem donar suport a aquesta proposta, que requeriria un desenvolupament previ, tant legal com tècnic, que fa inviable en aquests moments aquesta proposta. A més, només volem recordar –i crec que també s'ha fet per altres portaveus– que la manca d'ingrés a l'organisme competent en els termes proposats podria derivar, si l'ingrés efectuat es qualifica d'indegut, en la posterior reclamació per part de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de la seguretat social. I això, a més a més, podria suposar el corresponent expedient sancionador i, per tant, unes multes importants a pagar per les persones pel seguiment d'aquestes actuacions.

I per tots aquests motius, nosaltres votarem en contra de la proposta.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Per què em demana la paraula, senyor Uriel Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Sí, per algunes contradiccions que hi ha hagut, que...

La presidenta

Un minut, eh? Un minut, perquè...

Uriel Bertran Arrué

Un minut, sí.

La presidenta

...ja ha quedat explicat i no hi ha cap al·lusió personal, eh?

Uriel Bertran Arrué

Només dir-los que... *(Veus de fons.)* Sembla que la Mesa no està en aquesta part de la comissió... *(Pausa.)* Gràcies. Senyora presidenta, no, per algunes contradiccions, perquè s'ha fet referència a la moció dient que hi havia algunes coses que es deien i no es diuen.

La presidenta

No són contra... *(Pausa.)* Senyor Uriel Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Com, que no són contradiccions? Home, poden afectar el sentit de vot d'algun grup, clar. Dir que no es parla en la moció en cap moment de no ingressar els impostos. El que es diu a la moció és: «Ingressar els susdits dins de l'Agència Tributària de Catalunya.» Això, en primer lloc.

I, en segon lloc, els pressupostos aprovats són els de l'any 2012, no els del 2013, ni els del 2014, ni els del 2015. I aquí el que es parla és que es destinin els diners a incrementar els pressupostos dels departaments de Salut, Ensenyament i Ocupació, sense especificar l'any...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

...en què aquests pressupostos hagin de...

La presidenta

Ha quedat aclarit; era un aclariment amb relació a la intencionalitat de vot. Senyor Santi Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyora presidenta, per fer constar una qüestió de forma i fer constar la nostra protesta formal, per la qual..., s'ha donat la paraula a aquest diputat per contradiccions, quan amb anterioritat una diputada nostra també ha demanat la paraula per contradiccions i se li ha negat la paraula, perquè entenia la Mesa que no hi han d'haver contradiccions en el debat de les propostes de resolució. Finalment, com s'ha pogut demostrar, la intervenció del diputat no ha estat una contradicció, sinó que ha estat un aclariment, segons ha dit vostè mateixa.

La presidenta

Sí, exactament.

Santi Rodríguez i Serra

En qualsevol cas, volem deixar constància de la nostra protesta que diputats d'aquesta comissió reben un tractament diferent. I això el nostre grup no està disposat a acceptar-ho.

La presidenta

Això no és cert, vostè bé ho sap. I, per tant, la flexibilitat i l'ordre depenen d'aquesta Mesa. Acceptem, per descomptat, i constarà en acta, la seva..., perquè no hi ha cap discrecionalitat i la flexibilitat forma part de la moderació dels debats.

Per tant, passaríem a votació. Senyora Anna Simó, encara que el proposant, el senyor Uriel Bertran..., ens ha semblat entendre que hauríem de fer tres blocs de votacions. El primer seria el punt 1 i el punt 1 –els dos primers de les dues parts–; la segona seria el punt tercer de la primera part i el punt segon de la segona part, i la tercera votació, la segona de la primera part, la quarta de la primera part i la tercera de la segona part. D'acord? (*Pausa.*) Per tant, procediríem a tres blocs de votació.

Per tant, ara passem a votar. No sé si he concretat bé el que estem votant. Sí? (*Pausa.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Saben el que estem votant, perquè..., m'he referit a ella perquè hi havia votació separada. De fet, li ho he de demanar a vostè, senyor Uriel Bertran, però és així el que..., vostè accepta que fem aquesta votació?

Uriel Bertran Arrué

Sí, sí, ho accepto. A més a més, com que em sembla que seran els únics punts que comptaran amb el suport d'algun altre grup parlamentari, li estic molt agraït a Esquerra Republicana que doni...

La presidenta

És sobrer –és sobrer...

Uriel Bertran Arrué

...el màxim nombre de suport als punts..., possibles.

La presidenta

Això és sobrer, senyor Uriel Bertran.

Passaríem per tant a votació. El primer punt i el primer punt de les dues parts de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han quedat rebutjats per 16 vots en contra i 1 vot a favor.

Passaríem a votar el punt tercer de la primera part i el punt segon de la segona part.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han quedat rebutjats per 15 vots en contra, 1 a favor i 1 abstenció.

Passaríem a votar la resta de la moció: segon i quart de la primera part i tercer de la segona part.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 15 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Proposta de resolució

sobre la posició dels estats espanyol i francès pel que fa a la constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer (tram. 250-00755/09)

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia, el punt onzè, Proposta de resolució sobre la posició dels estats espanyol i francès pel que fa a la constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer. És una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; té la paraula el senyor Joan Herrera.

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta, em sembla que no.

La presidenta

Perdoni'm –perdoni'm.

Jaume Bosch i Mestres

(*L'orador riu. Veus de fons.*) Exacte, exacte. Molt bé... (*Veus de fons.*)

La presidenta

El senyor Jaume Bosch, en nom d'Iniciativa per Catalunya.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció el que pretén és agilitar la constitució ja definitiva de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer, en la mesura que té com a objectiu –aquest espai– accentuar la cooperació transfronterera entre les dues bandes de la frontera i permet l'articulació d'ambdós territoris, així com donar resposta als reptes, necessitats i aspiracions comuns existents.

En aquests moments està pendent que el Govern d'Espanya i el Govern de la República Francesa permetin que això tiri endavant a partir de l'aprovació dels diversos estatuts i dels diversos documents que estan

pendents. Però, en tot cas, també vull ressaltar que estem davant d'un cas en què la legislació de la Unió Europea afavoreix aquesta cooperació transfronterera; però, alhora, també afavoreix una cooperació entre dos territoris, la Catalunya Nord –el Departament dels Pirineus Orientals– i Catalunya, que tenen uns vincles evidents per la història. Per tant, ens sembla que aquí hi ha uns interessos econòmics, culturals i tal que es barregen. Crec –crec– que aquesta setmana mateix el delegat del Govern a Girona i diversos alcaldes de la demarcació, entre ells l'alcalde de Figueres –que fins ara ens acompanyaven–, han estat a Perpinyà precisament reivindicant aquest tema. I el que pretenem nosaltres és, precisament, que la cosa avanci.

Hem acceptat l'esmena que ha presentat Convergència i Unió perquè creiem que, sense concretar tant algunes de les coses que dèiem, contribueix que tiri endavant, ja que demana reprendre de forma immediata les converses amb els governs d'Espanya i França per tal de completar els tràmits per a la constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer com a agrupació europea de cooperació territorial.

Per tant, demanaríem, en aquest cas, que hi hagués un suport de tota la comissió per a una proposta que ens sembla que lliga amb la nostra voluntat europeïsta, que lliga amb els interessos dels territoris, dels municipis, de les comarques i també lliga amb una història comuna de Catalunya amb la Catalunya Nord.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Bosch. Hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per tant, passaria la paraula al diputat Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bé, com molt bé explicava el proponent de la proposta de resolució, hi ha una esmena presentada per part de Convergència, que ha estat acceptada i, per tant, bàsicament el que farem és valorar aquesta proposta i explicar molt ràpidament l'esmena.

Estem d'acord en l'objectiu de la proposta presentada, si bé hem presentat aquesta esmena perquè entenem que és més adequada per a descriure precisament la feina que cal fer en els propers temps i per a aconseguir la creació d'aquesta agrupació europea de cooperació territorial, de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer, en aquest cas entre la regió de Girona i la Catalunya Nord. Aquest és un projecte endegat fa uns anys enrere per part del Govern de Catalunya, durant la legislatura anterior concretament, i que aquest Govern ha continuat en aquesta mateixa línia per tal de fomentar, com deia, la relació transfronterera i la solució de problemes concrets, comuns, especialment qüestions de proximitat entre una banda i l'altra de la frontera.

Potser podríem interpretar-ho com un element complementari a projectes «macro», com pot ser l'euroregió. Doncs, aquest tipus de projectes més petits, més concrets, per a problemes comuns entre una banda

i l'altra, com és l'agrupació europea de cooperació territorial, ens permetria complementar projectes més amplis, com el projecte d'euroregió. I, en aquest sentit, doncs, el que entenem és que el Govern hi ha de treballar, hi ha de treballar fort, com ha fet fins ara –el senyor Bosch hi feia referència fa uns pocs minuts. I la proposta el que demana, i la nostra esmena el que demana és que el Govern faci aquesta feina.

Entenem que amb l'arribada del nou Govern de l'Estat cal reprendre la feina feta durant aquests darrers mesos de contactes amb Madrid i amb París per a resoldre definitivament aquests estatuts. I, per aquest motiu, la nostra esmena insta el Govern a reprendre de forma immediata les converses amb els governs d'Espanya i de França per tal de complementar els tràmits de constitució de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer com a agrupació europea de cooperació territorial; especialment, pel que pot suposar de resolució de problemàtiques concretes que es donen en una i altra banda de la frontera pel fet de tractar-se de dos estats diferents, però, evidentment, doncs, amb moltes qüestions en comú.

Gràcies, president.

El vicepresident

Gràcies, senyor Batalla. Ara, per prendre posició per part del Grup Socialista, passaria la paraula a la diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Sí, gràcies, president. Molt breument, per anunciar el nostre vot favorable pels arguments que ja s'han donat, tant pels promotors de la proposta de resolució com ara, en la darrera intervenció.

De fet, aquest és un projecte..., la realitat de la gestió transfronterera és un projecte que fa ja els seus anys que s'ha començat a construir, que de fet està en marxa en forma d'hospital –de l'hospital transfronterer– i de l'escortador, i per als quals crec que molts d'aquesta sala hem manifestat el nostre suport, en la línia del que suposa, que de fet no és res més que la recuperació d'una normalitat. D'una normalitat en el sentit que es recupera una activitat de gestió conjunta en un territori que és permeable –i que no podem entendre d'altra manera: com un territori permeable–, modificat, això sí, per la rigidesa de les fronteres de dos estats. Però que hi ha una realitat i unes necessitats que obliguen, necessàriament, a la coordinació i a la gestió conjunta. I això és el que es pretén amb aquesta realitat i amb la creació de l'Eurodistricte de l'Espai Català Transfronterer.

La normativa, a més a més, de la Unió Europea, com deia el senyor Bosch, ho permet, i la voluntat ha estat expressada pels governs dels territoris que confronten en aquesta frontera, que deia abans que no era altra cosa que un territori permeable. Es tracta, doncs, de recuperar aquesta normalitat.

I, per tant, donarem suport a aquesta proposta de resolució.

La presidenta

Gràcies, senyora portaveu. Ara té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Per dir que el nostre grup parlamentari comparteix els objectius que es plantegen en aquesta proposta de resolució. Trobem més acurada i més encertada l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, que no la mateixa redacció de la mateixa proposta. I, en aquest sentit, doncs, ens satisfà que sigui acceptada pel grup proposant.

I, per tant, anunciem el nostre vot afirmatiu, no sense fer una puntualització, una matisació que considerem important. Nosaltres, d'aquesta proposta i d'aquest eurodistricte, en fem una lectura pràctica: per resoldre els problemes pràctics que hi ha. I no en fem cap lectura identitària, com algú altre ha volgut fer.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la senyora honorable Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Sí, moltes gràcies, presidenta. Nosaltres fem totes les lectures que convinguin: econòmiques, socials, culturals, lingüístiques... Les que convinguin. Perquè, de fet, que algú m'expliqui quina és la diferència, a banda de pertànyer a estats diferents, que hi ha entre una Cerdanya i una altra, per posar-ne un exemple. (*Veus de fons.*)

Però, en tot cas, a Esquerra hem presentat diverses iniciatives durant aquesta legislatura perquè no quedés bloquejada la feina liderada per la Casa de la Generalitat a Perpinyà, que entenem que és imprescindible per a la configuració d'aquest eurodistricte, i entenem que la Casa de la Generalitat a Perpinyà ha de continuar exercint aquest lideratge en la constitució. Certament, només està pendent que l'Estat espanyol i el francès es posin ja d'acord per signar el conveni i els estatuts. I, per tant, demanem que això es faci ja, de manera urgent. Portem molts mesos d'endarreriment.

I, per tant, votarem favorablement a aquesta proposta de resolució, que celebrem, doncs, que s'hagi presentat en aquests termes, com també celebrem l'acord que hi ha hagut, transaccional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres també donarem suport a aquesta proposta de resolució.

Més, en un moment on ja comencen a sorgir veus de municipis de la Catalunya Nord, en concret de la Cerdanya que pertany a l'Estat francès, de reincorporació a la nació catalana. És a dir que més que mai es visualitza com la unitat política de la nació catalana, que va ser esquarterada pel Tractat dels Pirineus el 1659, avui és qüestionada pel que és la natural unió geogràfica i d'ubicació en el que és l'Europa Occidental del territori de Catalunya; que, evidentment, ha de configurar un espai econòmic, de comunicació, d'intercanvi humà, de béns, serveis. I, en definitiva, que ha de propiciar un creixement harmònic i econòmic de tota aquesta zona de l'euroregió, que, en aquests moments, precisament pel fet d'estar esquarterada en diferents estats..., el que es dificulta és tota aquesta comunicació, totes aquestes sinergies, tot aquest creixement harmònic que podríem aconseguir si es van mitigant totes aquestes barreres que, en aquests moments, la política imposa al que ha de ser el normal: comunicació i participació de futur humà.

Gràcies.

La presidenta

De res. Senyor Jaume Bosch, té vostè la paraula.

Jaume Bosch i Mestres

Molt breument, per agrair el posicionament dels grups. I ja he dit abans que acceptàvem l'esmena de Convergència i Unió.

I només matisar-li, al senyor Rodríguez, que li podria presentar bastanta gent a la Catalunya Nord i a Perpinyà que consideren tan important per a la seva vida, doncs, que es millorin les comunicacions, que es millori l'economia, com, per exemple, que funcioni la ràdio en català a Perpinyà o que funcionin escoles en català a Perpinyà. Tot forma part d'una col·laboració. I aquesta obsessió identitària..., doncs, miri, jo volia dir això. Això que dic ara és el que jo volia dir. De totes les vies de col·laboració que es poden accentuar a partir d'instruments que ens dona la Unió Europea.

La presidenta

Moltes gràcies.

Per tant, procediríem a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Ha quedat aprovada per unanimitat dels diputats d'aquesta comissió.

Proposta de resolució

sobre el reconeixement de la tasca dels mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre el manteniment del seu pressupost del 2011 per al 2012 (tram. 250-00760/09)

Passaríem al punt dotzè de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre el reconeixement de la tasca dels mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre el manteniment del seu pressupost del 2011 per al 2012. Aquesta és una iniciativa presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, és evident que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –per parlar de forma més planera, fonamentalment, Televisió de Catalunya, TV3, i Catalunya Ràdio– ha estat subjecta a moltes pressions i a un debat intens que s'ha esdevingut aquí, al Parlament de Catalunya, i en el conjunt de la nostra societat, fonamentalment per quin caràcter li donem a la nostra televisió pública, als nostres mitjans audiovisuals i a la nostra ràdio pública, la nacional de Catalunya, Catalunya Ràdio.

En aquest sentit, és molt de lamentar que el mateix Parlament de Catalunya, amb el suport de Convergència i Unió i el Partit Popular, hagi retallat radicalment i substancialment els ingressos futurs de què podrà gaudir Catalunya Ràdio, eliminant-ne progressivament la publicitat, quan precisament es demana que les administracions públiques i els organismes autònoms puguin funcionar de forma autònoma i amb els seus propis pressupostos. Doncs, bé, per una vegada que trobem una administració pública, un organisme com és Catalunya Ràdio, que pot anar a buscar recursos en el mercat privat, que pot aconseguir recursos addicionals, què fa el Govern de la Generalitat, amb el Partit Popular? Li retalla aquests recursos que permeten una major qualitat; que permeten, en definitiva, una menor injecció de recursos públics a aquests mitjans audiovisuals.

Quin és l'objectiu latent? Quin és l'objectiu que amaguen? Quin és l'objectiu opac que té aquesta política? Evidentment, afavorir aquelles ràdios privades, amb evidents connexions amb els susdits partits polítics –Convergència i Unió i el Partit Popular–, que els permeten mantenir una hegemonia comunicativa, independentment de quines siguin les majories polítiques que s'esdevinguin aquí, al Parlament de Catalunya, o en base a la voluntat dels ciutadans. Rebaixant els ingressos de què puguin disposar Catalunya Ràdio o TV3, aconsegueixen afavorir-ne els ingressos, perquè, evidentment, si no es publiciten les empreses a una determinada emissora de ràdio, ho faran a l'altra emissora de ràdio, privada. Per tant, afavoreixen l'emissora de ràdio privada perquè aconsegueixi més recursos i disminuir, minorar, els recursos de l'emissora de ràdio pública.

Aquesta és una política que ja hem vist en altres llocs: només cal anar a mirar el que feia Berlusconi a l'Estat italià. És una política berlusconiana que copia en aquests moments el Govern de la Generalitat, amb el suport del Partit Popular. És la política que porten a la pràctica altres governs autonòmics a l'Estat espanyol i que, en definitiva, a l'únic que va és a potenciar aquests grups de comunicació privats.

Tant és així, que les mesures d'austeritat amb les quals pretén que treballin els mitjans de comunicació públics el Govern de la Generalitat..., sembla que no troben adient que treballin amb les mateixes mesures d'austeritat els mitjans de comunicació privats. Si no, no s'entén per què els atorguen fins a 2 milions d'euros a Publipress Media, una societat presidida per Javier Godó, quan aquesta quantitat es podria destinar a recursos sanitaris, es podria destinar a l'educació o es podria destinar a promoure els mitjans de comunicació públics; 2 milions d'euros, en aquests moments de crisi econòmica, que se li atorguen discrecionalment al grup del *conde* de Godó per tal que pugui seguir engreixant aquests mitjans de comunicació privats.

Si totes les administracions públiques hem de fer més amb menys, per què els mitjans de comunicació privats no han de fer més amb menys? Per què ells han de fer més amb més? És a dir, vostès, aquests mitjans de comunicació privats, sí que consideren que han de fer més amb més. Però, en canvi, totes les altres administracions públiques han de fer més amb menys. Això és un autèntic escàndol que, evidentment, és silenciats pels mateixos mitjans de comunicació que reben aquestes suculentos aportacions públiques per part del Govern de la Generalitat. Clar, després no és d'estranyar com alguns partits polítics, en aquests mitjans de comunicació, hi apareixen sovintejadament, amb entrevistes, amb titulars que sempre, doncs, van raspallant aquests partits polítics i les seves actuacions. I, en canvi, n'hi ha que, directament, desapareixem, tot i tenir més de cent mil vots i representació en el Parlament de Catalunya, de qualsevol aparició en aquests mitjans de comunicació privats, excepte quan és per utilitzar el sarcasme o la ironia –que, la veritat, és bastant cínica, tenint en compte d'on treuen els recursos aquests mitjans de comunicació privats per funcionar.

Creiem que el Parlament de Catalunya el que ha de fer és posicionar-se clarament a favor dels mitjans de comunicació públics, que són els únics que garanteixen la pluralitat informativa; que són els únics que tenen òrgans de control per garantir aquesta pluralitat informativa; que són els únics que han de passar comptes aquí, davant el Parlament de Catalunya, de les seves actuacions. I que tots podem vetllar i podem controlar-ne la pluralitat informativa i ajudar que aquesta vagi millorant. I, evidentment, doncs, a provar que, d'una vegada per totes, es deixin de destinar subvencions a determinats mitjans de comunicació privats, subvencions a dit, subvencions arbitràries, que no es corresponen amb cap lògica, ni del mercat, ni de la situació econòmica que en aquests moments pateix el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Atès que no hi han esmenes de part dels grups, passariem al posicionament. Té el torn el senyor Joan Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Bé, aquesta resolució incideix en un tema que ha estat a bastament debatut en aquesta cambra.

Fa pràcticament uns quants mesos que discutim –tant en una sessió plenària del Parlament una esmena de la totalitat, com després el que ha pogut dir la llei òmnibus que feia referència a la reforma de les lleis audiovisuals– temes que ens planteja el grup de Solidaritat, que també han estat plantejats de forma sistemàtica i continuada a la comissió de control de la televisió pública catalana. Per tant, bé, considerem que és una proposta que incideix de nou sobre un tema molt discutit, molt debatut i que ha tingut les seves corresponents votacions en aquest Parlament de Catalunya. En aquest sentit, amb tota la cordialitat, li diria al senyor Uriel que és una proposta poc imaginativa, des del punt de vista que reincidentem constantment en el tema.

Dit això, en la seva part resolutiva, ens planteja un parell de qüestions que no podem defugir, que són veritat, que les ha pràcticament votat el Parlament de Catalunya de forma unànime, que són les que fan referència a un reconeixement de quin és el paper en l'àmbit cultural, lingüístic i de normalització de la parla catalana, de la cultura catalana a nivell del nostre país, que han fet la ràdio i televisió públiques, els mitjans de comunicació públics. En aquest sentit, òbviament, això que ha estat votat milers de vegades ho tornarem votar afirmativament.

I una altra, que és una lloança a la feina, a la tasca dels professionals i dels treballadors, cosa que també votarem afirmativament, perquè si bé és veritat que fan una feina realment magnífica i encomiable i molt ben feta, també cal fer un reconeixement que quan se'ls ha demanat una determinada austeritat, una determinada manera de treballar en benefici que aquesta austeritat pugui ser de certa forma aplicada en els mitjans de comunicació públics, també han restringit el que podien ser els seus ingressos i les seves exigències de tipus laboral. I, en aquest sentit, també hi ha per part nostra un reconeixement d'aquesta tasca.

Dit això, els altres plantejaments que ens fa el senyor Uriel Bertran..., uns han decaigut perquè són de tema pressupostari –ambdós han decaigut perquè són de tema pressupostari–, malgrat que n'hi ha un que és i que parla d'una determinada assignació a un determinat grup específic. Nosaltres, aquest tema –puntualment aquest tema–, el vam tractar convenientment a la comissió de control de la televisió pública i pensem que no fóra bo entrar en una casuística puntualitzada de cada un dels múltiples grups mediàtics, etcètera. I que hi ha també una potestat per part del Govern, en tot cas, per establir aquests tipus de relacions. Ens pot semblar bé o no la conveniència d'això, però creiem

que, amb una resolució d'aquest tipus, ara no és el moment d'entrar en això, perquè també, com deia abans, s'ha debatut a bastament.

Dir, en tot cas, que sí que és veritat que tant el reconeixement de la feina feta en el terreny cultural, com la feina feta en el terreny de les qüestions laborals..., el pacte que ha fet Convergència i Unió amb el Partit Popular per tractar el futur del que són la ràdio i la televisió públiques del nostre país hauria de tenir en compte aquest reconeixement que fa el Parlament de Catalunya a tot això. Perquè si aquest reconeixement és així i és votat avui també afirmativament aquí, implicaria una determinada focalització del que és el futur que tenen per endavant, en aquests moments, els temes que estan pendents del desenvolupament d'aquestes lleis de l'audiovisual de Catalunya.

En aquest sentit, senyora presidenta, dir-li que votarem afirmativament aquestes coses que ja són òbvies i que han estat votades en el Parlament de Catalunya moltes vegades. I, en canvi, ens abstindriem en l'altre punt, que parla de l'anul·lació d'algunes assignacions en alguns àmbits de l'activitat privada, tenint en compte que també aquest Parlament va deixar molt clara la diferència i la complementarietat entre el finançament públic mixt..., entre públic i privat, que tenen els mitjans de comunicació públics del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Per expressar el posicionament del Partit Popular en relació amb aquesta proposta de resolució.

I el nostre posicionament, tot i que amb matisos i amb alguna discrepància que tot seguit expressaré, és bastant semblant al que ha expressat el portaveu del Grup Socialista, el senyor Ferran. Fins i tot, la votació serà també bastant semblant a la que ha expressat el senyor Ferran, però amb algun matís, que segurament al senyor Ferran li deu haver passat per alt –i, si no li ha passat per alt, és que hi ha alguna cosa que no li acaba de lligar.

Miri, el nostre grup no té absolutament cap inconvenient a donar suport i el reconeixement al paper dels mitjans de la corporació catalana en el paper sobre la llengua, el paper sobre la cultura, etcètera. El que nosaltres no volem votar és la cueta final que parla que aquest és un mitjà per a la construcció nacional. Per tant, com..., i m'imagino que això li deu haver passat per alt al senyor Joan Ferran, no?, que precisament era ell el que denunciava l'existència d'una «crosta nacionalista» en els mitjans de comunicació públics de la corporació. Per tant, com que creiem que aquest no ha de ser l'objectiu dels mitjans de comunicació públics de la corporació, tot i que reconeixem el paper que

han fet aquests mitjans –hi insisteixo– en la promoció de la llengua i en la promoció de la cultura catalanes, no podrem donar suport a aquest primer punt.

Sí que donarem suport, en canvi, a l'apartat que demana lloar la tasca i els esforços que han realitzat els treballadors i els professionals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sense cap mena de problema.

No donarem suport a aquells aspectes que signifiquen modificar coses que ja no es poden modificar, perquè la Llei de pressupostos ja ha estat vista pel Ple del Parlament i aprovada. Per tant, creiem que no és el moment, ara, d'entrar en debats que no corresponen en el temps. I també donarem suport al punt número 2 del segon bloc, en el qual es demana l'assegurança de la independència dels mitjans públics respecte a les institucions, perquè creiem que, tot i la reforma de les lleis, els mitjans continuen sent tan independents com ho eren abans respecte de les institucions. I també pel que fa a garantir la pluralitat en els òrgans de gestió i control, que també continuen essent exactament tan plurals com ho eren abans, no?

Finalment, i respecte a la menció específica de la subvenció o l'assignació a un determinat grup de comunicació, dir i recordar –perquè, doncs, alguns que parlen tant de la memòria, sovint la memòria més recent la perden, no?– que precisament les aportacions a grups mediàtics no són una cosa que s'hagi inventat aquest Govern, que és una cosa que ja feien els anteriors governs, època en la qual fins i tot es feien informes sobre l'orientació política dels opinadors que escrivien en aquests grups mediàtics. No sé si això tenia a veure, aleshores, amb les subvencions que rebien uns i altres, però el cert és que es feien aquests informes. I, per cert, el diputat que ha presentat la proposta de resolució formava part del grup parlamentari que donava suport a aquell Govern.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies. Bé, el meu grup ha expressat també en diverses ocasions la seva posició sobre aquests temes que afecten la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És prou coneguda, la nostra posició.

En tot cas, coincidim amb la moció en el fet que en aquests moments hi ha diversos perills que planen sobre el paper que han jugat i que poden jugar els mitjans públics de comunicació de Catalunya. Un d'ells, evidentment, l'anul·lació progressiva de la publicitat a Catalunya Ràdio. A nosaltres ens va sorprendre com es corresponia fil per randa a les peticions que ens va fer aquí, al mateix Parlament, l'associació d'empreses privades de comunicació amb allò que després ha acabat passant en la modificació de la llei dels mitjans audiovisuals. És un element que ens preocupa, perquè

en uns moments a més a més de crisi econòmica i de restriccions pressupostàries, encara que s'hagi manifestat per part del Govern que no s'aplicarà de forma immediata, el cas és que hi ha una llei i, com he sentit diverses vegades per aquí, les lleis estan per complir-les. I, per tant, ens preocupa. I aquesta preocupació coincideix amb la sensació d'incertesa que tenen molts treballadors i treballadores dels mitjans públics de comunicació sobre quin serà el seu futur.

I, per tant, nosaltres votarem que sí a tots els punts. No els hauríem redactat de la mateixa manera, però, en tot cas, votarem que sí a tots els punts, tant de la primera part com de la segona.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. A Esquerra Republicana ens hem posicionat –crec que de manera molt clara i evident– sobre el paper de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre quin és el model que entenem que cal preservar de desgovernamentalització, despartidització, independència, transparència, etcètera, i suficiència de recursos de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I per això hem presentat iniciatives, esmenes als pressupostos de la Generalitat i també en la negociació de les lleis de l'audiovisual –que s'ha fet també recentment–, en el sentit que va aquesta proposta de resolució. I, malauradament, creiem que el final d'aquesta proposta de resolució serà el mateix final que el de les iniciatives, les esmenes que hem presentat als pressupostos, les esmenes que hem presentat a les lleis de l'audiovisual. És a dir, un vot en contra que farà que no prosperin segons quines qüestions.

Nosaltres, per tant, votarem favorablement a tots els punts, excepte el tercer, últim, que el considerem peculiar, singularitzador, tot i que no arribaré a dir que oportunista en cap cas. Però no hi podem votar en contra. Tampoc no hi podem votar favorablement per això, perquè singularitza en excés. Però no hi votarem en contra per la situació de retallades i restriccions importants que hi ha a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i en subvencions d'altres mitjans privats que han vist reduir de manera molt dràstica els seus ajuts, mitjans privats que fa anys i panys que aposten per la llengua catalana i que han vist que es mantenen gairebé 2 milions d'euros de subvenció al Grup Godó i que a ells se'ls retallava d'una manera considerable. I entenem que en un moment de situació de restriccions, aquesta quantitat de 2 milions d'euros és absolutament fora de lloc i exagerada. Fins i tot sabem que hi ha ens governamentals que no poden generar prou notícies o prou difusió de serveis que exerceixen per cobrir la part que els ha tocat pagar d'aquesta subvenció, donada la quantia elevada. Això ho sabem i, per tant, la feina és seva a fer activitats

que puguin arribar a pagar tota la publicitat que s'ha contractat amb aquest grup privat.

Ens hi abstindrem per aquesta raó. Per tant, no perquè no estiguem d'acord amb la reducció –que no eliminació– d'assignació a aquest grup.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la senyora Marta Alòs, en nom de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, presidenta. Bé, ara escoltant tota la gent que ha intervingut, i sobretot, doncs, el grup que ha presentat la proposta de resolució, pensava: «Si ens veies-sin del carrer, la gent que ens segueix normalment no entendria res.» Perquè això ja ho vam debatre; això ho vam debatre durant el projecte de llei de diverses lleis, reforma de lleis en l'àmbit audiovisual. No ho entendria, pensaria: «És un *déjà-vu*, ho estic somiant.»

Perquè, doncs, si això..., què fem aquí? Debatem una cosa que ja hem debatut? Que ja vam aprovar? Que la gent, els diputats i diputades es van manifestar, van donar el seu parer, van presentar les seves propostes, van esmenar el que va caldre, vam estar temps parlant-ne? Jo la veritat és que no entenc, sincerament, com el grup proposant, doncs, no retira aquesta proposta de resolució. Perquè ja n'hem parlat, ja ho hem fet. Jo crec que hauríem de ser molt més seriosos tots plegats, no?

Pe tant, no reiteraré el que nosaltres ja vam dir durant el projecte de llei, durant la reforma d'aquestes modificacions d'aquestes diverses lleis. Només un tema: tenir present que l'any 2011 els mitjans de comunicació privats –que hi havia convocatòria de subvencions, publicitats– es van reduir un 70 per cent respecte al 2010, que és quan aquest diputat donava suport al Govern, no?

Per tant, com deia el diputat Ferran, tot això ja ha estat debatut. Nosaltres donarem suport a una sèrie de punts. Però no perquè ho digui aquesta proposta de resolució, sinó perquè hi creiem. Com ha dit el diputat Ferran, n'hem parlat i ho hem reconegut moltíssimes vegades.

Per tant, donaríem suport al primer punt, que reconeix el paper fonamental en els mitjans de la corporació catalana; tot, globalment, també per a la construcció nacional de Catalunya. Donaríem també suport al punt número 2 de la primera part, i donaríem suport al punt número segon de la segona part. I votariem en contra, doncs, el punt número 1 i el número tercer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Només té torn de paraula per dir les votacions separades i per si retira..., li han fet una petició explícita: si manté la moció.

Uriel Bertran Arrué

Sí, és per dir-li...

La presidenta

Només per a això, senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. M'ha quedat molt clar els termes en els quals tinc la paraula. Només per dir que retirem el punt 1 de la segona part de la moció, d'acord? I que el pacte fiscal es va començar a debatre el 1898.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé. Per tant, els proposem votació punt per punt, perquè hi han hagut..., em demana votació separada, senyor Joan Ferran?

Joan Ferran i Serafini

Sí, senyora presidenta, votació separada dels tres punts que queden vius. I un petit aclariment, si m'ho permet. Deu segons.

La presidenta

Amb relació a alguna demanda que li han fet?

Joan Ferran i Serafini

Amb relació a una atribució que m'ha fet el senyor Santi Rodríguez que no és correcta.

La presidenta

Només és si..., li ha demanat, si ho he interpretat bé, si vostè vol que facin que decaigui alguna frase d'algun text. Només per a això té la paraula.

Joan Ferran i Serafini

Sí, per a això. Perquè és que el senyor Santi Rodríguez, que fa molt temps que em coneix i que hem coincidit durant molt de temps també a la comissió de control de la televisió pública, sap perfectament que el nostre grup ha diferenciat sempre entre «nacional» i «nacionalista». I, per tant, tenim un concepte de «nació catalana» que és el que és, i un concepte de «nacionalisme» que és el que és.

Per tant, no tenim cap inconvenient a votar un punt amb aquests continguts, perquè deixa clar que una cosa és «nació», i una altra, «nacionalista».

La presidenta

Per tant, haurem de votar els quatre punts que queden vigents, que queden vius, d'acord? Perquè em sembla que el Partit Popular també demanava votació. Per

tant, ara, decaigut el primer punt de la segona part, caldrà votar punt per punt, perquè algú ha fet esment d'alguna intenció de vot que no permet les agrupacions.

Per tant, votem el primer punt de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat aprovat per 15 vots a favor i 2 en contra.

Votaríem el segon punt de la proposta.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat dels diputats presents.

Ara passaríem a votar la segona part. Ha decaigut el primer punt de la segona part, per tant, passaríem a votar el segon punt, que ara serà el primer –que quedarà redactat el primer.

Vots a favor?

Unanimitat.

Passaríem a votar el darrer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 11 vots en contra, 2 a favor i 5 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la construcció del Centre de Tecnificació de Piragüisme, a Lleida, i les mesures per a garantir la pràctica del rem i el piragüisme en aquesta ciutat (tram. 250-00769/09)

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia, el tretzè punt, Proposta de resolució sobre la construcció del Centre de Tecnificació de Piragüisme, a Lleida, i les mesures per a garantir la pràctica del rem i el piragüisme en aquesta ciutat. És una iniciativa del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez per a la seva defensa.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. La pràctica del piragüisme en el Segre a Lleida és una pràctica que es remunta a ja fa força anys enrere i la veritat és que es realitza en unes instal·lacions certament precàries. En aquest sentit, hi ha hagut un compromís per tal de realitzar unes noves instal·lacions i també la creació d'un centre de tecnificació d'aquest esport que, doncs, d'alguna manera promouen i s'hi han pronunciat favorablement tant l'ajuntament com el Consell Català de l'Esport.

El que proposa la proposta, val a dir-ho, és una sèrie de mesures per tal que es puguin dur a terme les noves instal·lacions que facilitin la pràctica d'aquest esport a la ciutat de Lleida i, d'aquesta manera, doncs, que puguin acabar sent una realitat, aquestes noves instal·lacions. I, per tant, la millora de les condicions en què es practica aquest esport al riu Segre.

La presidenta

Moltes gràcies. No hi han esmenes a aquest text. Per tant, ara ja passaríem al torn de paraules de posicionament. Senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Sí, gràcies, presidenta. Per expressar també el vot favorable a aquesta proposta de resolució.

De fet, aquest és un projecte que ja va néixer i va començar a caminar amb anterioritat, fa un temps. I, per tant, amb l'acord tant de l'Ajuntament de Lleida com de la Secretaria General de l'Esport en el Govern anterior, se l'ha fet seu el Govern de la Generalitat i, per tant, l'acompanya. De fet, alguns dels continguts de la proposta de resolució crec que ja estan garantits –que és, concretament, el del cofinançament. Per tant, és una mica redundant des d'aquest punt de vista, però ens fixem, en tot cas, en la intenció que hi ha al darrere, que és garantir que pugui estar en marxa i pugui funcionar adequadament una instal·lació tan necessària, que efectivament no és a Lleida per casualitat. De fet, la federació catalana és –es troba– a Lleida i és..., a més a més, l'única medalla d'or català a les Olimpíades de Pequín, va ser guanyada per un lleidatà. Per tant, no són casualitats que estigui ubicat on està ubicat.

I, per tant, nosaltres no hi veiem cap altre inconvenient –tot el contrari–, sinó manifestar la nostra voluntat que això prosperi i tiri endavant al més aviat possible.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per expressar el suport, també, a la proposta de resolució.

Ens sembla lògic i lloable que Lleida pugui disposar d'aquestes noves instal·lacions de piragüisme. En tot cas, nosaltres creiem que s'ha de vetllar perquè el projecte faci compatible la pràctica de l'esport amb la protecció del riu Segre i el seu entorn; però ens sembla que és un objectiu perfectament assumible i, per tant, hi votem a favor.

La presidenta

Gràcies, senyor Jaume Bosch. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Des d'Esquerra Republicana compartim el plantejament de la proposta de resolució.

Com s'ha dit, Lleida ha donat campions a nivell mundial, com el mateix Saúl Craviotto a Beijing, malgrat que les instal·lacions existents són molt deficientes per a la pràctica i l'entrenament d'alt nivell. D'altres grups també han reclamat això mateix tant a l'Ajuntament de Lleida com en el Parlament de Catalunya amb anterioritat.

Nosaltres, evidentment, hi donarem suport, i estic convençuda que tindrà la unanimitat d'aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Sí, gràcies, senyora presidenta. Per anunciar el nostre vot a favor.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Marta Alòs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres ja l'anterior legislatura vam presentar diverses propostes de resolució i també preguntes. Fins i tot el vicepresident Josep-Lluís Carod-Rovira em deia: «No t'amoïnis, Marta, ja ho farem –ja ho farem. Ja ho farem.» Era un tema recurrent entre nosaltres quan parlàvem, no?

És important, ja s'ha dit anteriorment, el piragüisme, a Lleida. No només per Saúl Craviotto, que va guanyar a Beijing l'any 2008, sinó perquè abans que ell, doncs, van ser importants piragüistes que van aconseguir molts, molts premis, no?

Aquest tema, doncs, bé, segueix ja una tramitació anterior. Per tant, el Consell Català de l'Esport, quan tingui l'annualitat 2012, ja la posarà en funcionament d'acord amb el marc acordat amb l'Ajuntament de Lleida.

Per tant, nosaltres li donaríem suport i, a més, amb total satisfacció.

I hi ha un punt que..., respecte a la neteja i al manteniment del cabal d'aigua, del ramal, riu Segre, clar, la Secretaria General de l'Esport podrà fer, doncs, el que cregui convenient, però només advertir que la Mitjana de Lleida competeix a l'Ajuntament de Lleida, no?

Per tant, des d'aquí aprovarem que es facin les neteges i tot el que es diu a la proposta de resolució sobre el riu, però remarcar això: que l'Ajuntament de Lleida és el responsable de la gestió de la Mitjana de Lleida, que és on hi ha ubicat aquest embarcador.

Per tant, donarem el nostre vot a favor a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Passaríem... (*Veus de fons.*) Em sembla que no hi ha cap aclariment, senyor Santi Rodríguez, del grup proponent.

Per tant, passaríem a votació.

Vots a favor?

S'ha aprovat per unanimitat la proposta de resolució.

Proposta de resolució

sobre l'estudi de mesures d'ajut per als municipis de menys de cinc-cents habitants (tram. 250-00772/09)

Passaríem al següent –catorzè– punt de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre l'estudi de mesures d'ajuts per als municipis de menys de cinc-cents habitants. És una iniciativa parlamentària del Grup Popular de Catalunya. Té la paraula el senyor Pere Calbó, per a la seva defensa.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Amb aquesta proposta de resolució, el nostre grup parlamentari vol donar compliment al compromís que s'expressa en la mateixa proposta de resolució que va adquirir amb l'Associació de Micropobles de Catalunya. I el principal compromís que vam adquirir és el que es defineix en el punt tercer de la proposta, que era precisament promoure conjuntament amb els grups parlamentaris una sessió monogràfica i específica del Parlament de Catalunya per abordar de forma integral i transversal la realitat dels micropobles.

Nosaltres volem deixar d'entrada clar que no volem entrar en una guerra de noms, perquè uns anomenaran aquests municipis «micropobles»; altres, «municipis amb menys de cinc-cents habitants»; altres, «municipis de menor població»; altres, el topall no el ficaran en cinc-cents habitants, sinó que el ficaran en quatre-cents o en sis-cents. Per tant, jo crec que això és accessori, eh?, –aquesta definició–, i que el nom no fa la cosa, sinó que al que nosaltres volem fer referència –i per això ho volem subratllar– és a la realitat i als dèficits que pateixen molts municipis de Catalunya pel fet de tenir pocs habitants –i que jo crec que és el substancial en la proposta que plantejgem. Perquè, només una dada numèrica: si agafem la referència del topall de municipis de menys de cinc-cents habitants, doncs, ens referirem a més de tres-cents municipis a tot Catalunya.

I si aquest topall l'anem augmentant, el nombre de municipis afectats és molt superior.

Per tant, nosaltres entenem..., i el que volem subratllar, és que els problemes propis que té qualsevol municipi, a aquests municipis de menor població, la seva dimensió comporta o bé que s'agreugin aquests problemes que pateixen els altres, o bé patir uns problemes específics que no tenen la resta de municipis. I aquí el ventall de la problemàtica és molt ampli. Hi farem alguna referència, però podríem ficar-ne molts exemples.

En primer lloc, en molts casos, la dispersió de la població, els problemes de mobilitat i d'atenció a la gent gran, la dificultat que no marxi la gent jove del municipi, el dèficit en serveis bàsics com poden ser la telefonia, l'electrificació, les noves tecnologies, la TDT, etcètera. Així com, també, el dèficit en altres serveis que garanteixen la qualitat de vida i la igualtat d'oportunitats dels seus habitants. Les dificultats, en molts casos, de legalització d'activitats econòmiques i de desenvolupament econòmic en el món rural; les dificultats de finançament de les seves corporacions locals i de la prestació de serveis tècnics; les dificultats d'accés a subvencions i ajuts de les administracions. Així, la llista podria ser àmplia, i crec que no cal fer-la més exhaustiva.

El que tot plegat fa necessari és que reflexionem sobre quines són les necessitats reals d'aquests micropobles, d'aquests municipis de menor població, i que es tingui en compte la seva realitat quan s'aproven normatives, quan es defineix o es definirà properament el finançament de les corporacions locals o quin ha de ser el seu accés a ajuts i programes d'altres administracions, o com/quan s'implanten serveis al territori. No vol dir que no s'hagi fet res: s'ha avançat en aquests camps. Però és evident que queda molta feina per fer.

El nostre grup parlamentari, amb aquesta voluntat de sumar el màxim de consens possible a la proposta i cercar el màxim de consens possible a la qüestió –perquè creiem que no és una qüestió partidista, sinó que són uns valors, els que jo he expressat, que ben segur que compartim tots els grups parlamentaris–, doncs, ens hem proposat incorporar totes les esmenes que s'hagin pogut presentar respecte a aquesta qüestió, que en aquest cas, si no anem errats, són les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I les incorporarem en bloc.

I, d'aquesta manera, quedaria la proposta que instem el Govern, en primer lloc, a treballar conjuntament amb el Consell de Governos Locals de Catalunya per establir les prioritats a les actuacions als municipis de menor població. En segon lloc, reconèixer la realitat dels municipis de menor població i, d'acord amb les associacions municipalistes, treballar per adequar a la seva realitat els programes i ajudes que s'impulsen des de la Generalitat de Catalunya. Un afegit: quan parlem d'«associacions municipalistes», sense pretendre treure la representació a ningú, és evident que n'hi han..., són vàries i diverses i que, per tant, quan parlem d'«associacions municipalistes», parlem de totes, sense entrar en una guerra i una confrontació entre el que representen unes i altres, perquè, en tot cas, totes

defensen el món local. Però també hem de tindre en compte que si sorgeixen altres entitats que també tenen un treball més específic, també s'han de veure representades.

En tercer lloc, promoure conjuntament amb els grups parlamentaris una sessió monogràfica i específica del Parlament de Catalunya per abordar de forma integral i transversal la realitat dels municipis de menor població.

En quart lloc, atendre de forma específica des dels departaments del Govern la tramitació de les actuacions als municipis amb menys habitants, atenent la seva menor capacitat de gestió i de disposar tècnics municipals, que habitualment han de compartir.

En cinquè lloc, continuar impulsant la prestació de serveis de forma mancomunada que generin economies d'escala i estalvi en la referida prestació.

En sisè lloc, continuar amb l'adequació de les subvencions i ajuts adreçats a les corporacions locals a la realitat dels municipis de menor població, i especificar els requisits i els criteris d'aquests programes a les capacitats reals d'aquests municipis, especialment pel que fa a l'exigència i al percentatge de cofinançament, a la inclusió en la cobertura dels ajuts del cost de redacció de projectes, etcètera.

I finalment, reconèixer la realitat dels municipis de menor població en la redacció dels projectes de llei dels governs locals i de finançament local.

Per tant, l'important..., evidentment, tots aquests punts són incorporables i són respectables. Però, què és l'important per nosaltres en aquesta proposta de resolució? És que abordem aquesta realitat. Que en el passat ja s'ha fet, però que hem d'intensificar l'abordatge a aquesta realitat amb el màxim consens possible –perquè creiem que aquests valors els compartim tots els grups parlamentaris–, per tal d'oferir solucions concretes als ciutadans que viuen en aquests municipis de menor població, que tenen una realitat i uns dèficits que pateixen dia a dia i que ens correspon poder-hi donar resposta.

I aquesta és la voluntat d'haver incorporat tal qual totes les esmenes presentades i, per tant, sotmetre-ho a consideració de la resta de grups parlamentaris.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. L'únic grup esmenant és el de Convergència i Unió. Per a la defensa de les esmenes, té la paraula el senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Moltes gràcies, presidenta. Molt breument, per manifestar l'acord, bàsicament, amb el que ha dit el portaveu del Partit Popular, que incorpora algunes de les esmenes semàntiques –perquè en el fons estem d'acord en el debat sobre què fer amb els municipis petits i els serveis que han de prestar.

I l'únic que havíem plantejat són esmenes semàntiques. La primera, a nivell de tenir com a interlocutor vàlid el Consell de Govern Locals, ja que representa ja gairebé la totalitat de municipis, independentment de la seva dimensió.

La segona, parlar de totes les associacions municipals. I, en aquest sentit, no parlar específicament de «micropobles», perquè és el nom d'una associació. No perquè no vulguem estar d'acord amb el que planteja aquesta associació –perquè hi estem bàsicament d'acord–, sinó que és una de les tres associacions que hi ha i, per tant, les altres dues també tenen representants a municipis de pocs habitants.

I, també, no crear una comissió específica en el si del Govern, perquè creiem que el mateix Consell de Govern Locals ja fa aquesta interlocució. Estem d'acord a plantejar una sessió monogràfica –nosaltres creiem bàsicament en comissió, no caldria en ple– per parlar-ne. I també, de cara a l'impuls i a noves mesures per mancomunar i per mirar com es gestiona millor des dels ajuntaments petits, hi estem d'acord.

El tema «micropoble». El terme l'hem volgut treure no només pel tema de l'associació, sinó perquè aquí al cap dels anys, en trenta anys, els hem acabat dient de tot, a aquests municipis. Abans havíem fet inclús el Congrés del Petit Municipi. Clar, això de «petit»..., podia ser petit de dimensió de quilòmetres quadrats, petit de nombre d'habitants, petit de moltes coses. I, per tant, és cert que no s'ha trobat, doncs, un nom que hi escaigui del tot bé.

El que sí que és cert és que si ho mirem amb el debat que tenim a sobre la taula, que és la Llei de governs locals, que és que els municipis amb pocs habitants i amb poca capacitat de prestar competències sols, doncs, ho facin de manera mancomunada i amb tots els ajuts que facin falta dintre d'aquest marc, creiem que aquesta proposta de resolució és escaient, i per això hi donarem suport.

La presidenta

Moltes gràcies. No hi han més grups esmenants. Al torn de posicionament té la paraula la senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Expressem el vot favorable a aquesta proposta de resolució, que evidentment compartim també en el text resultant de l'acceptació de les esmenes presentades per Convergència i Unió. No fa altra cosa que traslladar un principi estatutari, que és el principi de diferenciació, que si tots recordem va ser un dels debats que es va plantejar en el moment d'elaborar l'Estatut. La necessitat de tenir en compte les diferents realitats municipals en el cas de Catalunya o en el mapa municipal es caracteritza justament per això, per aquesta gran desproporció entre uns municipis i uns altres, cosa que necessàriament s'ha de tenir en compte a l'hora de legislar i a l'hora de preveure quines són les capacitats reals dels municipis. Per tant, evidentment, coincideix amb el nostre punt de vista.

Només voldríem cridar l'atenció que crec que més enllà de presentar una proposta de resolució i que es pugui votar el màxim d'unànimement en aquesta comissió, el que cal és poder-ho també posar en pràctica i defensar-ho en totes les oportunitats que tenim. I, precisament, en la Llei de mesures nosaltres havíem introduït alguna esmena justament en aquest sentit. La proposta de resolució es refereix a reconèixer la realitat dels municipis, a treballar per adequar a la seva realitat els programes i ajudes que s'impulsen des de la Generalitat, a adequar les subvencions i ajuts especificant els requisits i els criteris d'aquests programes. Doncs, bé, a la Llei de mesures, com deia, hi ha una previsió específica a la disposició addicional setena que fa referència al PUOSC, al Pla únic d'obres i serveis, que preveu en el text presentat pel Govern que, pel que fa a obres noves o noves inversions, la línia corresponent de la convocatòria haurà de preveure que per tal que puguin ser adjudicades, l'ens local no es trobi en situació de dèficit en termes del sistema europeu de comptes. I, en cas contrari, podrà optar entre sol·licitar l'ajornament de l'execució de l'actuació fins a assolir l'equilibri o renunciar a la subvenció atorgada. I, en aquest cas, podrà rebre fins a un 50 per cent de la subvenció prevista per tal de destinar aquest import a sufragar despeses i inversions o obres ja efectuades. Doncs, bé, nosaltres coincidíem amb aquesta visió però dèiem: «Això clarament pot anar en detriment dels petits municipis, perquè no tots estan en la mateixa situació d'acceptar determinats requisits.»

I, per tant, hem entrat una esmena, una esmena que segueix viva de cara al Ple. I, per tant, jo al que crido aquí és que el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular ens votin aquesta esmena en el Ple d'aprovació de la Llei de mesures, que el que fa és intentar distingir les diverses realitats. I, per tant, preveiem i proposàvem establir una franja de grandària del municipi a partir de la qual aquest requisit no li pogués ser aplicable per llei. És a dir, la dimensió..., i no entra en el concepte de «micropobles» o de «petits pobles», perquè el que fèiem era introduir una dimensió de 75.000 habitants. És a dir, aquí hi han..., no parlem exclusivament d'això, però era la voluntat d'assenyalar que hi han realitats diferents. És això, el que pretenia. No hem rebut, en canvi, cap proposta de transacció en aquest sentit que reconegui que efectivament hi ha una realitat diferent en el nostre mapa municipal. I, és més, el que hem rebut és el «no» a aquesta esmena fins ara, també en comissió. Encara hi som a temps i, per tant, espero que en el Ple d'aprovació puguem parlar, encara que sigui en termes de transacció, per acceptar aquesta proposta.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Jaume Bosch i Mestres

Bé, per expressar que votarem favorablement la proposta de resolució.

Ens sembla que és una proposta que per si mateixa ja és també una..., expressa un reconeixement a la tasca que ha fet l'Associació de Micropobles. Nosaltres l'Associació de Micropobles mai l'hem vist com a alternativa o contradictòria amb la Federació de Municipis de Catalunya o amb l'Associació Catalana de Municipis. Ens sembla que té la virtut que ha posat en relleu una problemàtica específica i que és compatible amb l'interès que també la federació o l'associació mostren pel tema dels petits municipis.

En tot cas, dir que a nosaltres sí que ens agradaria que la discussió sobre aquest tema es pogués fer en un ple, sincerament –més que en comissió. Ens sembla que, segons com quedí, pot quedar oberta la qüestió. Però ens sembla que seria bo reconèixer la importància d'aquests petits municipis i que habilitéssim..., es pot habilitar perfectament mitja jornada d'un ple dedicada exclusivament a aquest tema, que estaria bé que fos en ple.

I finalment, dir que de totes maneres, independentment que ho fem en comissió o en ple, el moment de la veritat serà la discussió de la Llei de governs locals i de la Llei de finances locals. Allà veurem quin és el posicionament del Govern, quin és el posicionament dels diversos grups sobre el paper dels petits municipis, i com d'alguna manera la Llei de governs locals dibuixa el mapa dels municipis de Catalunya i el paper de cada municipi, i com es doten de recursos els diversos municipis. Aquella serà l'hora de la veritat.

De totes maneres, compartim la proposta i la votarem a favor.

La presidenta

Té la paraula la senyora Anna Simó, l'honorable Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Donarem suport al text transaccional, com l'hauríem donat a l'original –a l'originari, vull dir, al que es va presentar–, atès que el que es demana a la proposta de resolució encaixa perfectament amb el model que defensem a Esquerra: asimètric, és a dir, que tingui en compte la realitat –que és molt diversa– dels municipis de Catalunya. I des del coneixement que els municipis petits tenen dificultats per prestar un seguit de serveis, atesa la seva poca estructura i la facilitat o, en aquest cas, dificultat d'obtenir recursos propis. I, per tant, fórmules com la dispensa de serveis, com la delegació, com la mancomunació d'aquests serveis, han de ser presents en la futura Llei de governs locals.

Estem d'acord que se'n faci una sessió monogràfica i nosaltres creiem que, si és amb resolució final inclosa, millor, preferentment –que això voldria dir més en

ple que no pas en comissió. Però el fet que hi hagi un debat monogràfic creiem que ja és bo de per si.

I només una postilla pel que fa al punt 6. Apuntar que, quan hem tingut responsabilitats de govern en matèria de govern local, ja hem fet modificacions normatives per tal de rebaixar l'aportació municipal en les inversions cofinançades.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Sí, donarem suport a la resolució.

Gràcies.

La presidenta

Procediríem a votar, senyor Calbó, si s'ha entès, els sis punts que han estat esmenats amb la incorporació de les esmenes de Convergència i Unió, i el setè punt literal. *(Pausa.)* Molt bé.

Vots a favor?

Ha quedat aprovada per la unanimitat dels diputats en aquesta comissió.

Proposta de resolució

sobre la reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat per a exigir al Govern de l'Estat el compliment dels seus compromisos amb relació al fons de competitivitat i la disposició addicional tercera de l'Estatut (tram. 250-00796/09)

Passaríem al quinzè punt de l'ordre del dia, Proposta de resolució sobre la reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat per a exigir al Govern de l'Estat el compliment dels seus compromisos amb relació al fons de competitivitat i la disposició addicional tercera de l'Estatut. És una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Molt bé, gràcies, presidenta. Aquesta és una proposta de resolució sobre l'autogovern i té dues parts clarament diferenciades. La primera és que..., jo voldria començar recordant que ahir el portaveu del Govern, el senyor Homs, va exposar, de forma molt greu, el fet que la manca de compliment per part de l'Estat del pagament de la disposició addicional tercera i del Fons de competitivitat ha incidit de forma clara en el nivell de dèficit acumulat en el pressupost del 2011. Per tant, una situació greu.

Per tant, nosaltres el que demanem és que el Govern insti que es reuneixi de forma immediata la comissió bilateral per tal de donar resposta a aquests dos incompliments i també als traspassos pendents.

Vull recordar una part del programa de Convergència i Unió, que a més a més va citar el president Mas també en alguna de les seves intervencions, que diu: «Dret a decidir vol dir també avançar cap a una relació veritablement bilateral entre Catalunya i Espanya donant plena potencialitat a la Comissió Bilateral Generalitat-Estat i reclamant que aprovi un pla de treball.»

Bé, si fem un cert balanç d'aquest any i dos mesos, d'aquests catorze mesos, la veritat és que el balanç és absolutament lamentable. La comissió bilateral tan sols s'ha reunit en una ocasió, el 19 de juliol. Si exceptuem l'any 2010, que va ser any electoral a Catalunya, la comissió es va reunir tres vegades el 2007; dues, el 2008; i dues, el 2009. I el número de traspassos aprovats va ser: tres traspassos el 2009; quatre, el 2010; i, abans, sis traspassos el 2007 i sis traspassos el 2008. En canvi, ara, dos traspassos el 2011.

És a dir, jo encara recordo quan el Grup de Convergència i Unió, en l'anterior legislatura, sortia al plenari a reclamar que com era possible que la comissió bilateral es reunís tan poc i com era possible que hi haguessin pocs traspassos. Bé, la comissió bilateral –amb el mateix Govern a Madrid– es reunia més vegades abans, en l'anterior legislatura, i va aprovar més traspassos. I, en tot cas, ara ha quedat reduïda, sincerament, a una mínima expressió, amb una única reunió en catorze mesos.

Per tant, ens sembla que el balanç és negatiu i ens sembla que el que cal és una cosa tan lògica com que el Parlament insti el Govern –és una manera de donar força al Govern– que es reuneixi la comissió bilateral per analitzar els incompliments del Govern de l'Estat en matèries tan fonamentals com els recursos derivats de la disposició addicional tercera o del Fons de competitivitat.

Hi ha una segona part i una segona proposta, que és que –nosaltres ja ho vam dir en el seu moment– ens semblava un error el nomenament del senyor Duran i Lleida com a president de la comissió bilateral i de les comissions de traspàs. El senyor Duran i Lleida és el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid. Per molt que el convidin de vegades al consell executiu, no és membre del consell executiu. I això ens ho trobem perquè precisament és president d'una comissió bilateral fonamental en les relacions amb l'Estat i, quan hem demanat aquí, en aquest Parlament, que vingui a comparèixer, la resposta és que no, que el senyor Duran i Lleida no ve a comparèixer per explicar com funcionen uns organismes tan importants com són la comissió bilateral o la comissió de traspassos.

Ens sembla, doncs, que és un error polític barrejar la representació d'un grup amb la representació del Govern, i més enllà de Catalunya, que és la funció de la comissió bilateral. Ens sembla, a més a més, que té uns aspectes pràctics que s'han demostrat realment negatius. El senyor Duran i Lleida segueix la

dinàmica com a portaveu del Grup de Convergència i Unió, i realment sembla que té molt poc temps per dedicar a les seves funcions d'assegurar que es reuneixin la comissió bilateral o la comissió de traspassos. És més: fins i tot, determinades exigències que pot fer el senyor Duran i Lleida de vegades poden quedar matisades per les necessitats de pactes parlamentaris al Congrés dels Diputats. I, per tant, no exerceix la seva funció amb la independència que caldria a l'hora de representar els interessos de Catalunya.

I finalment, allò que se'ns va dir en el seu moment que podia ser un avantatge que Convergència i Unió a Madrid jugués un paper decisiu davant del Govern central per la manca de majoria absoluta, en aquests moments s'ha tornat l'argument en contra. És a dir, en aquests moments el Partit Popular té majoria absoluta al Congrés dels Diputats; i aquesta majoria absoluta, si alguna cosa pot fer, és dificultar la tasca, no afavorir-la, del senyor Duran i Lleida com a president de la comissió bilateral.

Per tant, nosaltres demanem dues coses: la primera, que el Parlament doni suport, insti el Govern que reuneixi la comissió bilateral; la segona, que creiem que el Govern hauria de cessar el senyor Duran i Lleida i nomenar la persona que dins del Govern exerceix les funcions de relació amb l'Estat i d'autogovern, que és la senyora Ortega –la vicepresidenta del Govern. Pensem sincerament que és un error –és un error– mantenir el senyor Duran i Lleida com a president de la comissió bilateral i de la comissió de traspassos. I que sense voler dir que això sigui la causa dels pocs traspassos i les poques reunions –perquè som conscients, com n'èrem conscients fa anys, que davant tens un interlocutor, que és el Govern central, i que normalment et posa pegues i no pas facilitats; però això passa ara com passava abans–, ens sembla sincerament que és important que el Parlament reclami la reunió de la comissió bilateral. I és important, també, que el Parlament li digui al Govern que s'ha equivocat amb la designació del senyor Duran i Lleida i que designi no qualsevol, no, no: que designi la vicepresidenta del Govern, que és qui hauria d'exercir aquestes responsabilitats. Si això no es fa, és per equilibris interns de la coalició de Convergència i Unió, no per interessos del Govern ni per interessos de Catalunya.

La presidenta

Atès que no hi ha grups esmenants, ara passaríem al torn de posicionament. Té la paraula la senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Per expressar el nostre vot favorable a la proposta de resolució en els dos apartats.

No crec que estiguin desvinculats el primer del segon. De fet, crec que estan més vinculats del que ens podem imaginar. I de fet responen, sobretot el segon d'ells, a un tema que hem posat sobre la taula des del primer moment, que és la confusió massa habitual entre partit, país i Govern. Ho vam denunciar en el seu

moment i la realitat ens ha donat la raó, malauradament. Dic «malauradament» perquè jo crec que tots som conscients que hauríem volgut estar en unes altres circumstàncies.

I la situació del desencert en el nomenament del senyor Duran Lleida com a president no d'una, sinó de les quatre comissions bilaterals de relació entre la Generalitat i l'Estat, s'ha acabat d'agreujar amb l'escenari de l'últim pacte –o del recent pacte– entre Convergència i Unió i el PP, que el que ha fet és donar ales a una nova portaveu del Govern de la Generalitat a Madrid, que és precisament la presidenta del Partit Popular, amb la qual cosa encara queda més desdibuixada la figura del senyor Duran i Lleida.

Jo crec que la millor manera de revaloritzar allò que hem de valoritzar i que hem de valorar –perquè és l'instrument de relació entre dos governs, que són les quatre comissions–, és situar la responsabilitat on hauria d'haver estat des del principi. I això és assignar a la vicepresidenta del Govern –que és la vicepresidenta del Govern, la segona figura amb més relleu del Govern de la Generalitat– les responsabilitats en les negociacions entre el Govern de la Generalitat i l'Estat. Que, evidentment, això serveixi també per donar suport al fet que existeixin aquestes negociacions en les quals creiem –que creiem que han d'existir–, i no a utilitzar, com massa sovint ha passat, l'altaveu d'un faristol a la plaça Sant Jaume per substituir les negociacions que sí que hi han d'haver des de Govern a Govern; conscients que, efectivament, moltes vegades –i en som plenament conscients– no tot el que es vol des d'un lloc s'aconsegueix des de l'altre, perquè del que parlem justament és d'acords entre dos governs que no necessàriament comparteixen sempre i en tot moment els mateixos interessos, independentment dels colors polítics i dels projectes polítics que defensin.

Reitero, doncs, el nostre vot favorable a la proposta de resolució en els termes que han estat presentats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Per posicionar-nos en aquesta proposta de resolució.

En primer lloc, fer una referència a un dels arguments que s'han utilitzat, que és el fet que el no-pagament per part de l'Estat dels diners de la disposició addicional tercera tingui una incidència a Catalunya. Si bé això és cert, també és cert que si s'hagués produït aquest pagament això també tindria incidència sobre el dèficit d'Espanya. És a dir que, sabent d'on prové el dèficit, jo crec que no hi ha d'haver cap problema, entre altres coses perquè quan parlem d'Espanya també afecta Catalunya. Primera qüestió.

Segona qüestió que va també en aquesta línia, no? Parlem de comissions bilaterals i, per tant, «bilaterals» significa que hi han dues parts. Per tant, no s'hi val, només, a excusar que es reuneixi o no es reuneixi aquesta comissió quan és any electoral a Catalunya, sinó que també, segurament, s'hauria de considerar quan és any electoral a Espanya. Que, per cert, quan és any electoral a Espanya, també hi han eleccions a Catalunya, com no podia ser d'una altra manera. I, per tant, recordar que fa tot just dos mesos que hi ha un nou Govern que ha pres possessió i intenta assumir la situació actual, i intenta capgirar-la.

El nostre grup parlamentari estem absolutament d'acord i coincidim amb la voluntat que s'han de complir les lleis. I, en aquest sentit, l'Estatut del 2006 en la seva redacció última, la matisada pel Tribunal Constitucional, és una llei vigent. I, per tant, estem d'acord que es realitzi, es desenvolupi l'Estatut i que es compleixin els compromisos de pagament que de l'Estatut o del sistema de finançament es deriven.

Ara bé, dir que es reuneixi la comissió bilateral per tractar urgentment aquests casos, doncs, creiem sincerament –i amb l'escenari que he descrit en l'apartat anterior– que la urgència avui està en un altre lloc. La urgència, avui, està a intentar buscar una sortida a la situació que viu Catalunya i com també viu Espanya, intentar buscar una sortida a la situació d'important dèficit públic que tenim, que impedeix el desenvolupament de les autonomies catalana i espanyola. I, per tant, no compartim la urgència que es demana en aquesta proposta de resolució.

Respecte del segon punt, sobre qui ha de presidir les comissions de traspassos o les comissions bilaterals, entenem que aquesta és una potestat del Govern. No entrarem a valorar si ens agrada més o menys el senyor Duran i Lleida, o si ens agrada més el fet que sigui el portaveu d'un grup parlamentari en el Congrés el que presideixi aquestes comissions. Home, potser sí que ens agradaria que la presidència fos per a la senyora Alicia Sánchez-Camacho; però, en tot cas, com no ho proposa la proposta, no ho podrem considerar.

I, per tant, haurem de votar en contra de la proposta de resolució.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies.

Santi Rodríguez i Serra

Entenguin la ironia, eh? Disculpes. Entenguin la ironia.

Anna Simó i Castelló

Entenem la ironia. Gràcies, presidenta. Sobre els dos punts de la proposta de resolució, compartim la urgència

que més enllà de fer declaracions –des de la plaça de Sant Jaume o des d'on sigui, des de qualsevol seu dels departaments– de com n'és d'injust i com n'és de fort que no es pagui allò que es deu a l'Administració de la Generalitat –digues-ne disposició addicional tercera, digues-ne Fons de competitivitat–, no n'hi ha prou a fer aquestes declaracions. L'obligació d'un Govern és, a més de declarar, actuar.

I, per tant, això vol dir convocar la comissió bilateral i posar a l'ordre del dia totes aquestes qüestions que queden pendents. I jo n'hi afegiria d'altres, com és el pagament dels més de 5.000 milions d'euros en inversions ferroviàries que la ministra Pastor va reconèixer que es devien a la Generalitat, que s'havien d'executar a Catalunya, dels quals jo diria que uns 3.700 corresponen –només ja, aquests 3.700– a Rodalies. Que tots sabem com està, la xarxa de Rodalies de Catalunya.

No n'hi ha prou que el conseller de torn es queixi, que digui que això no funciona, que està saturada la xarxa, si no som capaços de posar a l'ordre del dia d'una comissió bilateral el debat i l'exigència que aquests milions d'euros es posin sobre la taula. Per tant, nosaltres compartim el plantejament urgent d'una comissió bilateral amb diversos punts de l'ordre del dia: els que es diuen, i fins i tot més.

I, pel que fa a la segona qüestió, entenem que la designació és una decisió del Govern de la Generalitat, no pas del Parlament de Catalunya. És una decisió política, qui es designa no només per presidir la bilateral i la mixta de traspassos, no; totes, les quatre comissions que hi ha. Ara bé, a Esquerra Republicana hem criticat, des del moment en què es va nomenar el diputat Duran Lleida, l'excepcionalitat que representa que no sigui un conseller, o un membre, o un alt càrrec de la Generalitat el que presideixi aquestes comissions, i que ho sigui precisament el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid, barrejant, com ja s'ha dit, partit i Govern de nou.

Per tant, tot i que entenem que és una decisió política i que és una decisió del Govern de la Generalitat, entenem que l'eficàcia també ha de ser l'exigència que des del Parlament es faci al Govern –i així ha estat sempre des de l'oposició, en aquest Parlament.

Per això, finalment, tot i alguns dubtes que ens hem plantejat, votarem favorablement també aquest segon punt.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, la sensació del nostre subgrup parlamentari és que aquesta proposta de resolució el que evidència és aquest caminar en cercle que fa la política catalana des de fa pràcticament cent anys. És a dir, estem perduts en el desert –la política

catalana– i es va caminant en cercle, i finalment t'acabes retrobant sempre al mateix punt.

Que a aquestes alçades de la pel·lícula s'hagi de convocar una comissió bilateral perquè l'Estat espanyol pagui els seus deutes, a nosaltres realment ens sembla que ja no hauríem de discutir-ho en aquest Parlament de Catalunya. En aquest Parlament de Catalunya el que hauríem de parlar, una vegada l'Estat espanyol constatem que incompleix reiteradament els seus deutes i els seus compromisos, és plantejar-nos un nou marc jurídic i polític que impedeixi que l'Estat espanyol continuï incomplint aquests deutes i els seus compromisos. Perquè el que no podem fer és –la política catalana– perdre el temps durant anys sobre qüestions que ja haurien d'estar superades.

I això ens porta al debat sobre el pacte fiscal. És a dir, un Govern de l'Estat que no compleix els seus compromisos amb relació al Fons de competitivitat i a la disposició addicional tercera –és a dir, que no paga ni allò que deu, els 1.400 milions, per una banda, i els 759, per l'altra–..., ara va la política catalana a demanar-li a aquest Govern espanyol que canviï un model de finançament que permeti retornar els 20.000 milions d'euros d'espoli fiscal que patim els catalans, que ens doni la clau de la caixa, que tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes els recapti l'Estat espanyol. A nosaltres, això ens sembla una autèntica pèrdua de temps en uns moments en què aquesta pèrdua de temps reverteix en més crisi econòmica, més depressió econòmica, més pobresa per als ciutadans de Catalunya.

El que hauríem de discutir en aquest Parlament és un nou marc jurídic i polític, dotar Catalunya d'Estat propi, marxar de les urpes de l'Estat espanyol, poder constituir-nos en Estat a dins de la Unió Europea. Com fa en aquests moments Escòcia, que no es dedica a perdre el temps amb aquestes «tonteries» –permetin-m'ho dir– i es dedica a construir el seu futur com a Estat independent en el si de la Unió Europea. I això és el que li donaria una perspectiva d'esperança i de perspectiva al país, perspectiva de futur.

És per això que nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta de resolució, perquè considerem que no val la pena continuar perdent el temps.

I el que realment tampoc compartim és que s'atribueixi la culpa de si se solucionen aquests problemes o no a la persona que ha nomenat el Govern de la Generalitat. Que, evidentment, no compartim que sigui el perfil més adient, per les raons que s'han exposat. Però a l'Estat espanyol –com evidentment tothom suposo que té clar– li importa bastant poc i li preocupa bastant poc que sigui un o altre perfil el que envii la Generalitat de Catalunya a negociar aquestes coses, perquè senzillament l'«ena o», el «no», el té a la punta de la llengua i el deixa anar igualment que sigui una persona o sigui una altra la que vagi a negociar aquests traspassos.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta, encara que amb el to agradós que ho diu el senyor Bosch..., diu: «Això és per donar més força al Govern.» Home, si llegeixes la proposta de resolució, crec que la intenció es veu pertot arreu que no és aquesta.

Mirin, no es tracta de fer reunions per fer reunions, sinó perquè siguin efectives. Aquí hi ha hagut un canvi de Govern –a ningú se li escapa– i, per tant, el criteri del Govern de la Generalitat és poder fer reunions quan aquestes puguin ser efectives.

És cert que a l'etapa del tripartit se'n feien bastantes, d'aquestes reunions. A unes quantes, el gran acord que hi havia era posar la data de la següent reunió; a altres, eren uns traspassos que ja veiem com han anat, que han acabat resultant ser l'estafa de l'estampeta –si vol parlem de Rodalies, que és dels que últimament en parlem més–; i a altres, directament, s'acordaven coses importants, però després s'incomplien per part de l'Estat i s'enganyaven. I aquí no hi havia pas cap protesta de ningú, perquè aquestes reunions es convertien en un acte més de l'obediència deguda al partit mare, no?

I, per tant, si s'han de fer reunions de la comissió bilateral ha de ser amb allò, amb les garanties que pugui haver-hi un acord que valgui la pena. No es tracta de reunir-se per reunir-se. I evidentment, com vam demanar nosaltres en el canvi de Govern, doncs, sempre hi han aquells cent dies d'un Govern de situar-se i de daixò.

Per altra part, el tema del senyor Duran. Bé, jo em pensava que després de la campanya electoral aquest tema, la cançó enfadada aquesta en contra del senyor Duran i del seu nomenament, jo pensava que l'acabarien. I estava convençut que avui retirarien aquesta proposició, no? Perquè si alguna cosa ha quedat clara, malgrat tota la campanya aprofitant qualsevol cosa aquí al Parlament de Catalunya, els plens, etcètera, doncs, van intentar el desgast del senyor Duran..., doncs, crec que el senyor Duran ara està més legitimat que mai amb relació a defensar els interessos de Catalunya a l'Estat.

Jo sé que això al Partit Socialista se li fa molt difícil d'entendre. Jo us entenc, eh? O sigui, que es pugui nomenar el cap de llista de les generals per defensar la part catalana a l'Estat, entenc que se us fa molt complicat, perquè per vosaltres és físicament impossible. És a dir, no hi ha hagut cap cap de llista del PSC a l'Estat que quan han acabat les eleccions no s'hagi assegut al cantó de la part espanyola. No n'hi ha hagut cap, que s'hagi assegut a la part catalana. L'actual senador Montilla, expresident de la Generalitat, quan va ser cap de llista, el 30 de setembre aquí es va aprovar una cosa i l'1 d'octubre ja es va assegurar a l'altra part anunciant les esmenes, per exemple. De la senyora Chacón, no cal que fem un llarg llistat de l'història. Per no remuntar-nos a les èpoques de la LOAPA, que

enllaçaríem amb el tercer o quart cap de llista que vostès han tingut, no? Jo sé que a vostès això se'ls fa molt complicat, perquè, l'endemà de les eleccions, vostès deixen de ser PSC i passen a ser PSOE. I entenc..., però en el cas de Convergència i Unió és Convergència i Unió el dia de les eleccions i durant els quatre anys. I, per tant, nosaltres..., aquesta defensa i aquesta confusió que vostès parlen de partits, no és tal.

I, per tant, jo entenc, senyora Bonet, que vostè aquest tema l'ha tret mil vegades. Jo ho entenc, eh?, i, per tant, no li ho retrec. Però jo entenc que per vostès..., se'ls faci impossible pensar que algú que es presenta a Catalunya es dediqui a defensar els interessos de Catalunya, no es dediqui a defensar els interessos d'un altre partit. Ho entenc, perquè a vostès això no els ha passat mai. Però en el cas de Convergència i Unió, en el cas d'Iniciativa per Catalunya, en el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya, entenc que no els agradarà potser la persona, però entenc que aquesta lògica se'ls farà més fàcil.

Per això, hi votarem en contra.

I jo em pensava que després de les eleccions generals potser aquest tema l'haurien baixat una mica de to, i insisteixo que el senyor Duran en aquest sentit està més legitimat que mai.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Per què em demana la paraula? (*Adreçant-se a Laia Bonet Rull.*)

Laia Bonet Rull

Per al·lusions, presidenta, que acaba de fer justament el...

La presidenta

No són al·lusions personals, són al·lusions polítiques, senyora Laia Bonet, eh?

Passaríem a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 10 vots en contra, 6 a favor i 1 abstenció.

Proposta de resolució

sobre les accions per a assegurar l'exercici del dret a emprar el català en les institucions judicials espanyoles (tram. 250-00802/09)

Passaríem a la darrera, Proposta de resolució sobre les accions per a assegurar l'exercici del dret a emprar el català a les institucions judicials espanyoles. És una iniciativa presentada pel Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, el Tribunal Suprem espanyol ha ratificat en la seva decisió presa el març d'enguany de considerar desert el recurs que el català, el ciutadà Marc Belzunces va presentar contra la seva condemna per haver fet objecció de consciència a les eleccions espanyoles de 2008, perquè la documentació que van presentar els seus advocats no està en llengua castellana.

Durant tot el procés, aquest jove ha tingut greus problemes per usar-hi la llengua catalana. I, posteriorment, el Tribunal Suprem espanyol ha decidit per dos cops que, un cop no ha presentat el recurs en castellà, aquest queda desert, que és com si no se n'hagués presentat cap. Aquesta nova resolució del Tribunal Suprem confirma que considera correcte declarar desert un concurs si aquest es presenta en català.

Bé, estem davant de, evidentment, un atemptat als drets lingüístics dels catalans i de les catalanes, més per part d'un tribunal suprem que, com el seu nom indica, com a tribunal suprem, hauria de ser el més ben informat de quins són els drets lingüístics que tenen els ciutadans catalans. I aquestes sentències del Tribunal Suprem, així com d'altres de l'Audiència Nacional espanyola o el Tribunal Constitucional, vulneren clarament l'article 9 de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que ha signat el mateix Estat espanyol.

És, per tant, vergonyós, que aquesta situació es produïxi a hores d'ara, que hi hagi ciutadans catalans que no puguin expressar-se en la seva llengua davant del Tribunal Suprem o dels òrgans de justícia, quan el dret a expressar-se en la seva pròpia llengua és el dret a la pròpia defensa. És a dir, aquelles persones que tenim el català com a llengua pròpia, de la millor manera que ens podem defensar davant dels òrgans judicials és precisament podent-nos expressar en la llengua que tenim més facilitat de paraula i en la llengua amb què tenim més capacitat per expressar quines són les raons per les quals considerem que no és justa una determinada situació.

És evident que davant del que ha passat el Parlament de Catalunya ha d'oferir empara a un ciutadà, a un compatriota nostre, a un ciutadà català, en concret el senyor Marc Belzunces. És per això que proposem que s'atorgui per part del Parlament de Catalunya representació lletrada per part dels lletrats de la Generalitat de Catalunya. És a dir, que se l'assessori, que se li doni suport, que se li doni un suport i un acompanyament en tot aquest procés que el senyor Marc Belzunces passa per poder-se expressar en llengua catalana.

I, d'altra banda, que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a emprendre les accions polítiques i jurídiques necessàries per tal d'assegurar que els ciutadans de Catalunya puguin exercir el dret a fer ús de la llengua catalana a les institucions judicials europees, perquè es doni compliment a l'article 9 de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries.

En aquest sentit, s'han presentat algunes esmenes, però creiem que desnaturalitzen el text que nosaltres hem proposat i que sotmetem a votació. Perquè aquí no es tracta només de desenvolupar l'Estatut –és a dir, com proposa el Partit Socialista de Catalunya. Parlem de totes les actuacions polítiques i jurídiques, no només de desenvolupament de l'Estatut, perquè el fet que el Tribunal Suprem no accepti aquest recurs en llengua catalana no és un problema de desenvolupament de l'Estatut: és perquè no els dóna la gana de fer-ho. Per tant, el que hem de fer és una acció política perquè el Tribunal Suprem accepti que aquests recursos es puguin presentar en llengua catalana.

És per això que no podem acceptar aquestes esmenes que s'han presentat. I esperem, doncs, que el Parlament estigui a l'alçada del que els seus ciutadans, a qui representa, els ciutadans catalans, tenen com a necessitats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Hi han dos grups que han esmenat. Al Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Sí, gràcies, presidenta. Aquest grup no veia malament la proposta de resolució presentada, si bé s'hi han presentat dues esmenes.

Una, de supressió del punt segon. Que al punt segon es deia textualment: «Oferir al ciutadà Marc Belzunces, davant la vulneració de llurs drets com a català, representació lletrada per part dels lletrats de la Generalitat.» Nosaltres entenem que a tenor de..., la normativa vigent de l'Administració de la Generalitat preveu que aquests serveis defensin i representin el Govern de la Generalitat i l'Administració d'aquesta, i també els alts càrrecs i funcionaris, però no la defensa i representació de particulars. I, per tant, entenem que aquest punt no s'ajustava a la legislació vigent i no podíem donar-li suport.

I l'esmena presentada del primer punt era en base a concretar més els articles que s'havien de modificar perquè el que estableix l'article 9.2 de la Carta europea, doncs, quedés ben bé reconegut per la legislació estatal.

Entenc que no s'accepta cap de les dues esmenes... (Pausa.) Si no s'accepta cap de les dues esmenes, doncs...

La presidenta

Acabi. Acabi, senyor Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

No, era per confirmar que no s'acceptava cap de les dues esmenes, ni la primera que només era de concreció dels articles...

Uriel Bertran Arrué

Bé, és que parlem d'accions polítiques i jurídiques.

La presidenta

A veure, senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Ah, no és ara?

La presidenta

Només per aclarir. És a dir, si accepta alguna de les esmenes, perquè així ja per economia de temps ja es posicionin.

Uriel Bertran Arrué

Bé, només si es manté «emprendre les accions polítiques». Podríem acceptar la part jurídica que proposa l'esmenant, sempre que mantinguem la part política.

La presidenta

En fi, no sé si ho ha interpretat. Si no, fem el torn habitual de defensa de les esmenes i ja hi tornarem.

David Bonvehí i Torras

Ho entenc perfectament. Doncs, no podem donar suport a aquest punt primer, tampoc.

La presidenta

Molt bé. El segon grup esmenant és el Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la senyora Laia Bonet, per a la defensa de l'esmena.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, efectivament, havíem presentat unes esmenes perquè ens semblava que calia puntualitzar, per diversos motius, el contingut de la proposta de resolució.

Sobre el segon apartat, res a dir: el que ja ha afegit, de fet, el portaveu de Convergència i Unió respecte a això. Però només dir-li que, evidentment, el senyor Belzunces està en el seu dret de no voler votar en unes eleccions; però probablement no podem afirmar el mateix respecte al compliment d'un dels deures legals principals que tenim com a ciutadans, que és el de col·laborar amb l'Administració electoral.

Per tant, si volem estar fora del sistema respecte a això, aleshores no podem estar dins el sistema perquè el sistema et defensi en el recurs, que és el que es fa aquí: demanar que el sistema et defensi quan no estàs d'acord a participar dels teus deures més bàsics com a ciutadà. Per tant, entenem que no tenia lloc. I això no té res a veure amb la defensa dels seus drets, eh? Però entenem que no hi ha lloc al segon apartat.

I respecte al primer, doncs, la proposta de resolució fonamenta tota la seva argumentació en l'article 9 de la Carta europea de llengües minoritàries, però entenem que, en una lectura integrada de tota la carta, fa una sèrie d'afirmacions en l'exposició de motius de la proposta de resolució i li fa dir el que la carta no diu, realment. I és important. Precisament per això hem presentat les esmenes que hem presentat. La Carta europea, de fet, és molt modesta des dels paràmetres del que nosaltres ja tenim regulat i reconegut en el nostre país en termes de protecció de les llengües cooficials, i concretament del català a Catalunya i de l'ús del català i les possibilitats d'utilitzar-lo, fins i tot més enllà de Catalunya. De fet, la carta es limita a fer propostes amb relació al tracte que han de tenir aquestes «llengües regionals» –diu– «en els territoris en els quals es parlin aquestes llengües». Això ho diu l'article 7. I entén, per «territori», el territori en el qual una llengua regional o minoritària és practicada. S'entén –diu–, per aquest «territori», «la zona geogràfica en la qual aquesta llengua és la manera d'expressió, el mode d'expressió, d'un nombre de persones que justifiquin l'adopció de diferents mesures de protecció i de promoció».

Per tant, compte. És que si ho situem tot en termes de la carta, el que direm és: «Defensem la possibilitat d'utilitzar el català a Catalunya.» Malament aniria –malament aniria! Però és que, compte, perquè justament el que preteníem era anar més enllà d'això, i les esmenes anaven justament a això: allà on tenim el punt per aferrar-nos amb més força i reclamar la possibilitat d'utilitzar el català fora del territori de Catalunya és a l'Estatut. I per això dèiem dues propostes d'esmena a incorporar.

Una: desenvolupar l'Estatut per tal de fer possible el dret dels ciutadans de Catalunya a relacionar-se per escrit en català amb els òrgans judicials d'àmbit estatal. Que n'hi ha una menció expressa i que, a més a més, això no ha estat declarat inconstitucional pel Tribunal Constitucional en la sentència sobre l'Estatut, sinó que ho ha col·locat en la lògica de la interpretació que va fer de la regulació per part del legislador orgànic. És a dir, ha dit: «Això cal que estigui previst a la llei orgànica que regula l'ús de les llengües també per part del poder judicial.» Per tant, ha d'estar a la Llei orgànica del poder judicial. I ho habilita. Simplement, ho recondueix allà; però ho habilita. Per tant, admet aquesta possibilitat que tenim esmentada de forma expressa a l'Estatut.

I, segon, proposàvem com una segona esmena, que entenem que és una esmena que va més enllà fins i tot..., que és a treballar per tal que el Govern de l'Estat reconegui i defensi el plurilingüisme a tot l'Estat i no només a cada territori amb llengua pròpia, i emprengui mesures per tal de promoure el seu coneixement a tot l'Estat com a instrument per a la millora de l'educació, la igualtat d'oportunitats i la cohesió social. Perquè entenem que la defensa del plurilingüisme de tot Espanya és una obligació que no hauria de radicar només en les institucions catalanes, sinó en les de l'Estat, perquè és un valor a protegir en tot l'Estat.

I, per tant, fins i tot anàvem més enllà –fins i tot anàvem més enllà– del que deia l'Estatut.

Doncs, les respostes han estat «no» i «no». Evidentment, en aquest context, nosaltres el que no podem és admetre una visió clarament reduccionista en una proposta de resolució que el que pretén és, doncs, servir un discurs parcial i que crec que no aprofita les potencialitats del nostre sistema.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Laia Bonet. Ara iniciarem el torn dels grups no esmenants. Té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Una previa: por una cuestión de orden me gustaría hacer constar a la Mesa la preocupación y la protesta de este grupo parlamentario, porque si determinados portavoces intervienen en la comisión saltándose el Reglamento, simplemente presionando el botón del micrófono y sin que la Mesa les haya concedido la palabra, creo que nos deben aclarar el criterio para que todos los diputados estemos en igualdad de condiciones para intervenir en el debate. Creo que hay una parte de la comisión –la mayoría– que respetamos el Reglamento, y hay una parte minoritaria que no. Creo que es obligación de la Mesa que el Reglamento se cumpla.

Inicio mi intervención. Gracias, presidenta. Hay que empezar recordando el preámbulo de la Carta europea de las lenguas para poner en contexto el artículo 9 al que hace referencia la propuesta. Literalmente, este preámbulo dice: «Considerando que la protección de las lenguas regionales o minoritarias históricas de Europa, de las que algunas corren el riesgo de desaparecer con el tiempo, contribuye al mantenimiento y al desarrollo de las tradiciones y la riqueza culturales de Europa, considerando que la protección y el fomento de las lenguas regionales o minoritarias no debería hacerse en detrimento de las lenguas oficiales, conscientes del hecho de que la protección y el fomento de las lenguas regionales o minoritarias representan una contribución importante a la construcción de una Europa basada en los principios de la democracia y de la diversidad cultural en el ámbito de la soberanía nacional y de la integridad territorial.» Es decir, el objetivo de la carta es eminentemente cultural, no político: dirigido a la protección de lenguas que forman parte de nuestro patrimonio cultural común como europeos y que están en peligro de desaparición.

También establece unos límites a las acciones de fomento del uso de estas lenguas minoritarias, que son el respeto a las lenguas oficiales, a la soberanía nacional y a la integridad territorial de los estados firmantes. El Grupo Popular no puede estar más de acuerdo con todos estos principios, pues fue un Gobierno con mayoría del Partido Popular –mayoría absoluta– quien en el año 2001 ratificó este tratado.

Hay también que decir para contextualizar el texto que la situación del catalán no se ajusta exactamente al patrón de lengua necesitada de protección que define la carta. Como ha dicho la diputada del PSC, los niveles de protección, fomento y presencia del catalán en la Administración catalana por ley ya son muy notables, y el nivel de conocimiento del catalán por la población catalana es muy elevado, según los datos de la propia Dirección de Política Lingüística. Tampoco el catalán se encuentra en riesgo de desaparición. Según la UNESCO, la única lengua en España amenazada de desaparición es el bable, mientras señala –la UNESCO– que el vasco, también en peligro, tiene una situación mucho más grave en Francia. Esto es la UNESCO. Este es el contexto en el que se deben de analizar las implicaciones de la propuesta y su relación con el artículo 9 de la Carta europea.

Por otra parte, el artículo 3 de la Constitución española nos dice que las lenguas españolas distintas del castellano podrán ser oficiales en las respectivas comunidades autónomas de acuerdo con sus estatutos, así como que esta riqueza lingüística es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y protección.

De todos es sabido que durante el debate de elaboración de la Constitución quedó explícitamente fuera de ella la cooficialidad de todas las lenguas españolas en todo el territorio nacional, sencillamente en aras de la simplicidad, la eficacia y la eficiencia de la Administración pública. Y se eligió la lengua española mayoritariamente hablada por los españoles, el castellano, como lengua común, un concepto político-administrativo que al margen de sentimentalismos, al margen incluso de cuestiones lingüísticas, históricas o culturales, se decide por acuerdo político –evidente– como lengua de común entendimiento, precisamente en aras de una simplicidad y de un funcionamiento más económico de la Administración. Este concepto de lengua común, relacionado con el de lengua franca, entronca con nuestra tradición político-lingüística, de toda España –bueno, y de toda Europa–, y con los usos lingüísticos en todos los países de nuestro entorno.

Por tanto, la oficialidad del catalán queda limitada por ley al territorio de Cataluña. No existe fuera de este territorio ningún derecho lingüístico a utilizar el catalán al amparo de ninguna ley vigente en España.

No se está vulnerando, por tanto –y hay que dejarlo bien claro–, ningún derecho legalmente reconocido si los tribunales de justicia no ubicados en territorio catalán no admiten el uso de otra lengua que no sea el castellano. Primero, porque, como hemos dicho, el catalán no es oficial fuera de Cataluña. Y segundo, porque los tribunales de justicia no ubicados en Cataluña no tienen la obligación legal de disponibilidad lingüística; tampoco tienen la obligación legal de competencia lingüística en otra lengua que no sea el castellano.

Estos argumentos se corresponden exactamente con el criterio constitucional expresado en la Sentencia 31/2010 del tribunal, que explica, en el fundamento jurídico 21 –y aquí, señora Bonet, para citar las sentencias hay que leerlas–, en relación con la admisibilidad

de escritos en catalán por parte de los órganos constitucionales estatales –haciendo referencia al artículo del Estatuto 33.5–, dice, literalmente: «El criterio territorial» –es muy importante, por favor, escúchenme– «relevante a los efectos de la delimitación del poder público vinculado a las consecuencias del principio inherentes a la cooficialidad de una lengua autonómica es el de la sede de la autoridad, no el del alcance territorial de su respectiva competencia.» Pues, esto último implicaría la sujeción de todos los órganos de ámbito estatal a los efectos de la cooficialidad de todas las lenguas autonómicas en cualesquiera puntos del territorio nacional. Esto es, una vinculación por principio reservada a la única lengua española común.

Queda, por tanto, para mi grupo, meridianamente claro que la propuesta contradice el criterio constitucional, descontextualiza el artículo 9 de la Carta europea de las lenguas y se olvida de que, en cualquier caso, la Constitución española y su interpretación por el Tribunal Constitucional tienen rango jurídico superior a la Carta europea, como ella misma reconoce en su exposición de motivos.

Por tanto, por todos estos motivos expuestos, votaremos en contra de la propuesta de resolución.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies. El meu grup votarà que sí al primer punt –més enllà que ens sembla que té una redacció poc elaborada, com ha quedat demostrat en algunes intervencions. Però, en tot cas, volem deixar clar –evidentment– que volem assegurar als ciutadans de Catalunya que puguin exercir el seu dret a exercir la llengua catalana a totes les institucions judicials espanyoles.

Ens abstindrem en el segon punt, perquè ens sembla que les raons jurídiques que ha expressat el portaveu de Convergència i Unió són prou clares perquè no ho puguem votar.

Ara, dit això, jo vull lamentar que el grup proponent no accepti les esmenes que han plantejat el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Perquè en temes com la llengua crec que hem de ser tots molt curosos de què fem, què votem i quines majories construïm. Hi ha dues maneres d'enfocar un tema. Una és sumar, i avui aquí hi havia la possibilitat de construir una majoria clara en la qual el PSC i Convergència i Unió participessin; o la de dividir i demostrar –o intentar demostrar– que els altres són febles a l'hora de defensar la llengua catalana. Amb la qual cosa li fa un favor a la intervenció de la diputada del PP, que avui, en circumstàncies normals, si vostè hagués acceptat les esmenes, s'hauria quedat sola perquè la seva posició reflecteix només –només– la posició del Partit Popular. Hi ha una majoria alternativa, aquí; que en

la situació simplement que vostè acceptés coses que són raonables –que presenten Convergència i Unió i el PSC–, avui s'hauria pogut construir una majoria també amb relació a aquest tema que demostrés quina és la realitat autèntica del país. Vostè prefereix restar i no sumar. Allà vostè.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, darrera intervenció, de la senyora Violant Mascaró, en torn de posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Violant Mascaró i López

Sí, molt breu. El Grup d'Esquerra Republicana votarem a favor d'aquesta proposta sense cap mena d'afegit ni de recança. Tot i que, observant aquest debat, entenem que la perfecció és una qualitat que podem practicar en aquest punt, i que animaria a continuar treballant per sumar majories, com deia el portaveu d'Iniciativa.

Tot i així, i fent meves les paraules de la portaveu del Partit Popular, hi votarem a favor, a banda de sentimentalismes i a part de temes culturals, històrics i socials.

Gràcies.

La presidenta

L'única qüestió, senyor proponent, és si es ratifica en la no-acceptació de les esmenes. Aquesta és l'única qüestió, perquè hi ha hagut una certa confusió amb relació a aquest tema.

Uriel Bertran Arrué

Em ratifico i per la següent raó: és que no diu..., diuen coses diferents. És a dir, si alguns grups volen viure a *Matrix*, i volen construir consensos a *Matrix*, doncs, que se'n vagin a *Matrix*...

La presidenta

Molt bé, ja està.

Uriel Bertran Arrué

...però aquí estem a la realitat i, per tant, el que s'ha de votar és sobre la realitat.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies, senyor Uriel Bertran. (*Remor de veus.*) Gràcies. Senyora Laia Bonet, em demana la paraula?

Laia Bonet Rull

Sí, per al·lusions personals, no amb relació a...

La presidenta

Aquesta vegada pot intervenir, evidentment per al·lusions.

Laia Bonet Rull

...*Matrix*, que em sembla ja una referència fora de lloc, sinó a les al·lusions que m'ha fet –que m'ha dedicat– la portaveu del Partit Popular.

Jo no sé com vostè va llegir la sentència, però em sembla que abans d'afirmar que jo no he llegit la sentència i que parlo de la sentència sense llegir-la, em sembla que se n'ha d'assegurar una mica. El fet que jo no li citi la sentència –que no li citi, no li llegeixi, un fragment de sentència, com vostè sempre porta tan ben escrit– no vol dir que no me l'hagi llegida. I em sembla que he afirmat amb tota claredat que aquí no hi ha una declaració d'inconstitucionalitat, sinó una interpretació conforme. I m'he referit textualment al que diu la sentència. Per tant, simplement li demano una mica de respecte –una mica de respecte– pels diputats d'aquesta comissió, malgrat que no defensin la seva posició que, per cert, és clarament minoritària.

La presidenta

Molt bé, senyora...

Laia Bonet Rull

I en tot cas tingui present, deixi'm dir-li-ho, tingui present, perquè em parla amb una facilitat que em sorprèn, que les llengües no les parlen els territoris, sinó les persones.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora..., per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Alusiones personales y contradicciones. Mi comentario se refería... Perdón, presidenta.

La presidenta

Sí, sí, té vostè la paraula. Però molta brevetat, si us plau, eh?

María José García Cuevas

Mi comentario se refería a que la diputada Bonet nos ha querido decir que cambiando la Ley orgánica del poder judicial estaba este problema resuelto. Y yo le estoy demostrando que no, que el fundamento jurídico que hacía referencia a la sentencia del Constitucional en relación con el uso de las lenguas cooficiales fuera del territorio era lo que era contrario al criterio constitucional.

La presidenta

No allarguem aquest tema. L'única intencionalitat de les al·lusions era perquè ha dit la suposada ignorància de la portaveu del grup i, per tant, ara ja no..., hem acabat el debat.

I, per tant, passaríem a la votació. Hi ha demanda de votació separada del punt 1 i el punt 2.

Per tant, procediríem a votar el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 14 vots en contra i 3 vots a favor.

Portaríem a votació el punt segon.

Vots a favor?

Vots en contra? (*Veus de fons.*)

Repetiríem la votació, si us plau.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, ha quedat rebutjat per 13 vots en contra, 2 vots a favor i 1 abstenció.

Sollicitud de sessió informativa

amb la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals sobre la reducció del 3% del sou dels funcionaris i sobre les conseqüències en la funció pública de la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 i la Llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 354-00152/09)

Ara no sé si volen intervenir, però només ens quedaria portar a votació les dues sol·licituds de compareixença. No sé si els proposants volen intervenir o, en tot cas, passaríem a votació.

Violant Mascaró i López

Sí que ens posicionaríem.

La presidenta

Sí? Molt bé, el punt dissetè, sol·licitud de compareixença presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Senyora Violant Mascaró, té vostè la paraula.

Violant Mascaró i López

Sí, voldríem fer l'explicació del perquè d'aquesta compareixença, més tenint en compte que el dia 8 de febrer aquesta mateixa comissió va rebutjar la compareixença que va demanar també aquest grup parlamentari.

Era perquè comparegués la vicepresidenta i consellera de Governació per parlar de la reducció del 3 per cent del sou –de les retribucions– dels treballadors públics, i sobre les conseqüències que tindran en la funció pública tant la Llei de pressupostos –ja vigent– com la Llei de mesures fiscals i financeres, que en aquest moment és al Consell de Garanties Estatutàries, però que, vaja, suposem que en un temps en què pugui comparèixer la vicepresidenta ja hi haurà esmenes acceptades, o cap d'acceptada, o unes poques d'acceptades.

En tot cas, era per posar en consideració dels portaveus, dels membres d'aquesta comissió, que tant la Llei de pressupostos que per l'article 34 redueix –i ja s'ha anat concretant– la reducció de la retribució anual aplicada a les pagues extraordinàries..., aquesta mesura d'estalvi en aquest complement, i d'altres que significa la Llei de pressupostos –com els ajuts a menjador, els complements de productivitat o els fons d'acció social–, com ja hem anat explicant en diferents espais d'aquesta casa, han format sempre part de la massa salarial, i han estat per compensar molt insuficientment les congelacions o les conciliacions salarials molt per sota de l'IPC català, de manera que en els darrers deu anys el poder adquisitiu dels treballadors públics el 2011 ja era d'un 23 per cent per sota d'un treballador no públic, no?

De totes maneres, avui s'han cobrat les nòmines i també, ja, els treballadors públics tenen una altra alegria que és la...

La presidenta

Vagi acabant, senyora Violant Mascaró, si us plau.

Violant Mascaró i López

Sí. Avui també ja han vist els treballadors que hi ha una altra mesura que els afecta directament, com és aquesta retenció per sobre, de més IRPF.

A la Llei de mesures es concreten mesures econòmiques i no econòmiques de drets sindicals, etcètera. Però, sobretot, es concreta la reducció del 15 per cent d'horari i de sou de més de set mil treballadors interins, o fins i tot es desdiiu d'algun pacte que s'havia fet –sindical– amb els treballadors penitenciaris del món del tractament.

Per tant, volíem preguntar si evidentment..., volíem preguntar a la vicepresidenta sobre aquestes mesures i la concreció d'aquestes mesures. També volíem preguntar si havien previst la recuperació progressiva d'aquest poder adquisitiu, o si hi havia alguna clàusula de salvaguarda que fes que els treballadors públics catalans no tinguessin menys sou en proporció amb els treballadors de l'Estat espanyol.

I demanar, doncs, coses molt concretes com, per exemple, aquests 2 milions d'estalvi que es concreten amb alguna mesura... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Mascaró...

Violant Mascaró i López

...i es compensaven (*veus de fons*) amb mesures de la Llei d'acompanyament...

La presidenta

Senyora Mascaró, si us plau.

Violant Mascaró i López

En tot cas –en tot cas–, són qüestions (*veus de fons*) que no vam poder plantejar en la...

La presidenta

Ara debatem, senyora Mascaró, simplement si ha de venir o no. La justificació de la sol·licitud de compareixença.

Violant Mascaró i López

Bé, doncs, en tot cas, ens agradaria que aquesta vegada no es rebutgés aquesta sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Per tant, procediríem a votar o algun altre grup demana la paraula? (*Pausa.*) D'acord.

Per tant, vots a favor?

Vots en contra?

Ha quedat rebutjada per 10 vots en contra i 7 a favor.

Sol·licitud de compareixença

de la delegada del Govern de l'Estat a Catalunya perquè expliqui els diversos incidents en què alguns ciutadans no han pogut exercir el dret d'ús de la llengua catalana en relacionar-se amb el personal de les forces de seguretat de l'Estat (tram. 356-00339/09)

La darrera sol·licitud de compareixença, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Amb brevetat, senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Sí, gràcies, senyora presidenta. Seré molt breu. Contrastem si aquestes voluntats de consensos amplis que ens demanava el senyor Jaume Bosch que hem de construir, ara s'imposen en el sentit comú.

Si a l'altra proposta de resolució no hem acceptat les esmenes, perquè evidentment està fora de la realitat plantejar una reforma legislativa en el Congrés dels Diputats de tota aquella rastellera de lleis, atesa la voluntat nul·la de l'Estat espanyol, demostrada durant aquests darrers segles, ara vegem si la realitat que és que vingui aquí a comparèixer la delegada del Govern espanyol a donar explicacions de les denúncies que

s'han efectuat contra forces i cossos de seguretat de l'Estat per haver agredit catalans i catalanes per utilitzar la llengua catalana, per exercir el seu dret a utilitzar la llengua catalana en territori català..., vegem si aquesta comissió està perquè vingui aquí a comparèixer la delegada del Govern espanyol a donar explicacions davant d'aquestes agressions; una compareixença que, a més a més, queda emparada per l'Estatut d'autonomia en la seva nova redacció –i pel nou Reglament del Parlament de Catalunya, el de l'any 2006–, que permet que vingui a comparèixer aquí qualsevol autoritat política de l'Estat espanyol que exerceixi les seves funcions en el territori català.

Vegem si aquesta voluntat d'amplis consensos..., i esperem que al senyor Bosch li sembli aquesta vegada que està ben elaborada la redacció d'aquesta sol·licitud de compareixença.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Per què demana la paraula?

Jaume Bosch i Mestres

Per al·lusions directes. Només dir que el meu Grup Parlamentari (*veus de fons*) té presentada la mateixa proposta, suposo que a la Comissió d'Interior. I, en tot cas, dir-li al senyor Bertran que jo reitero tot el que he dit ara, encara que ara votarem diferent, perquè és legítim votar diferent en funció de determinades actuacions polítiques. Però amb el tema de la llengua, i com ha funcionat a Catalunya, i tal com s'havia produït la situació anterior, era important que hi hagués una majoria àmplia. (*Veus de fons.*) Vostè ho ha... (*Veus de fons.*) Sí, sí, però jo la hi votaré a favor, llavors... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Si us plau, senyor Uriel Bertran. Si us plau, no faci comentaris. Senyora Violant Mascaró?

Violant Mascaró i López

Una frase...

La presidenta

Per justificar el vot.

Violant Mascaró i López

Una frase només: hi votarem a favor.

Només per recordar que també hem demanat reunió, que ens ha respost aquesta setmana la delegada del Govern per parlar-ne a la seu de la delegació. Però que, en tot cas, reitera que no hi ha causa i que tals incidents no van passar. Per tant, considerem que ha de comparèixer la delegada en aquest Parlament i que puguem contrastar i conèixer els fets i la seva versió en seu parlamentària.

La presidenta

Passaríem a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha quedat rebutjada per 14 vots en contra i 3 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i deu minuts.